SILVY SANDERS

Tăcere grea

ALCRIS

Capitolul 1

Emma freca suprafața lucioasă a mesei cu mișcări obosite. Brațele și picioarele o dureau după atâtea ore de muncă. Mâinile trudeau ca un robot conștiincios . Ridică privirea spre geamurile mari ale barului, dincolo de care se distingea silueta suplă a unui tânăr care se sprijinea de o motocicletă parcată pe trotuar, chiar în fața localului. Un zâmbet cald îi înflori pe chipul obosit. La acea oră târzie din noapte, străzile Parisului erau aproape pustii, dar ca întotdeauna, Roben o aștepta să termine programul și s-o ducă acasă.

Era așa de plăcut să iubească și iubirea să-i fie împărtășită! Cu toate că mâinile ei munceau în continuare, toate gândurile i se îndreptau spre bărbatul solitar care reprezenta pentru ea centrul universului.

Se cunoscuseră pe culoarele facultății, când se ciocniseră cap în cap dorind să bea apă, în același timp, de la o mică arteziană. Frecându-și fiecare locul vătămat, se priviseră cu ostilitate. Se studiaseră în tăcere câteva minute și se întâmplase ceva ciudat. Un flux magnetic , o undă seismică îi cutremurase, nu știa nici acum să definească prea bine ce se întâmplase atunci. Cert este că la un moment dat izbucniseră amândoi în râs. Soarta le încrucișase drumurile și de atunci rămăseseră împreună. Acest lucru se întâmplase în urmă cu peste doi ani.

De atunci, trecuseră prin multe împreună.

Când părinții ei muriseră, în urmă cu patru luni, într-un accident feroviar, Roben fusese sprijinul ei temeinic, umărul pe care își plânsese cu lacrimi amare părinții iubitori. După o lună de la catastrofă, o ceruse în căsătorie pentru prima dată, dar cum ea ezita să fie de acord, își făcuse obiceiul să-i facă aceeași cerere în fiecare seară când venea să o ia de la serviciu.

După dispariția prematură a celor care îi dăduseră viață, Emma se mutase în garsoniera lui Roben. Ezita să spună da din cauza părinților lui. Oameni foarte bogați, aceștia nu-și ascunseseră ostilitatea atunci când Roben o invitase să-i cunoască. Fuseseră șocați când le spusese că tatăl ei fusese poștaș, iar mama menajeră. Roben se certase crâncen cu ei în acea seară, după care părăsiseră luxoasa reședință a familiei Montereaux și nu mai reveniseră.

Pentru a nu fi o povară, Emma se hotărâse să-și ia o slujbă, seara, ajungând astfel ospătăriță la un bar. Banii astfel câștigați îi permiteau să nu se simtă o întreținută, dar cu fiecare zi care trecea oboseala ei era tot mai mare.

Simțindu-se privit, Roben îi făcu un semn cu mâna, la care ea răspunse apăsându-și buzele pline cu vârful degetelor ca apoi să sufle sărutarea de pe degete spre el. Tânărul îi răspunse cu aceeași mișcare, iar ea se grăbi să-și termine treaba pentru a putea merge să se odihnească în brațele celui pe care-l iubea cu pasiune nesfârșită.

După zece minute, ieșea în aerul răcoros al nopții de mai. Roben își deschise larg brațele iar ea se topi în îmbrățișarea lui caldă.

– Emma, lasă încăpățânarea și mărită-te cu mine ! Nu vezi că ești la capătul puterilor ?

Tânăra ridică spre el ochii verzi plini de lacrimi.

– De acord Roby, îi zâmbi ea printre lacrimi.

O clipă, tânărul rămase uimit de răspunsul ei, apoi scoase un șuierat sălbatic în timp ce se învârtea cu ea în brațe.

– Doamne, îți mulțumesc că în sfârșit încăpățânata asta mică a răspuns corect la întrebarea mea atât de simplă. Trebuie să sărbătorim!

strigă el, așezând-o pe șaua motocicletei și repezindu-se spre ușa barului care tocmai era încuiată de patron. Fericit, îl convinse pe acesta să-i vândă o sticlă de șampanie.

Când reveni, Emma stătea cu ochii închiși, chinuită nu atât de oboseală, cât mai ales de gândul că va fi mărul discordiei între iubitul ei Roby și părinții lui.

– Iubito, nu fi tristă, totul va fi bine, îi mângâie el părul negru și lucios, ghicindu-i temerile.

– Ce vom face dacă părinții tăi se vor opune căsătoriei noastre ?

– Nu vor avea cum să se opună, zâmbi el pieziș.

– De ce ?

– Simplu, ridică el din umeri nepăsător, pentru că nu-i vom anunța, o să-i punem în fața faptului împlinit!

– Antoine Roben Montereaux, zis Roby, nu poți face asta !

– Ba pot și o voi face, săptămâna viitoare ne vom căsători, și vai de cei ce se vor opune acestei decizii, declamă el abrupt.

Emma ridică mâna și îl mângâie tandru.

– Iubitule, eu știu ce este sărăcia, dar oare tu vei putea trăi fără sprijinul financiar al părinților tăi ?

– Peste două luni, termin facultatea și mă voi angaja, iar din salariul meu vom putea trăi decent.

– Voi lucra și eu, nu voi fi o întreținută !

– Dar nu înțelegi că pentru mine este o adevărată fericire să fac asta? Vreau să termini și tu facultatea, apoi vom avea copii și vom trăi fericiți, împotriva tuturor, până la adânci bătrânețe.

Cu o mișcare îndemânatică, deschise sticla de șampanie și îndreptă spre gura ei șuvoiul de spumă. Emma înghiți de câteva ori, apoi îi împinse mâna spre gura lui. Tânărul bău cu nesaț câteva înghițituri, apoi astupă sticla cu dopul, având grijă să-l închidă bine.

– O terminăm acasă, până acolo ai s-o ții tu, ca eu să pot conduce.

Întinse mâna și îi atinse tandru obrazul fin pe care totdeauna îl asemuise cu un porțelan delicat, pe care se rostogoleau câteva lacrimi.

– Mon amour, ai făcut din mine omul cel mai fericit.

O strânse cu putere în brațe în timp ce tânăra se ghemuia în cercul protector al brațelor lui, oftând mulțumită. Oboseala o făcea să se simtă cumva amorțită, lipsindu-i capacitatea de a se bucura cu adevărat.

Roben îi sărută ochii verzi ca două frunze de gardenie, de pe care roua lacrimilor încă nu se uscase. Îi simțea trupul ostenit sprijinindu-se cu încredere de el și inima bătându-i în același ritm cu a lui. În clipa aceea, se simți norocosul cel mai fericit dintre toți locuitorii Terrei.

Mintea îi era preocupată cu planuri pentru viitor, convins că tot ce-și propunea va deveni curând realitate.

Cu un gest blând, o depărtă puțin de el.

– Hai sus pe calul fermecat, prințesa mea iubită, hai în palatul nostru fermecat, cu o cameră, să facem dragoste până la răsăritul zorilor, sau nu, mai corect până la apusul vieții !

Râse, lăsându-și capul pe spate, un râs tânăr, clocotitor, plin de fericire și mulțumire. Emma zâmbi bucuroasă că luase o hotărâre care îl făcea pe Roben atât de fericit.

Tânărul o ridică de talie și o așeză pe șaua motocicletei. Îi întinse cu o reverență teatrală casca, apoi, cu mișcări repezite, își puse propria cască, încălecând în fața ei. Porni cu un huruit puternic motorul motocicletei , se întoarse și-și privi cu toată dragostea din lume pasagera, care îi înlănțuise talia cu brațele.

– Ce faci, nu-ți pui casca ?

– Nu, vreau ca până acasă aerul răcoros al nopții să-mi alunge oboseala, ca să putem petrece așa cum îți dorești.

Nu cuvintele, ci mai ales tonul senzual și insinuant cu care fuseseră rostite îl făcură pe Roben să râdă din nou fericit, în timp ce mii de fiori îi chinuiau trupul excitat.

– Atunci să ne grăbim, murmură el în timp ce-și cobora viziera de la cască.

Înscrise cu ușurință bolidul negru în traficul redus de la acea oră târzie. Emma îl strângea posesiv în brațe, cu capul lipit de spatele lui lat.

Nu vroia să se gândească la ziua de mâine; își înăbuși toate temerile, hotărâtă să se bucure de clipa prezentă și de bărbatul pe care îl iubea din toată inima. Acum când rămăsese singură pe lume, Roben devenise ancora ei pe marea zbuciumată a vieții. Iubirea lor trecea granițele obișnuitului, situându-se într-un plan spiritual foarte înalt. Se înțelegeau cu ușurință numai din priviri.

Cu ochii închiși, tânăra visa la băieței cu părul blond și ochii albaștri și la fetițe brunete cu ochii verzi. Deschise ochii brusc, simțind sub obrazul ei trupul bărbatului încordându-se.

Motocicleta se lăsa când spre dreapta când spre stânga, făcând niște sinusoide largi. Își depărtă puțin capul pentru a privi în față.

Un camion plin cu sticle de bere se încăpățâna să nu se lase depășit. Zâmbi și își puse capul la loc. Li se mai întâmplase lucrul acesta și totdeauna Roben ieșea învingător din acest gen de conflicte.

Intrară în ultimul pasaj pe care trebuia să-l străbată înainte de a ajunge acasă. Emma nu observă nimic din ce se întâmpla în fața lor, plutind legănată în coconul ei de vise. Roben însă văzu totul.

Două mașini care se ciocniseră blocaseră circulația. Șoferul camionului, care privea mai mult în oglinda retrovizoare pentru a nu lăsa motocicleta să-l depășească, observă accidentul prea târziu. Din cauza vitezei prea mari, nu mai putu ori în timp util, așa că intră în plin în autovehiculele avariate, se ridică pe două roți și se prăvăli peste motocicleta care țâșnise să-l depășească.

Emma deschise ochii tocmai când sticlele de bere din bena camionului se prăvăleau peste ei. Ridică îngrozită brațele, într-o încercare patetică de a se apăra, accelerarea bruscă a motocicletei aruncând-o pur și simplu din șa. Avu timp doar să se compare cu un sandviș cu carne. Trupul ei se lovi de asfaltul dur, în timp ce era îngropat sub cioburile de sticlă și muiat de șuvoaiele de bere.

***

Spitalul „Saint André“ primi toți răniții acelui cumplit accident, fiind cel mai apropiat de locul unde se produsese.

Cu toată ora târzie, medicii se agitau pentru a păstra în viață accidentații. Victimele fuseseră identificate, iar poliția se ocupa să anunțe familiile.

Toate cele opt victime ale accidentului fuseseră aduse la spital, dar din păcate numai șase mai erau în viață. Un copil de șapte ani și mama acestuia fuseseră duși direct la morgă. Ei se aflau în una din mașinile avariate când camionul se urcase peste ei.

În trei săli, chirurgii încercau să-i salveze pe cei doi tineri motocicliști și pe bărbatul care-și pierduse soția și copilul.

– Cum s-a întâmplat? întrebă asistenta de la ghișeul de internări pe polițistul care stătea încruntat, cu spatele rezemat de un stâlp de susținere, în imediata apropiere a ghișeului.

– Două autoturisme s-au lovit ușor, șoferii au început să se certe lângă mașinile avariate. Copilul dormea, așa că mama a rămas lângă el în timp ce tatăl se certa cu celălalt șofer și soția acestuia. Conducătorul camionului a observat prea târziu cele două mașini și a intrat în plin peste ele, răsturnându-se, în timp ce tânărul cu motocicleta se strecura pe lângă mașinile avariate, dorind să depășească locul accidentului. Fata a căzut de pe motocicletă și a fost îngropată sub sticlele de bere, în timp ce băiatul, accelerând, a fost lovit mai puțin. El a avut noroc că avea casca pe cap, în timp ce tânăra nu a avut capul protejat de nimic.

– Sper ca doctorii noștri să-i poată salva!

– Cei doi bărbați cred că pot să se întoarcă printre noi, dar tânăra nu are nici o șansă. Am văzut multe la viața mea, adăugă polițistul privind undeva în gol, dar om mutilat mai rău ca tânăra motociclistă nu am văzut. Tot trupul i-a fost ciopârțit de sticlele sparte; chiar dacă ar scăpa, printr-o minune, cu viață, ar arăta ca un monstru cu cicatrice hidoase brăzdându-i chipul și trupul.

Asistenta se cutremură de spaimă. Deschise gura să întrebe ceva, dar se opri când o pereche tomnatică și plină de ifose se postă în fața ghișeului.

– Am fost anunțați că fiul nostru a suferit un accident, spuse bărbatul pe un ton plat în care nu se simțea nici o emoție.

Polițistul își părăsi poziția relaxată, întrebând cu deferență:

– Cum vă numiți ?

– Montereaux.

– Sunteți părinții tânărului motociclist. Este încă în sala de operație.

– Cât este de grav ? se interesă doamna Montereaux cu un glas alterat de teamă.

Soțul o strânse ușor de braț în timp ce-i arunca o privire nemulțumită.

Femeia își plecă privirea vinovată.

– Vreau să știu ce s-a făcut pentru fiul meu. Tonul autoritar era lipsit de orice nuanță sentimentală.

Polițistul, ca și asistenta de la recepție amuțiră, șocați de glasul și de privirea înghețată a acelui Montereaux, apoi vorbiră în același timp.

– Tot ce se putea, spuse polițistul

– Totul, ca și pentru ceilalți, preciză și recepționera.

– Mda, îi fulgeră bărbatul cu privirea lui albastră, rece ca vânturile sălbatice de la polul nord. Înseamnă că nu prea mult.

– Domnule, se agită asistenta, fiul dumneavoastră este în acest moment în sala de operație, cu șanse mari de supraviețuire, dar tânăra care era cu el pe motocicletă nu are nici pe departe șansele fiului dumneavoastră.

– Acest lucru nu mă interesează, ripostă Montereaux cu buzele subțiri strânse ca o pungă. Cum se numește doctorul care îl operează ?

– Bourett, Paul Bourett, preciză asistenta sub privirea imperativă a bărbatului.

Ușa batantă care ducea spre blocul operator se deschise lăsând să treacă un bărbat înalt și foarte slab, care cu o mână obosită își dădu jos boneta verde, vârând-o în buzunarul de la bluza de aceeași culoare.

– Dânsul este doctorul Bourett, indică asistenta familiei Montereaux, ușurată să scape de privirea inchizitorială a bărbatului. Cei doi soți porniră în întâmpinarea doctorului fără a mai acorda vreo atenție cuiva.

După ce familia Montereaux se depărtă suficient, femeia șopti conspirativ polițistului.

– Ce oameni nesuferiți !

– Așa sunt cei aleși de soartă să aibă puterea banului de partea lor, răspunse polițistul pe același ton.

La privirea întrebătoare a tinerei asistente, continuă :

– N-ai recunoscut numele ?

Recepționera negă printr-un gest al capului, așa că bărbatul în uniformă continuă :

– Este bancherul Armand Montereaux, proprietarul băncii MONT !

Tânăra recepționeră își duse mâna dreaptă la gură într-un gest de uimire, șoptind pe sub degete:

– Oh, Doamne, este acel Montereaux !

În timp ce lumea șușotea în spatele lui, Armand Montereaux bară drumul medicului, întrebând direct :

– Care este situația fiului meu ?

Doctorul își împinse cu un deget ochelarii care alunecaseră pe nasul lung și drept.

– Sunteți părinții tânărului motociclist ?

– Da, răspunseră cei doi în cor.

– Fiul dumneavoastră este bine. A fost internat cu două fracturi, una la brațul drept, care nefiind deplasată a necesitat doar imobilizarea brațului în ghips. În schimb, tibia piciorului drept a fost foarte rău zdrobită. Am fost obligat să-i fixez o tijă metalică …

– Va rămâne olog ? îl întrerupse brutal Armand Montereaux pe doctor din expunerea lui.

– Nu, răspunse acesta, intimidat. Va șchiopăta puțin după ce i se va scoate ghipsul, dar după câteva luni de recuperare va merge perfect normal.

– Bine aprobă marele bancher, ușurat că nu va avea un fiu handicapat.

Althea Montereaux își șterse discret o lacrimă care alunecase pe obrazul ei perfect machiat. Din nefericire, soțul ei îi observă gestul și-i aruncă o privire cruntă înainte de a-i reproșa printre dinți :

– Puțină decență, draga mea. Să nu ne dăm în spectacol.

Doctorul aruncă frumoasei femei o privire plină de milă în timp ce se gândea că biata mamă suferea pentru copilul accidentat, dar suferința ei trebuia să rămână ascunsă, după cum dicta despoticul ei soț.

– Putem să ne vedem fiul ? Cuvintele sunară mai mult a ordin decât a întrebare.

– Sigur că puteți, numai că este încă sub efectul anesteziei.

– Când putem să-l mutăm într-o clinică particulară ?

Dacă până atunci doctorul încercase să-și ascundă enervarea, ultima întrebare a domnului Montereaux, prin care îi călca în picioare mândria profesională, îl făcu să erupă :

– Dacă nu vă convine cum a fost tratat puteți să-l luați chiar acum, pentru mine nu contează că-i veți face rău și nu voi putea fi tras la răspundere dacă starea lui se va înrăutăți din cauza transportului. Îl găsiți în salonul 26.

Întoarse spatele, cu demnitate, celor doi părinți, dispărând pe o ușă pe care scria cu litere de o șchioapă " Intrarea oprită ".

– Domnule doctor ……, întinse Althea mâna, implorator.

– Taci, ordonă tăios soțul ei.

– Dar…

– Nici un dar, vom merge să-l vedem pe Roben, acum.

Fără a mai aștepta, își trase nevasta după el pe coridorul lung. Întâlnind o infirmieră, o întrebă unde este salonul 26.

– La etajul doi, le răspunse ea grăbit.

Când ajunseră în fața ușii de la salon, Althea nu-și mai putu reține lacrimile.

– Ce crezi că faci ? se răsti soțul ei.

– Nu pot să mă opresc, răspunse ea printre suspine.

Bărbatul se întoarse spre ea și o prinse cu mâinile, ca niște gheare de fier, de umeri.

– N-ai de ce să te smiorcăi, odorul tău este întreg și nu-l paște nici un pericol. Este tânăr, iar fracturile i se vor vindeca. Stând la pat, va avea timp să-și evalueze comportamentul și poate îi va veni mintea la cap. A sosit momentul când trebuie să încetezi să-l mai cocoloșești.

În timp ce vorbea abia mișcând buzele, degetele lui strângeau din ce în ce mai puternic umerii firavi ai femeii. Durerea și experiența a douăzeci și cinci de ani de căsnicie o făcură pe Althea să-și înghită lacrimile. După ce își șterse fața, soțul ei deschise ușa salonului. Cu unghiile adânc înfipte în podul palmei, femeia îl urmă tăcută.

În salon erau trei paturi, toate ocupate. Îl descoperiră pe Roben în patul de lângă fereastră.

– Mă duc să vorbesc cu directorul spitalului, șuieră nervos tatăl rănitului.

– Eu pot rămâne aici ?

– Da, dacă promiți că nu vei începe iarăși să plângi !

– Promit.

Discuția se purtă în șoaptă pentru a nu-i trezi pe bolnavi.

După o jumătate de oră, Roben Montereaux era mutat într-o rezervă cu un singur pat.

Somnul îi fu tulburat de această mutare, așa că numai la câteva minute după ce fusese așezat în noul pat, sub pleoapele închise ochii începură să i se miște neliniștiți.

Althea îi mângâia fruntea transpirată, în timp ce spunea în gând toate rugăciunile pe care le știa. Îi mulțumea Domnului pentru viața fiului ei, ca și pentru răgazul pe care-l avea la dispoziție pentru a plânge în voie înainte de sosirea soțului plecat să dea telefoane și să facă aranjamente.

Buzele rănitului se mișcară, iar ea se aplecă să audă șoapta lui chinuită.

– Emma, ce este cu Emma ?

– Nu știu fiule, răspunse ea blând în timp ce-și ștergea lacrimile.

– Mamă !?

– Da Roben, eu sunt.

Cu mare efort, tânărul deschise ochii.

– Mamă, te rog, află ce este cu Emma.

– Stai liniștit, șopti ea sărutându-l pe frunte.

– Nu pot, până nu aflu ce face Emma.

– Tata este pe coridor, când va veni se va interesa de starea fetei.

– Nu, strigă tânărul cu toată puterea pe care o avea. Du-te tu, el nu o suportă pe Emma. O, Doamne și toate astea s-au întâmplat tocmai acum, când în sfârșit acceptase să ne căsătorim.

Nici unul dintre ei nu-l observă pe Armand Montereaux care intrase în rezervă, dar nu avansase, ci rămăsese lângă ușă.

– Bine, promit să mă interesez, dar te rog nu te mai agita atât , îți faci singur rău !

– Acum, du-te acum.

– Da, dacă promiți că închizi ochii și încerci să dormi.

Roben strânse pleoapele, aparent ascultător. Mama sa îl privi câteva clipe pentru a se asigura că-i ascultă sfatul apoi, cu pași șovăitori, părăsi rezerva.

Capitolul 2

Când deschise ușa, se trezi în fața soțului său, care părăsise salonul cu câteva secunde înaintea ei.

– Oh ! Își duse ea mâna la buze, ca pentru a opri alte sunete să iasă.

– Unde te duci ?

– Roben este neliniștit din pricina Emmei.

– Ai auzit ce-a spus ? continuă Armand cu întrebările, ca și cum răspunsul soției sale nu prezenta nici o importanță.

– La ce te referi ? încercă ea să afle cât auzise din discuția cu Roben, pentru că era evident că le ascultase convorbirea.

– La faptul că jigodia aia mică a acceptat să se mărite cu dobitocul nostru de fiu.

– Armand, cum poți vorbi așa ?

– Își distruge viața dacă se va căsători, scrâșni el, dar asta nu se va întâmpla atâta timp cât mai am și eu un cuvânt de spus.

Observându-i privirea încrâncenată, plină de răutate, Althea se hotărî să abandoneze discuția.

– Mă duc să văd ce este cu ea, anunță pornind pe coridor.

– Vin și eu cu tine .

Cu toate că tocmai asta dorea să evite, nu avu ce face și îl acceptă alături de ea.

Făcuseră doar câțiva pași când au fost nevoiți să se retragă lângă peretele coridorului pentru a lăsa să treacă o targă împinsă de un infirmier, în timp ce două asistente se agitau pe lângă mormanul de bandaje care acoperea un trup mic.

– Este tot o victimă a accidentului ? o întrebă Armand Montereaux pe una din asistente.

– Da domnule, se numește Emma Vigoda.

Cei doi soți urmară tăcuți micul cortegiu. Infirmierul și cele două asistente o instalară pe rănită într-un salon de reanimare la cinci uși mai departe de rezerva în care se găsea Roben Montereaux. Când una din asistente părăsi încăperea, Armand Montereaux o abordă :

– Care este situația ei ?

– Sunteți rude ? nu se lăsă intimidată femeia.

– Nu tocmai.

– Adică ?

– Fiul nostru conducea motocicleta pe care era această tânără; bărbatul făcu o scurtă pauză pentru ca apoi să continue cu cel mai anost ton pe care-l putea aborda: urmau să se căsătorească.

Infirmiera asimilă informația, privindu-i pe rând pe cei doi.

– Starea fetei este foarte gravă. A fost operată pentru a i se opri hemoragia internă. Mai multe amănunte despre operație vă poate da medicul care a făcut intervenția. Un lucru însă este cert : chiar dacă va scăpa cu viață, este complet desfigurată. Nu și-a pierdut decât o falangă de la degetul mic de la mâna stângă, restul este întreagă, dar carnea de pe chip aproape că i-a fost curățată de pe oase.

Femeia făcu o pauză pentru a le da timp celor doi să înțeleagă gravitatea situației, după care continuă :

– Este așa de tânără; decât să rămână un schelet, probabil că ar fi mai bine să nu supraviețuiască.

Fără a mai aștepta alte întrebări, asistenta trecu pe lângă cei doi soți, murmurând :

– Vă rog să mă scuzați, dar am multă treabă.

După plecarea asistentei, Althea încercă să ghicească la ce se gândea cumplitul ei soț, dar ca de obicei chipul lui era o mască și nu exprima nimic.

– Tu întoarce-te la Roben și spune-i că totul va fi bine, ascunde-i adevărata stare a fetei, iar eu mă duc să vorbesc cu doctorul care a operat-o; voi vedea dacă pot face ceva pentru ea.

Althea rămase pur și simplu cu gura căscată.

– Faci tu asta pentru ea ? articulă ea neîncrezătoare.

– Da, Althea, nu sunt monstrul pe care îl crezi.

– Oh, Armand, îți mulțumesc în numele lui Roben, acum are un motiv de însănătoșire grabnică.

Bărbatul întoarse repede capul pentru a nu-i fi reperată în privire lucirea diabolică atunci când găsise o rezolvare a problemei.

Althea făcu un gest pentru a-l atinge, dar bărbatul se îndepărtase deja pe coridorul lung. Cu pași sprinteni, deschise ușa de la rezerva fiului său.

– Cum este, mamă !?

– A fost și ea operată, este rănită mai grav decât tine, dar medicii sunt optimiști, își alese ea cu grijă cuvintele.

– Ai reușit s-o vezi ?

– Da, pentru câteva clipe, când a fost adusă din sala de operație.

– Și …?

– Dormea fiule, n-am vorbit cu ea, dacă asta vrei să știi.

– La ce etaj este ?

– Aici, la același etaj cu tine, cinci camere mai departe.

Un suspin de ușurare scăpă printre buzele lui uscate.

– Mâine înseamnă că o pot vedea.

Cuvintele lui o panicară pe Althea, care reuși să spună chinuit:

– Da, Roben.

Dacă nu ar fi fost sub efectul anesteziculuí, cât și al șocului provocat de accident, Roben ar fi înțeles că este ceva în neregulă, dar așa închise ochii, mulțumit de veștile aflate.

După o discuție lungă cu doctorul care o operase pe Emma, Armand Montereaux dădu mai multe telefoane pentru a pune pe roate planul machiavelic pe care mintea lui diabolică îl întocmise cu rapiditate.

Când totul a fost aranjat așa cum dorise, se strecură lângă patul Emmei.

Tânăra fată încerca să se smulgă din tenebrele durerii și să deschidă ochii. Auzea o voce poruncitoare care îi cerea să se trezească, dar nu reușea să facă ce i se cerea. Nu cunoștea vocea, dar se încăpățâna să se agațe de acele ordine imperioase pentru că trebuia să afle ce se întâmplase cu iubitul ei Roben.

Cineva îi strânse dureros de tare degetele bandajate de la mâna stângă. Noua durere o făcu să clipească, apoi reuși să țină deschis singurul ochi cu care putea vedea prin fanta îngustă lăsată în bandajul care îi acoperea tot capul. Semnalele dureroase trimise de tot corpul îi bombardară creierul amorțit de anestezie, reușind într-un târziu să intre în contact cu lumea înconjurătoare.

– Cine ești ? articulă ea cu greu.

– Armand Montereaux, tatăl lui Roben, preciză bărbatul, pentru a fi sigur că ea înțelege.

Cu toate că se cutremură de spaimă când pricepu cine este persoana aplecată asupra patului ei de suferință, Emma reuși să se stăpânească și să întrebe :

– Cum se simte Rob... Roben ?

Fusese cât pe ce să spună Roby, așa cum îl alinta ea pe Roben, dar din fericire se abținuse. În familia Montereaux nu existau diminutive, i se atrăsese atenția foarte clar atunci când vizitase familia viitorului ei soț.

– Bine, are o mână și un picior rupt, dar restul este întreg.

– Mul-țu-mesc, silabisi ea.

– Problema ești tu, continuă Armand Montereaux.

– Eu !?

– Da, starea ta este foarte gravă; chiar dacă vei scăpa cu viață, vei rămâne mutilată, un monstru hidos.

Respirația șuierătoare a tinerei îl anunță pe bărbat că înțelesese situația.

– Nu ai bani pentru a plăti operațiile estetice care ar fi necesare pentru a avea din nou un chip cu care să apari în societate, sau ai și eu nu știu ?

Urmă o pauză în care nu se auzea decât respirația sacadată a rănitei, întreruptă în cele din urmă de glasul ei chinuit :

– Nu, nu am bani.

– Atunci, uite care este pactul pe care vreau să ți-l propun. Știi foarte bine că nu sunt de acord cu mezalianța pe care fiul meu vroia să o facă alături tine. Nu ești soția potrivită pentru cariera strălucită care-l așteaptă. Trebuie să aibă alături de el o femeie care aparține aceleiași categorii sociale.

– Dar noi ne iubim, reuși ea să strecoare printre bandaje.

– Iubirea este pentru nătărăi, este un imens balon de săpun, și nu are ce căuta în existența unui ales al sorții. Scutește-mă de sentimentalisme ieftine, vreau să-ți fac o propunere din care toți avem de câștigat.

Fără a mai aștepta încuviințarea tinerei, continuă :

– Sunt dispus să-ți plătesc spitalizarea, toate operațiile pe care va trebui să le suporți pentru a avea un nou chip și în plus două sute de mii de euro pentru a începe o viață nouă în altă parte.

Fiecare cuvânt rostit de puternicul milionar era pentru Emma ca un pumnal înfipt în inimă. Ghicise imediat unde vroia să ajungă. Durerile fizice pe care le suporta erau nimic pe lângă cele pricinuite de vorbele lui.

– Îți ofer toate astea în schimbul libertății fiului meu. Tonul lejer de afaceri adoptat de Armand Montereaux era cu atât mai înspăimântător. Vreau să juri că nu-l vei contacta niciodată nici direct, nici prin intermediul altora. Este o condiție ușor de îndeplinit, dacă vei părăsi Parisul și te vei muta în altă localitate. O a doua condiție este să nu mai vizitezi mormintele părinților tăi.

Emma trecea prin chinurile iadului. Faptul că era mutilată înrăutățea mult situația și știa că dacă n-ar fi putut să-și privească chipul în oglindă, cu atât mai mult nu putea cere acest lucru unui bărbat, indiferent cât de

mult ar fi iubit-o. Nu ar mai fi putut ieși în lume cu un chip hidos. Tatăl lui avea dreptate, trebuia să primească propunerea. Un gând o făcu să tresară de bucurie. I se interzicea să-l contacteze ea pe Roben, dar nu și lui să o întâlnească pe ea. Din câte îl cunoștea, era convinsă că indiferent cu ce ar fi fost amenințat, va trece peste orice și o va căuta.

– Trebuie să te hotărăști repede, cu cât vei începe operațiile mai repede, cu atât va fi mai bine. Nici una din condiții nu este negociabilă.

– Pot să-l mai văd o dată ? încercă Emma să-l înduplece pe omul de fier din fața ei.

– Nu. Dacă accepți, pactul intră în vigoare din această clipă.

Emma se frământă, disperată. Durerile erau cumplite. Sfâșiată de suferință, dar și de iubire, murmură :

– Accept.

– Bine, răsuflă ușurat bărbatul . Atunci, consideră că din această clipă Emma Vigoda nu mai există. Vei fi transportată la o clinică particulară unde vei beneficia de toate serviciile, sub un alt nume. Vreau ca după aceea, când te vei face bine, să nu mai revii la vechiul tău nume. Nu ne vom mai întâlni niciodată, Emma, dar dacă vei încălca această înțelegere vei regreta amarnic. Roben va afla că iubirea ta pentru el se rezumă la câteva sute de mii de euro. Adio.

– Oh, gemu Emma disperată, oh, Doamne ce-am făcut !

A fost ultimul ei gând conștient. Tenebrele durerii au învăluit-o din nou, trăgând-o în acea zonă atemporală unde nu există decât întuneric.

Armand Montereaux privi cu satisfacție trupul leșinat al tinerei fete, apoi părăsi salonul. Avea multe de pus la punct. Bine că doctorul care o operase pe Emma era mai ușor de abordat decât acel Bourett.

– Doctore, îl interpelă când îl descoperi în cabinetul lui, în fața unei cești de cafea, este de acord. Acum intri tu în joc. Ai aici un cec pentru cincizeci de mii de euro. Vreau certificatul de deces al Emmei Vigoda.

– Domnule Montereaux, nu este așa de simplu. Îmi pot pierde licența dacă se află.

– Haide Dutton, nu începe cu chestii din astea !

– Dar…

– Ascultă-mă bine, doctore, ori iei banii și faci ce am vorbit, ori îți promit că nu vei mai practica medicina pe teritoriul Franței. Vrei mai mulți bani, fie, mai plusez cu douăzeci de mii de euro, dar este ultima ofertă.

– Va trebui să plec din acest spital !

– Foarte bine, chiar mă bucur dacă o faci.

– Nu mă puteți ajuta ?

– Nu, mai departe te descurci singur doctore, ești băiat mare !

– Poate muri în timpul transportului !

– Nu te mai privește.

– Poate ….

– Nici un poate, doctore, îl întrerupse brutal milionarul, ai fost de acord că fata este mutilată și va rămâne un monstru dacă nu i se vor face acele operații estetice. Așa este ?

– Da, dar….

– Atunci, care este problema ? Dacă are zile să trăiască, fata va avea un chip nou care o va face să poată trăi printre oameni, nu la marginea societății alături de rebuturile sociale, tu ești mai bogat cu șaptezeci de mii de euro, fiul meu scapă de o căsnicie nepotrivită, deci toată lumea câștigă, așa că pentru ce atâtea scrupule ?

În micuța încăpere se lăsă o tăcere tensionată. Medicul răsucea pe toate părțile cuvintele milionarului, fără a găsi totuși o altă cale de rezolvare a problemei. În fond, era singura șansă pe care tânăra aceea o avea să redevină om, iar el putea să-i cumpere soției căsuța la care visa de câțiva ani.

– De acord, domnule Montereaux !

– Bravo, doctore, ai luat decizia corectă.

– Ce trebuie să fac ?

Glasul obosit și chinuit al doctorului nu-l impresionă pe durul patron al finanțelor.

– Vreau ca atunci când va veni elicopterul de la clinica doctorului Therron să ai toate actele de deces ale Emmei Vigoda. Elicopterul o va prelua pe accidentata fără nume. Pricepi ?

– Da.

– Te pot ajuta cu ceva ?

– Cu ceva bani pentru legistul de la morgă. Dar nu un cec, ci bani lichizi.

Montereaux își scoase portofelul și numără câteva bancnote.

– Ajung ?

– Da.

– Pot chema elicopterul ?

– În cât timp va ajunge aici ?

– De la telefonul meu, în cincisprezece minute.

– Atunci, mai acordați-mi încă douăzeci de minute.

– Bine. Te aștept aici.

Montereaux privi mult timp în urma medicului. Chiar dacă avea chipul încruntat, era mulțumit cum reușise să aranjeze lucrurile. Ridică mâna și privi cadranul Rollexului de aur. Era ora patru și cinci minute; dacă totul mergea bine, la ora cinci Emma Vigoda dispărea pentru totdeauna din viața fiului său. Îl costase ceva, dar suma n-avea nici o importanță comparativ cu ceea ce realizase.

Timpul trecu repede și la ora patru și patruzeci și cinci de minute elicopterul decolă cu trupul celei care fusese Emma Vigoda.

Cu mersul său hotărât, se îndreptă spre rezerva fiului său. Deschise ușa încet. Althea, doborâtă de oboseală, dormea cu capul pe spătarul fotoliului pe care îl trăsese lângă patul lui Roben. Se așeză liniștit pe celălalt fotoliu, mintea lui diabolică urzind în continuare alte planuri.

Prima se trezi Althea. Conștientă din prima clipă a trezirii de prezența lui, femeia adoptă imediat o mină calmă, pe care soțul ei o obliga s-o afișeze ca pe un stindard al familiei.

– Se pare că nu are probleme, constată cu voce joasă milionarul, indicând patul fiului său.

– Așa se pare.

După o scurtă pauză, femeia spuse tot în șoaptă :

– Când se va trezi, va dori cu siguranță să afle ce face Emma; cred că ar fi bine să mă duc să văd ce face.

– Da, ar fi foarte bine, aprobă Armand.

Acceptarea lui făcu chipul Altheei să se lungească de uimire. Dar nu mai stătu pe gânduri, de teamă să nu se răzgândească și ieși rapid din rezervă. Numără atentă ușile și intră în salonul unde fusese adusă fata după operație. Privi atentă paturile, dar trupul plin de bandaje nu mai era. În patul în care fusese tânăra era acum un bărbat. Cu inima bătând spasmodic, se îndreptă spre infirmiera care supraveghea salonul.

– Unde a fost mutată tânăra rănită în accidentul de azi-noapte?

Infirmiera o privi lung câteva clipe înainte de a vorbi :

– Sunteți rudă cu ea ?

– Nu, doar o cunoștință.

– Din păcate, nu a supraviețuit, a murit în jurul orei patru.

Althea simți că leșină. Cu toată puterea de care dispunea, se forță să rămână în picioare. Respiră adânc de câteva ori aerul care mirosea puternic a dezinfectant, fără a putea rosti vreun cuvânt. Infirmiera o susținu imediat ce observă paloarea care-i marcase trăsăturile chipului.

– Regret că am fost așa de brutală se scuză ea, dar asemenea vești nu prea poți să le spui pe ocolite!

– Era logodnica fiului meu, reuși Althea să articuleze.

– Este mai bine așa pentru biata fată, o bătu încurajator infirmiera pe mână pe femeia așezată pe scaun. Decât să rămână mutilată, este mai bine că a murit. Fiul dumneavoastră o va uita, tinerețea are atuurile ei, și din câte am înțeles nu băiatul a fost vinovat de accident, deci nu va avea nici un fel de probleme.

Logica rece a infirmierei nu-i putea alunga gândul că soțul ei știuse de tragicul sfârșit al fetei atunci când acceptase să se intereseze de soarta ei.

Era adevărat că informațiile date de infirmieră coincideau cu cele spuse de asistenta care o adusese în acel salon în cursul nopții, dar nu

putea să nu se întrebe ce știa în plus soțul ei. Alungă repede acest gând, revenind la modul cum îi putea spune lui Roben tragica veste.

Tristă, cu inima strânsă pentru tânăra care dispăruse atât de prematur dintre cei vii, Althea se ridică de pe scaunul pe care o așezase infirmiera și părăsi salonul fără a mai spune ceva.

Când o văzu intrând, Armand se ridică în întâmpinarea ei.

– A murit, murmură Althea, și lacrimile de mult timp strunite erupseră ca o cascadă.

– Știu, spuse soțul ei înconjurându-i umerii scuturați de plâns.

– Cum va suporta Roben vestea ?

– Va trebui să dea dovadă de maturitate și bărbăție. Cred că va reuși cumva să treacă peste această tragedie.

– Dar este așa de slăbit după accident !

– Are tinerețea de partea lui.

Althea își înălță capul de pe umărul soțului său și-l privi fix.

– Chiar crezi că tinerețea le va rezolva pe toate ?

Întrebarea ei subtilă îl descumpăni pe Armand, care însă replică tăios:

– Dacă nu tinerețea, atunci cu siguranță voința o poate face.

Femeia știu că era inutil să mai comenteze, așa că preferă să plângă în continuare pe umărul soțului, prea puțin obișnuit cu astfel de manifestări. De fapt, era prima dată când se întâmpla așa ceva.

Din starea aceea de incertitudine lacrimogenă o aduse la realitate glasul slab al lui Roben.

– Mamă, plângi ?

Cu mișcări repezite, femeia își șterse chipul înlăcrimat cu o batistă pe care i-o întinse soțul ei încruntat.

– Mamă, tu plângi ?

– Numai puțin fiule, reuși Althea să răspundă poticnit.

– De ce ?

Făcu o pauză înainte de a rosti cu teamă :

– Emma ?

Un singur cuvânt, dar atâtea implicații! Cum nici unul din cei doi părinți nu spunea nimic, se văzu nevoit să insiste.

– Ce face Emma ?

– Regret fiule, făcu un pas înainte Armand Montereaux, n-a rezistat până la ziuă.

– Nuuuuu…..

Urletul lui cutremură pereții rezervei, cu toată durerea și disperarea. Cei doi părinți se repeziră să-l împiedece să se ridice din pat.

– Unde este? Vreau să o văd, nu poate fi moartă, este o greșeală, este o luptătoare, nu se lăsa ea doborâtă de un accident.

Ținut de patru mâini, Roben lupta din răsputeri să se ridice, cu toate că și brațul și piciorul îl dureau îngrozitor.

– Fiule, stai liniștit, se răsti Armand la el. Lasă totul în seama mea, mă voi ocupa eu de toate. Voi avea grijă să fie înmormântată în cel mai select cimitir din Paris.

– Parcă ar mai conta ! strigă Roben izbucnind în lacrimi.

Plânse multă vreme, cu capul în poala mamei sale. Lacrimile lui se amestecau cu ale ei, spre disperarea bărbatului încruntat care nu știa cum să stăvilească acel potop de lacrimi.

Străfulgerat de o idee, Roben își fixă cu o privire sticloasă tatăl.

– N-o îngropa în nici un cimitir select, ar fi foarte singură, mai bine s-o duci lângă părinții săi . A fost fericită lângă ei ! Auzi tată, a fost fericită, cum eu n-am fost niciodată lângă voi. Doream atât de mult să am un cămin adevărat, plin de căldură, iubire și înțelegere, un cămin pe care numai ea putea să mi-l dea. Am ucis singura ființă care conta cu adevărat pentru mine, așa că merit orice pedeapsă. O, Doamne, iartă-mă, pentru că eu nu voi putea să mă iert niciodată.

Chiar dacă vorbele lui tăiau în carne vie, cei doi părinți nu făcură nimic pentru a întrerupe litania lui plină de jale.

Din fericire, doctorul care-l operase intră să-și vadă pacientul înainte de a ieși din tură și, găsindu-l în starea aceea, interveni rapid, făcându-i un calmant care-l aruncă imediat în lumea viselor.

Cu toate astea, Roben gemu și se zvârcoli, mustrat de conștiința care nu putea fi amuțită.

Zorii cenușii aduceau cu ei o nouă zi. Nimic însă nu mai putea fi la fel. Totul căpătase alt sens, altă nuanță și alt făgaș.

– Ce vom face acum ? întrebă Althea cu privirea fixată pe chipul chinuit al fiului său.

– Vom fi lângă el,acum are nevoie de noi.

– Și fata ?

– Am promis ceva și eu respect totdeauna angajamentele pe care mi le iau.

– Te vei ocupa de înmormântare ?

– Da, voi angaja o firmă care s-o facă.

– Dacă vrea să participe și el la înhumare ?

– Nu cred că este în stare să o facă, dar pentru orice eventualitate am să aranjez ca astăzi să fie mutat la o clinică particulară unde va fi foarte bine îngrijit. Până să se dezmeticească, totul se va sfârși.

– O iubea cu adevărat pe fata aceea … îndrăzni Althea.

– Iubirea, la naiba cu dulcegăria asta, se zburli bărbatul, făcând o grimasă disprețuitoare. După care întrebă :

– Tu ce faci? Eu trebuie să plec să fac toate aranjamentele.

– Voi sta aici, cu el. Nu trebuie să-l lăsăm singur, acum.

Armand Montereaux vru s-o contrazică, dar observând atitudinea ei hotărâtă, cedă. De fapt, obținuse ceea ce vroia, putea să mai lase puțin și de la el.

Capitolul 3

Emma se trezi spre sfârșitul dimineții. Cineva umbla cu blândețe la bandajele ei. După câteva încercări, reuși să deschidă ochiul drept și să privească lumea prin mica deschizătură lăsată de bandajele care-i înfășurau capul.

O umbră se aplecă asupra ei până când în câmpul ei vizual apăru chipul unui bărbat. Avea peste cincizeci și cinci de ani, se gândi ea, dar arată foarte bine, veni imediat următorul gând.

Ghicind că este studiat, bărbatul așteptă cu răbdare o reacție din partea ei. Emma evaluă tot ce intră în raza de observație a unicului ochi valid. Părul cărunt în totalitate era încă bogat, chiar dacă era tuns scurt, cazon. Bărbatul avea o frunte înaltă, brăzdată de două linii adânci, ochii blânzi plini de durere mocnită îi erau ascunși de două sprâncene stufoase, iar nasul drept și puțin cam lung pornea din locul unde se îmbinau sprâncenele . Buza de sus era mascată de o mustață, „pe oală“, la fel de albă ca omătul. Buza de jos era plină și puțin răsfrântă. Bărbia despicată de o gropiță adâncă era îndărătnică și autoritară. Era un chip nobil, dar muncit și chinuit, concluzionă tânăra, ațintindu-și privirea în ochii lui de un albastru deschis.

– Cine sunteți ? șopti ea prin bandaje.

– În primul rând, bună ziua. Și să nu-mi spui că nu este bună. Este și numai pentru faptul că încă ești în viață. Numele meu este Noel Therron și sunt medicul care va avea grijă să devii o fată frumoasă.

– Bine articulă ea cu greu, mintea ei amintindu-și discuția avută cu Armand Montereaux.

– Mă bucur că mă accepți, dar care este numele tău ?

Încurcată, Emma căuta cu disperare un răspuns potrivit, în timp ce doctorul aștepta răbdător, ca și cum aveau tot timpul din lume.

– Doctore, eu sunt nimeni.

Dacă răspunsul ei îl uimi pe medic, acesta nu se trădă prin nimic.

– Începând de acum, continuă ea cu efort, nu mai am nimic, iau totul de la zero. Mâinile tale mă vor plămădi ca pe plastilină, făcând din mine o femeie cu totul și cu totul nouă.

– N-ai vreo poză, ca să știu ce chip să-ți dau ?

– Chipul meu cel vechi a murit, poți să-mi făurești orice față vrei.

O lucire ciudată îi însufleți ochii triști.

– Chiar n-ai nici o dorință ?

– Nu, răspunse ea cu un oftat.

– Atunci, voi considera că sunt mâna prin care Domnul îți va da un nou chip.

După o scurtă pauză, adăugă puțin încruntat :

– Poate că cel care îți plătește spitalizarea are un cuvânt de spus.

– Nu, omul acela se achită de o datorie, dar nu vrea să mă mai vadă vreodată.

– Atunci ești a mea, își frecă medicul mâinile, bucuros ca de un cadou mult așteptat. Pentru mine, în lunga perioadă pe care o vei petrece în această clinică, vei fi Jade. Te deranjează ?

După o clipă de gândire, în care Emma murmură acel nume de mai multe ori, răspunse :

– Nu.

– Bine, atunci, pentru toți vei fi Jade. Trase aer în piept și continuă : uite draga mea, vreau să știi adevărul de la început. Ești desfigurată de

sticlele care s-au spart peste tine. Este bine că te-au adus de la început aici și nu după ce rănile se vindecau. Șansele de a rămâne cu cicatrice sunt foarte reduse, dar trebuie să ai răbdare, vor trece multe luni până când chipul tău va deveni frumos. Operațiile vor fi dureroase și va trebui să faci numai ce-ți voi permite eu. Înțelegi ?

– Da.

– Cu timpul ne vom cunoaște mai bine, dar pentru astăzi este destul, acum trebuie să te odihnești.

– Doctore, murmură Emma în timp ce bărbatul se depărta.

– Ce este ? se întoarse el.

– Unde sunt ?

– Ești internată la clinica Therron, care se află la treizeci și cinci de kilometri de Paris.

– Aha ! Este clinica ta ?

– În cea mai mare parte, da.

Emma tăcu, muncită de gânduri.

– Cele aflate schimbă cu ceva hotărârile pe care le-am luat mai înainte?

– Nu, nimic, eram doar curioasă !

– Este firesc. La revedere.

Tânăra încercă să-l urmărească din spatele bandajelor, cu ochiul valid, dar durerile provocate de gestul ei o făcură să renunțe.

Închise ochiul, epuizată. Oare Roben ce făcea ? Aflase unde o dusese tatăl lui ? Chiar dacă nu aflase, era convinsă că o va face. Promisese să nu-l caute, dar ce nu luase în calcul despoticul lui tată era dragostea profundă și durabilă ce-i unea ca două jumătăți ale aceluiași întreg.

– Va găsi el o cale să mă descopere, murmură ea înainte de a cădea într-un somn adânc.

Demonii dispărură, lăsând trupul chinuit de răni să se relaxeze pe aripile blânde ale somnului.

***

În aceeași zi, Roben Montereaux era mutat în centrul Parisului, la o altă clinică particulară. Tatăl său nu se confruntă cu nici o obiecție din partea lui. După ieșirea nervoasă pe care o avusese la aflarea veștii morții Emmei, devenise apatic. Răspundea monosilabic la orice tentativă de conversație și era undeva departe, într-o lume numai a lui. Stătea cu ochii deschiși, privind fix, fără a auzi nimic din ce-i povesteau prietenii care începură să-l viziteze.

După numai o săptămână, Roben a fost externat și a revenit în casa familiei de pe Champs Élisées.

Tânărul care râdea mereu, găsind o vorbă bună pentru oricine, deveni curând o amintire, spre satisfacția deplină a tatălui său, care considera că un bun om de afaceri în domeniul bancar nu trebuia să fie prea apropiat de oameni, ci cât mai distant.

Trecu o lună și jumătate până când Roben reuși, alături de prietenul lui Lucian Lambert, să se întoarcă în apartamentul pe care-l împărțise cu Emma. După ce-l ajută să ajungă în apartament, Lucian se retrase, plin de tact.

– Voi aștepta în mașină, preciză el din pragul ușii.

– De acord, mormăi ursuz Roben.

– Poți coborî sau să mă întorc după tine ?

– La urcat a fost mai greu, de coborât voi coborî singur.

– Bine, cum dorești, ridică din umeri Lucian, părăsind încăperea.

În sfârșit singur, Roben lăsă să-i cadă masca ce-i împietrise trăsăturile și sub care își ascundea durerea. Cu ochii în lacrimi, se lăsă pe patul perfect aranjat. Cu degete tremurânde, atinse perna de alături. Fața de pernă proaspăt schimbată nu păstra nimic din mirosul celei care fusese pentru el centrul existenței. Tatăl său îl anunțase cu o săptămână în urmă că angajase pe cineva să se ocupe de curățenie în apartament și cu toate că fiecare celulă din trupul lui se opusese vehement acestui sacrilegiu, nu făcuse altceva decât să dea din cap aprobator, spre satisfacția tatălui său.

Se ridică și deschise dulapurile. Nimic din puținele lucruri ale Emmei nu mai era acolo. Totul dispăruse, ca și persoana care le purtase. Hainele lui erau în schimb spălate, călcate și aranjate frumos. Cu inima cât un purice, deschise sertarul de la noptieră.

– Oh, Doamne nu! strigă disperat când constată că sertarul plin cu fotografii odată, acum era gol.

Pipăi disperat hârtia care acoperea fundul sertarului, în speranța că poate totuși mai rămăsese ceva sub ea. Dar nu, nimic nu scăpase atenției celor care făcuseră curat și care primiseră indicații precise de la tatăl său.

Bulversat, se îndreptă spre micul corp de bibliotecă unde se aflau numai cărțile și cursurile lui. Trase cu furie cursul de finanțe al profesorului Divoff și-l răsfoi. În dreptul cursului opt, găsi o poză a Emmei, făcută cu numai câteva luni în urmă.

Își aminti cu o urmă de surâs pe chipul încruntat, discuția pe care o avuseseră atunci.

– Ce faci ? îi strigase ea râzând.

– Te iau cu mine la plicticosul cursul al profesorului Divoff.

– Și dacă nu vreau să vin ? se alintase ea, încolăcindu-i gâtul cu brațele.

El aruncase cartea și o strânsese sălbatic lângă trupul lui deja excitat.

– Atunci, te voi pedepsi îi șoptise printre sărutări.

– Cum ? îi simțise el răsuflarea caldă pe ureche.

– Te voi devora, o anunțase el în timp ce începea un dulce asediu asupra sânilor ei plini și tari ca două mere superbe.

Făcuseră dragoste cu pasiune și cu multă dăruire, cum făceau de obicei. Trupurile lor erau în acele momente un tot, ca și sufletele lor îngemănate.

Trăgându-și piciorul care nu era încă vindecat, Roben se aruncă din nou pe pat, cu fotografia Emmei lipită de cămașă, în dreptul inimii, apăsată puternic cu palma stângă.

Lacrimi ascunse prea mult timp, erupseră de sub barierele ridicate până atunci. Plânse cu lacrimi amare, luându-și adio de la iubirea vieții lui. și chiar dacă cineva încercase să șteargă orice urmă a existenței ei, știa

că în inima lui ea va exista de-a pururi. Era totuși curios faptul că în mintea lui nu putea accepta că Emma era moartă. Chiar dacă o plângea în acele clipe, n-o plângea ca pe o moară, ci ca pe cineva dispărut temporar.

– Poate că lucrurile se vor schimba dacă-i voi vedea mormântul, se ridică el brusc în capul oaselor.

Își șterse cu mâneca chipul înlăcrimat. Ascunse în portofel poza Emmei și, hotărât să pună punct unei etape din viața sa, Roben părăsi apartamentul unde cunoscuse fericirea cu toate bucuriile ei.

Coborî șchiopătând până la prietenul care-l aștepta răbdător în mașină.

– Încotro ? se interesă Lucian.

– Vreau să văd mormântul Emmei.

Lucian se opri la jumătatea gestului de pornire a autovehiculului și se întoarse spre Roben.

– Nu crezi că ai suferit destul pe ziua de azi ?

– Crezi că mâine voi suferi mai puțin ?

– Timpul are și el avantajele lui, remarcă Lucian filozofic.

– Ești mai nebun decât credeam, se înverșună Roben, dacă îți imaginezi că va trece o secundă măcar, până când voi închide ochii pentru totdeauna, în care să nu consider că sunt ucigașul celei mai minunate ființe care a trăit sub soare.

– Dar n-a fost vina ta, încercă prietenul să-l convingă.

– Ba da, chiar dacă legile oamenilor m-au absolvit de vină, în fața Domnului sunt vinovat.

– Ascultă, Roben…

– Nu, ascultă tu, îl întrerupse furios tânărul, mă duci unde vreau sau iau un taxi, iar discuția asta nu vreau s-o mai avem vreodată.

Resemnat, și știind prea bine că era inutil să insiste, Lucian porni mașina și se înscrise în trafic. Roben îi spuse cum să ajungă la cimitir. Când opri autoturismul, Lucian vru să-l însoțească, dar Roben îl opri cu un gest ferm al mâinii.

– Vreau să fiu singur !

– Bine, acceptă prietenul său.

Sprijinit în baston, Roben intră pe poarta cimitirului. Știa foarte bine unde erau mormintele părinților Emmei. Chiar dacă piciorul îl durea îngrozitor, durerea din inimă era mult mai acerbă. Cimitirul nu era mare, așa că ajunse destul de repede la locul pe care-l căuta. Lângă pietrele funerare modeste ale lui Jean și Marie Vigoda, se înălța acum o impozantă piatră funerară din marmură neagră pe care era scris, cu litere din bronz auriu, numele Emmei, data nașterii și cea a morții. Mormântul era acoperit cu flori veștejite.

Roben se sprijini de marmura rece, cu capul plecat.

– Regret că nu-ți pot cere iertate în genunchi dragostea mea, murmură el cu lacrimile șiroindu-i pe obrajii slabi. De fapt, continuă după o clipă, am atât de multe regrete încât nu știu cum voi putea trăi cu povara lor. Piatra asta cred că nu-ți place și face o notă discordantă cu restul cimitirului; promit să ți-o schimb. Atâta timp cât voi trăi, un trandafir roșu va fi mereu la capul tău. Ieri mi-am făcut testamentul. Am pus o clauză specială prin care doresc să fiu înmormântat aici, alături de tine ; dacă în viața aceasta nu s-a putut să fim împreună, atunci măcar morți să stăm alături.

Scoase din buzunarul pantalonilor o batistă și își șterse lacrimile.

– Te iubesc, dragostea mea, și te voi iubi până vom fi din nou împreună.

Mai stătu câteva minute până ce piciorul rănit refuză să-l mai susțină, apoi se îndreptă cu mari eforturi spre ghereta paznicului. Observând că tânărul abia se mai ține pe picioare, bătrânul îi oferi imediat un scaun, pe care Roben se așeză cu un oftat.

– Ați venit la tânăra Vigoda, constată neutru paznicul. De fapt, după ce a fost înmormântată, n-a venit nimeni pe la ea. Ce tragedie să se prăpădească atât de tânără și tot într-un accident, ca părinții ei…

– Am o rugăminte la dumneata, îl întrerupse Roben.

– Dacă stă în puterile mele, tinere.

– Vreau ca mormântul să fie curățat de florile acelea uscate …

– Asta se poate, veni rândul paznicului să-l întrerupă.

– Piatra funerară să fie aruncată, continuă Roben și să fie pusă una mai mică, una care să aibă la bază o vază în care în fiecare zi să fie pus un trandafir roșu. Trandafirul trebuie schimbat zilnic, sublinie el autoritar, și tot timpul va fi roșu, nu altă culoare.

– Toate astea costă, spuse bătrânul, gânditor.

– Spune, cât ?

Paznicul spuse o sumă pe care tânărul o avansă imediat.

– Cu marmura aceea ce vreți să fac ?

– Nu mă interesează, faci ce vrei.

Ochii bătrânului sclipiră de mulțumire la gândul banilor pe care-i va câștiga pe ea.

– Pentru trandafiri voi face un contract cu o florărie, va trebui numai să ai grijă ca floarea să ajungă unde trebuie și să fie apă proaspătă. Pentru osteneala ta, vei primi lunar câte cincizeci de euro. Dar dacă voi veni vreodată și voi constata că dorința mea n-a fost respectată, vei avea de suferit. Am fost suficient de clar ?

– Da domnule, își plecă paznicul capul.

Roben se ridică de pe scaun cu greu și plecă la mașină. Inima lui nu era cu nimic mai ușoară ca atunci când sosise, se simțea dimpotrivă ca și cum făcuse o afacere pentru un prieten. Nu se putea obișnui cu gândul că Emma nu mai era.

***

Emma se trezi din somnul de după-amiază. Privi spre ușa rezervei în care stătea de șapte luni. Devenise un reflex. Încă spera ca Roben să-și facă apariția. Tânjea după prezența lui ca după o gură de aer proaspăt. Toată lumea era drăguță cu ea, mai ales doctorul Therron, dar îi era cumplit de dor de iubitul ei Roben. După discuția avută cu doctorul în prima zi când sosise la clinică, nimeni nu-i mai pusese întrebări cu

caracter personal. Pentru toată lumea devenise Jade. Nu avea nimic împotriva numelui, dar își dorea cu ardoare ca glasul melodios și profund al iubitului ei s-o strige Emma. Nu era noapte în care să nu-l viseze. Măcar atunci era fericită. Îl putea atinge, îl putea săruta, îi putea vorbi. Oare ce făcea în clipa aceea ?

Nu mai avu timp să facă nici o speculație pe acea temă, deoarece ușa se deschise și în încăpere intră doctorul Therron.

Cu surâsul lui trist, îi zâmbi pacientei sale preferate.

– Probleme ? se interesă el.

– Nu, scutură tânăra din cap, pentru a demonstra capacitatea de mișcare pe care o căpătase.

– Bravo, sunt mândru de tine !

– Eu vă sunt datoare, doctore !

– Nu, draga mea, ești un bolnav model. În toate lunile astea atât de grele nu te-am auzit niciodată văitându-te, sau plângându-ți de milă.

– Avea vreun rost ? îi zâmbi la rândul ei.

– Poate … o privi gânditor medicul; ar fi fost un semn că ți se vindecă și rănile sufletului, nu numai cele ale trupului.

Zâmbetul fetei se stinse imediat. Ochii i se umplură de lacrimi și pentru a-și ascunde suferința, întoarse capul.

– N-am vrut să te supăr, Jade, o mângâie doctorul pe creștetul capului.

Tânăra mai stătu câteva clipe în poziția aceea, până reuși să-și stăpânească emoțiile.

– N-am de ce să mă supăr pe dumneavoastră, rosti într-un târziu.

– Ce vei face după ce vei pleca de aici ?

– Va trebui să iau viața de la capăt.

– Ai unde să te duci ?

– Nu. Va trebui să plec cît mai departe de Paris.

– Bani ai ?

– Cred că da, dar nu vreau să mă ating de ei !

– De ce ?

– Sunt bani pătați de minciuni și durere, sunt banii diavolului. M-au ajutat să-mi creez un chip nou, dar de acum în colo sunt hotărâtă să nu mai cheltui nici un bănuț din ei.

– Poate ar fi bine, acum când ne cunoaștem cât de cât, să-mi spui toată povestea. Știi că și noi medicii suntem obligați să păstrăm secretele pacienților, ca preoții secretul spovedaniei.

Emma ridică spre medic o privire în care licărea speranța.

– Credeți că se poate !?

– Sigur că da, copila mea. De când ai venit aici, nimeni nu ți-a deschis ușa camerei de suferință, în afara angajaților clinicii. Ești tânără, deșteaptă, nu se poate să n-ai prieteni !

– Acum nu mai am pe nimeni.

– În această după-amiază, n-am programată nici o operație, așa că am timp suficient să te ascult. Poate așa îți vei mai ușura puțin sufletul.

După câteva ezitări, tânăra îi povesti, la început ezitant, apoi din ce în ce mai cursiv, întâmplările care-i marcaseră atât de dramatic viața. Sfârși cu gândul care o chinuia cel mai mult :

– Nu înțeleg cum nu m-a găsit Roben până acum!

– Nu poți ști cu ce minciuni l-o fi amețit tatăl lui. Dacă a fost în stare de un astfel de plan, înseamnă că n-a lăsat nimic la voia întâmplării.

– Atunci, credeți că suntem despărțiți pentru totdeauna ?

– Nu știu, draga mea, ce-ți rezervă viața , dar pentru că tot este ziua confidențelor, vreau să-ți spun și eu ceva. Acum un an și jumătate, soția și fiica mea au fost ucise într-o cofetărie unde a avut loc un atentat cu bombă. Fiica mea avea aproape aceeași vârstă cu tine și se numea Jade. Chipul pe care ți-l compun este chipul ei. Te superi ?

Tânăra medită câteva clipe înainte de a nega cu o mișcare viguroasă a capului.

– Atunci, crezi că ai putea accepta să fii copila mea, să iei locul celei pe care am pierdut-o !?

– O, doctore, nu mă face să plâng, știi că n-am voie.

– Ai putea eventual să-mi spui Noel.

– Te rog să ai răbdare cu mine și să-mi lași puțin timp de gândire.

– Firește că trebuie să te gândești, se arătă el de acord. Dar vreau să mă lași să-ți prezint câteva aspecte. Aș putea să te înfiez; astfel, numele tău ar deveni Jade Therron, deci o problemă rezolvată. Mai trebuie să stai aici cel puțin patru luni; până atunci, aș avea timp să-mi vând casa din Paris și să cumpăr una în ce oraș vrei tu.

– Și clinica ?

– O pot vinde și pot deschide alta, acolo unde alegi tu. Ești singură, ca și mine, de ce n-aș putea deveni tatăl tău ? Cu timpul, poate ai să mă iubești puțin, atât cât să am sentimentul că nu mai sunt singur pe lume.

Tremurând de emoție, Emma întinse mâna dreaptă, care nu mai era bandajată, spre chipul ridat al medicului.

– Nu este nevoie să mă mai gândesc, Noel, tu îmi oferi foarte multe, sper numai ca la rândul meu, să mă pot ridica la înălțimea așteptărilor tale.

– Vreau să uităm Parisul și suferința pe care am trăit-o aici, și să fim o familie.

– Sunt de acord, zise ea.

– Bine, atunci, care este locul unde ne vom instala familia ?

– Ce părere ai de Bordeaux ?

– Bordeaux... Bordeaux ... Bordeaux să fie, zâmbi el pentru prima dată de când se cunoșteau, cu bucurie.

Capitolul 4

Noel Therron auzi ușa de la intrare și știu că Jade se întorsese acasă. Aprinse repede cele nouă lumânări de pe tort și-i pândi nerăbdător pașii.

– Am venit, se auzi glasul ei melodios. Unde te ascunzi ?

Tocurile ei loveau ritmic dalele de marmură ale holului, apropiindu-se de enorma sufragerie, unde o aștepta tatăl ei adoptiv. După ce păși în încăpere, tânăra se opri cu ochii ațintiți pe tortul aniversar.

Cu un gest copilăresc, își duse palmele la gură în timp ce murmura :

– Oh, au trecut deja nouă ani !?

Noel își deschise larg brațele pentru a o primi în cercul lor cald și liniștitor. Jade se cuibări fericită la pieptul lui.

– Ești cel mai bun și cel mai sensibil tată din lume, îl sărută ea pe amândoi obrajii.

– Iar tu ești cea mai iubitoare și mai frumoasă fiică din lume, o sărută la rândul lui pe frunte.

În ultimii nouă ani, la aceeași dată, scena și cuvintele schimbate deveniseră un ritual pe care cei doi îl respectau cu sfințenie. În fiecare an, serbau data la care Noel Therron o înfiase pe tânăra sa pacientă accidentată. Emma Vigoda devenise Jade Therron. Renunțând la visurile tinereții, Emma, sub numele Jade Therron, devenise o renumită avocată a orașului Bordeaux. La cei douăzeci și nouă de ani, era o figură

proeminentă a baroului de avocați. Specializată în drept comercial, Jade lucrase numai doi ani în cadrul unei mari firme de avocatură pentru ca apoi să-și deschidă propriul cabinet. Era astfel propria ei stăpână. Avea doar doi angajați. O secretară și un detectiv . Ambele persoane aveau câte o poveste tristă în spate, dar erau oameni cinstiți, inteligenți și muncitori, care își iubeau necondiționat tânăra patroană.

– Știam că mă așteaptă ceva bun acasă, își privi ea tatăl în ochi.

– Ești pe zi ce trece mai frumoasă !

– Cu alte cuvinte, ești mulțumit de opera ta, îi zâmbi ea maliții os.

– Nu de opera mea, ci de tine. Ești un om cu adevărat bun, Jade, frumusețea este numai o latură a personalității tale minunate.

– Mă faci să roșesc !

– Nu cred că temuta Jade Therron poate fi făcută să roșească numai pentru atât.

– Temută, zău, papa, exagerezi !

Noel o luă de mână și o duse în fața măsuței pe care trona tortul.

– Dacă nu suflăm în lumânări, se vor topi și vom mânca frișcă amestecată cu ceară.

– Da, să suflăm și să ne punem o dorință

Se așezară fiecare de câte o parte a mesei și se aplecară privindu-se fix.

– Gata ? întrebă bărbatul.

– Da, răspunse ea serioasă.

Suflară în același timp, stingând toate lumânările.

– Știi ce mi-am dorit anul acesta ? o întrebă zâmbind visător Noel.

– Dacă spui, dorința nu ți se va împlini, îl atenționă ea.

Ca și cum n-ar fi auzit-o, bătrânul continuă :

– Să-mi dăruiești… făcu o pauză pentru un mai mare efect dramatic, și adăugă repede: un nepoțel sau o nepoțică. Vezi, am devenit un bătrân viclean. Nu mi-am dorit să te căsătorești, ca în anii trecuți, ci mi-am dorit nepoți pe care mi-i poți da fără a te căsători, pentru că am ajuns la concluzia că acest cuvânt, căsătorie, nu-ți place deloc.

– Nu sunt încă pregătită să fac pasul acesta, papa.

– Ceasul tău biologic bate, chiar dacă nu-l simți încă, draga mea. Știu, ridică o mână când ea vru să intervină, știu că nu-i treaba mea, dar te iubesc prea mult ca să nu doresc să-l poți uita pe acel Roben Montereaux. Au trecut nouă ani,Jade, și inima ca și gândurile tale sunt tot la el. Crezi că nu observ cum te schimbi la față când dai peste vreun articol despre el, sau cum vena aceea subțire de pe tâmpla ta dreaptă începe să se zbată dacă alături de el este vreuna din frumusețile la modă care fac tot posibilul să-i capteze atenția? Este cel mai tânăr bancher francez și pe deasupra este declarat burlacul numărul unu al anului.

Jade își plecase capul, recunoscând astfel adevărul celor spuse. Chiar dacă nu putea da glas sentimentelor care o încercau, se străduia să nu facă o scenă. Considerând că-i captase atenția, Noel continuă cu un glas alterat de emoție:

– Trebuie să-ți spun ceva ….

– Nu vreau să știu, sări Jade de pe scaun, nu vreau să mai știu nimic despre cele întâmplate atunci. Vreau să uit, chiar dacă pentru asta îmi va trebui toată viața. Astăzi am trecut proba focului, Noel, am venit aici pentru liniștea acestui cămin, ce te-a apucat să declanșezi această discuție tocmai acum ? Nu vroiam să-ți spun, dar sunt prea bulversată pentru a mă ascunde. Astăzi am stat față în față cu cel mai bun prieten al lui, Lucian Lambert, mâna lui dreaptă. Ne-am întâlnit pe culoarul tribunalului. M-a privit admirativ, dar fără nici o licărire de recunoaștere. Am petrecut mult timp împreună și trebuie să recunosc că eram curioasă să știu cum va reacționa dacă soarta își va bate joc de noi făcând în așa fel încât să ne pună față în față. Ei bine, n-am simțit nici o bucurie că nu m-a recunoscut.

– Dar tu te-ai recunoscut când te-ai privit prima dată în oglindă, după terminarea operațiilor ?

Întrebarea o descumpăni pe Jade și recunoscu, spășită :

– Nu.

– Firește, pentru că nimic nu mai este cum a fost, draga mea. Ochii tăi mari au devenit din rotunzi, migdalați, nasul tău drept și un pic prea

lung nu mai are nimic în comun cu nasul mic și cârn pe care-l porți cu mult aplomb. Buzele tale pline a trebuit ajustate și acum sunt mai subțiri. Chiar și forma feței îți este modificată, din cea de inimioară a ajuns un oval perfect. Bărbia îți este acum mult mai rotundă și gropița din ea aproape a dispărut. Părul tău negru este acum ciudat, dar nu este meritul meu, ci al mamei natură. Acea parte care a albit în noaptea accidentului îți dă o notă misterioasă și foarte șic. Nu este o simplă șuviță, este aproape un sfert din scalp. Deci, dacă nici tu nu te-ai recunoscut, atunci de ce te superi dacă o cunoștință dintr-un trecut destul de îndepărtat a făcut același lucru? Asta s-ar putea explica numai prin faptul că duci dorul persoanei care ai fost odată.

– Nu spune asta, Noel, știi foarte bine că nu este adevărat.

– Nu cred că știu prea bine, ripostă bărbatul. Cred, pe măsură ce timpul trece, că singurul mod de a scăpa de obsesia lui Roben Montereaux este să te întâlnești cu el.

– Asta nu se poate! exclamă ea, speriată. Am promis că nu-l voi căuta niciodată.

– Foarte bine, cine spune că trebuie să-l cauți ? Am putea aranja o întâlnire întâmplătoare.

Tânăra se opri brusc în fața lui, apoi se lăsă ușor în genunchi, pe covor.

– Te rog, nu provoca o astfel de întâlnire, aș considera că sunt vinovată de încălcarea pactului cu bătrânul Montereaux. Te rog, ești singurul care știe adevărul. Nu mă face să regret că ți l-am împărtășit.

– Bine, stai liniștită, nu voi face nimic, dar aș vrea să-mi povestești despre întâlnirea cu prietenul lui.

Jade , bucuroasă să poată schimba subiectul, se conformă imediat.

– Sucursala băncii MONT de aici a fost dată în judecată de o bătrână care consideră că a fost înșelată la acordarea dobânzii.

– De unde știi toate astea ?

– Am intrat în sala în care intrase și Lucian.

– Și !?

– Și nimic. Era un proces simplu, bătrâna n-avea dreptate, banca a câștigat repede.

– Lucian ce rol a avut ?

– L-a asistat pe avocatul băncii. Este tot avocat, din câte îmi amintesc.

– Dar n-a pledat el.

– Nu.

– Asta a fost tot ?

– Da. Am plecat din sală înainte de terminarea procesului.

– De ce ?

– N-avea nici un rost să mai stau, aflasem ce doream.

– Chiar aflaseși ?

Întrebarea subtilă o făcu să se înfioare.

– Nu tot, recunoscu ea după o scurtă ezitare. Poate ai dreptate. Mă gândesc de nouă ani cum ar fi să-l întâlnesc. Am făcut zeci de scenarii, dar niciodată n-am putut să trec peste temerea care mă cuprinde la gândul de a mă afla în imediata lui apropiere. Nu știu dacă ce simt se poate numi iubire sau mai degrabă un miraj.

Expresia ei meditativă îl făcu pe Noel să aștepte prudent.

– Iubirea de odinioară s-a amestecat cu ura izvorâtă din dezamăgire, pasivitatea impusă s-a îngemănat cu furia și toate s-au contopit formând ceva ce nu pot să definesc, dar care îmi susține existența atunci când ajung să mă îndoiesc că ceea ce am făcut a fost bine. Dar, ridică ea mândră privirea, echilibrul meu ai fost tu, Noel. Bunătatea ta, răbdarea și încrederea pe care mi le-ai acordat au constituit punctul meu de sprijin. Acum nu vreau să mai discutăm despre acest subiect, așa că voi tăia tortul și vei căpăta o felie mică, mică de tot, drept pedeapsă pentru controversa avută.

– Pentru a fi iertat, ți-am adus un cadou.

– Un cadou !?

Bătrânul scoase din buzunarul hainei o cutie ambalată frumos.

– Cu ce mă mai răsfeți, papa ? zâmbi ea emoționată, în timp ce desfăcea ambalajul. O cheie !? La ce se potrivește această cheie, Noel ?

– La o căsuță cochetă la Arcachon.

– Doamne, papa, ce să căutăm noi în stațiunea milionarilor ?

– Uiți că și noi facem parte din această castă.

– Poate tu.

– Eu și cu tine. Tot ce este al meu este și al tău, Jade. Am ales Arcachonul pentru că este mai puțin cunoscut decât Coasta de Azur. Este mult mai liniștit.

– Mulțumesc, rosti ea blând. Când putem să mergem acolo ?

Noel își privi ceasul.

– Acum este prea târziu, dar propun să mergem în weekend-ul care vine. Ai ceva aranjat ?

– Ai vrea tu, zâmbi Jade.

– Nu de data aceasta. Prefer să mergem împreună la casa noastră de vacanță. Vreau să-ți văd reacția și să știu dacă îți place sau nu. Bucuria ta este pentru mine seva vieții.

Jade luă o bucată mică de tort și i-o întinse ceremonios, după care se servi cu o porție substanțială.

– Nu e drept ca tu să mănânci atât de mult, iar eu să mă mulțumesc cu atât de puțin, protestă Noel.

– Așa este viața…; Jade luă o linguriță plină de tort și o duse la gură, mestecând cu un aer plin de încântare. Plină de nedreptăți, adăugă ea după ce înghiți.

Pe sub mustața albă, Noel zâmbea plin de încântare. Fusese iertat pentru disputa pe care o declanșase. O iubea așa de mult pe fiica lui adoptivă, încât era în stare să facă orice pentru ea.

– Cu cine te vei duce la balul organizat de barou ?

Jade mai luă de două ori din felia de tort înainte de a răspunde :

– Încă nu știu.

– Dar nu mai este decât o lună până atunci ! Chiar nu te-a invitat nimeni ?

– Am primit două invitați, pe care nu le voi accepta.

– Pot să te întreb de ce ?

– Îți voi satisface curiozitatea de moșneag curios.

Noel o amenință cu linguriță, mimând supărarea.

– Pe cine faci moșneag, fată bătrână ?

– Aha, mai supără-mă mult, și te voi lăsa în ceață !

– Gata, ridică bărbatul o mână în semn că se predă. Vreau să aud cine sunt cei doi cutezători care au avut curajul s-o invite pe domnișoara Aisberg.

– Papa ! strigă uimită Jade, ai aflat și asta ?

– Normal, se mândri Noel, nu se poate să i se dea o poreclă fiicei mele și eu să nu știu. Oricum, adăugă el candid, asta îmi place mai mult decât Cruella , dar să revenim, cine sunt curajoșii ?

– Primul a fost Gerard Kass, fostul meu șef, iar al doilea este Allen Bottans, procurorul adjunct.

– Mda, adevărați cruciați.

– Papa, îl admonestă amuzată Jade.

– Am înțeles că pe Kass nu-l suporți pentru că nu ești de acord cu metodele lui incisive de a rezolva problemele în sala de tribunal, dar cu ambițiosul Allen ce ai ?

– Stai, nu este chiar așa, pe Gerard îl disprețuiesc pentru caracterul lui. Este cel mai materialist om pe care am avut nenorocul să-l întâlnesc. Este un adevărat Narcis, persoana lui este cea mai importantă și singura pe care o iubește. Se ține de capul meu numai pentru că am avut îndrăzneala să-i refuz avansurile . Orgoliul său nemăsurat nu poate accepta o astfel de înfrângere, mai ales că ultimele două procese pe care le-am câștigat în defavoarea lui au însemnat o puternică lovitură dată imaginii sale. Este genul răzbunător, care nu uită și nu iartă.

– Încep să-mi fac griji, dacă este așa. Omul asta poate să-ți facă rău.

– Nu pot să fac pierdute niște procese numai pentru a-i menaja orgoliul, dar stai liniștit, n-am intrat încă într-un conflict deschis.

– Chiar dacă spui asta, cred că ar trebui să fii mai atentă !

– Sunt papa, chiar sunt.

– Bine, și cu Allen cum stă treaba ?

– Allen este vulnerabil, acum că divorțul lui a fost pronunțat, Este un bărbat bine, care are în față o carieră strălucită, dar pe mine nu mă atrage. Sentimentele mele pentru el sunt călduțe, ca pentru un frate mai mare. Nu mă atrage nici cariera lui, care după gustul meu este prea strălucitoare.

– Este un motiv cam subțire, nu crezi ?

– Poate, dar nu pot simți altceva, oricât aș încerca. Din această cauză nu vreau să-i accept invitația, să nu cumva să-i dau speranțe deșarte.

– Da, aici sunt de acord cu tine, dacă nu-ți place, este mai bine să nu-i accepți invitațiile; dar atunci, ce vei face ?

– Pot să merg singură, murmură ea gânditoare, aș avea mai multă libertate de mișcare.

– Și să pleci ca Cenușăreasa, înainte de miezul nopții?

– Ai avut tu grijă de asta îi ripostă ea cu căldură, ai făcut minuni cu dovlecelul.

– Te rog, nu începe iarăși, se încruntă Noel.

Își terminară de mâncat tortul, apoi Jade se retrase în biroul ei pentru a studia câteva dosare, iar Noel plecă la clinică pentru vizita de după-amiază.

***

Hotelul REGENT este incontestabil cel mai bun din Bordeaux. În apartamentul său de la primul etaj, Roben Montereaux studia un dosar gros. Cu un gest obosit, își frecă ochii înroșiți. Mai avea doar câteva pagini de citit când cineva bătu grăbit la ușa sa.

– Intră, strigă el autoritar, știind sigur cine avea să apară.

Ușa se deschise și Lucian Lambert, prietenul și mâna lui dreaptă, intră fără protocol și își aruncă cu un gest dezinvolt geanta diplomat lângă măsuța pe care era deschis dosarul pe care-l citea Roben, așezându-se apoi în fotoliul din fața lui.

– Salut, șefu', salută el ducând două degete la tâmplă.

– Cum a mers ? se interesă Roben, fără a se întrerupe din citit.

– Bine. Am câștigat, așa cum era de așteptat.

– Normal, murmură absent Roben.

Fără să aștepte vreun îndemn, Lucian se ridică, luă un pahar și își turnă o porție zdravănă de whisky peste care aruncă două cuburi de gheață, revenind apoi la locul pe care-l părăsise. Așteptă apoi răbdător ca Roben să termine de citit. Avu astfel timp să-și studieze nestingherit patronul. Remarcă uimit cele câteva fire albe care îi apăruseră la tâmple. Oare când se întâmplase asta ? se întrebă el uimit. Roben avea doar treizeci și doi de ani. Încercă să și-l amintească de pe vremea studenției, dar îi era foarte greu să suprapună imaginea tânărului plin de viață cu zâmbetul permanent în colțul gurii, peste cea a bărbatului încruntat din fața lui. Chiar dacă avea aceleași trăsături, ele se înăspriseră de-a lungul anilor, transformându-se în linii și unghiuri dure și austere. Acum, semăna mult cu tatăl lui, renumitul ministru de finanțe Armand Montereaux, cu care Roben nu se înțelesese prea bine niciodată. Acum când mama lui, Alheea, era pe patul de moarte, măcinată de un cancer galopant, făcuseră pace pentru liniștea ultimelor ei zile.

– Stăm bine, se lăsă pe spate Roben după ce închise dosarul.

– Asta spuneam și eu, îl aprobă Lucian, după ce mai luă o înghițitură din pahar.

– Deci, am câștigat procesul.

– Da. Destul de ușor. Chipul lui Lucian se lumină dintr-o dată, continuând surescitat.

– Doamne, bătrâne, am văzut astăzi cea mai trăsnet femeie din viața mea.

Condescendent, Roben îl atenționă.

– Credeam că tipa cea mai trăsnet din viața ta este Anna, cea însărcinată, soția care te așteaptă acasă.

– Normal, Anna este Anna, dar omule, se agită el, avocata aia este ceva super.

– Avocată !?

– Da, nu te uita așa la mine, a intrat în sala de judecată și n-am putut să nu-l întreb pe Gerard cine este. După o singură privire aruncată, a înghițit în sec și mi-a spus că este domnișoara avocat Jade Therron, poreclită domnișoara Aisberg. A devenit brusc agitat la gândul că frumoasa domnișoară era în acea sală de tribunal unde n-avea nici o treabă. A trebuit să-l scutur bine, deoarece ajunsese să se bâlbâie. Noroc că frumușica a plecat și totul a intrat în normal. Pentru o clipă, m-a izbit un gând trăsnit. Ce ar ieși, dacă voi doi v-ați întâlni? Domnișoara Aisberg și domnul Iceman, ha, ha, ha, hohoti el, poate cele două sloiuri ar începe să se topească.

Roben îl privea ca pe un biet nebun de care trebuie să-ți fie milă, dar lui Lucian nu-i păsa de mila din privirea prietenului său.

– Cred că tipa asta te-ar trimite chiar și pe tine la plimbare. Sunt gata să dau o sutică, numai să pot asista la o astfel de scenă.

– Nu vei avea un asemenea prilej, i-o tăie scurt Roben. Ne întoarcem la Paris cu zborul din această seară.

Râsul lui Lucian se stinse imediat.

– Mama ta ?

– Da, se simte rău.

Nu mai era nimic de spus și Lucian se simți penibil pentru gluma pe care o încercase.

Drumul de întoarcere se desfășură într-o tăcere apăsătoare. La coborârea din avion se despărțiră, îndreptându-se fiecare spre casa lui.

Când intră în camera mamei sale, lumânarea care ardea la capul ei arunca o umbră lugubră asupra chipului stafidit al aceleia care-i dăduse viață.

– Ai venit, răsuflă ea ușurată.

– Cât am putut de repede.

– Bine. Avem o oră până se întoarce tatăl tău. Vreau să stăm de vorbă. Am amânat prea mult această discuție.

– Ce discuție ? Nu cred că am început vreo discuție și n-am ajuns s-o terminăm.

– Nu, alungă bolnava acea supoziție cu un gest al brațului descărnat. Nu, întări ea, este vorba despre Emma.

– Emma? se încruntă Roben.

– Da, nu pot să cred că după atâția ani încă o mai iubești.

Fiul își privi mama cu milă neascunsă.

– Nu poți să crezi pentru că probabil n-ai iubit niciodată cu intensitatea cu care ne iubeam noi, mamă. Atunci eram doi, dar formam un întreg. Am rămas doar eu și acum iubesc pentru amândoi.

– Dar nu este posibil ca iubirea ta pentru ea să fie aceeași !

– Poate nu este la fel, este mai calmă, mai blândă, dar este la fel de puternică. Au fost ani când m-am răzvrătit împotriva ei, și am luat toate femeile ce mi s-au oferit. Am înțeles mult mai târziu că în toate o căutam pe ea. Când am acceptat că nu mă pot mulțumi nici măcar cu o palidă copie a ei, m-am potolit. Am și eu nevoile mele fiziologice, dar la atât se rezumă prezența femeilor din viața mea.

Bătrâna oftă cu năduf.

– Trebuie totuși să te căsătorești, să ai un moștenitor, și toate cele…

– Stai liniștită, o voi face când voi fi pregătit. N-am decât treizeci și doi de ani, până la patruzeci am tot timpul să mă hotărăsc.

Cu ochii în lacrimi, bătrâna șopti:

– Doream așa de mult să te văd la casa ta, să mă bucur de fericirea ta. Eram hotărâtă să te ajut să te căsătorești cu Emma. Când ne-am dus atunci la spital să vedem ce este cu ea, asistenta ne-a asigurat că este întreagă; chiar dacă era mutilată, nu-i lipsea decât o falangă de la degetul mic al mâinii stângi.

Pierdută în oceanul amintirilor, bolnava nu observă paloarea fiului și nici maxilarele lui încordate de durere. Durere care nu trecuse niciodată, ci devenise de-a lungul anilor parte integrantă a eului său interior.

– Este adevărat, continuă cu glas stins femeia, ne repetau toți că este foarte rău și atât de desfigurată încât moartea era mult mai bună pentru ea.

– Nu ! strigă Roben. Nimic nu poate fi mai rău ca moartea. Este singurul lucru pe care nu-l poți îndrepta. Existau specialiști care o puteau face ca nouă, dacă trăia. Moartea nu-ți lasă nici o alternativă.

Observându-i durerea, Althea îl prinse de mână și-l strânse ușor cu slabele ei puteri.

– Stai liniștit, fiule, în curând, dacă va vrea Domnul, mă voi întâlni cu ea acolo, ridică ea spre cer privirea stinsă și-i voi spune ce mult o iubești.

Impresionat cum de mult nu mai fusese, Roben se aplecă și o strânse ușor în brațe, cu teamă să nu-i facă rău.

– Mulțumesc, mamă !

– N-ai pentru ce. Roben, moartea mea nu trebuie să te întristeze. Eu o consider o bucurie. Voi scăpa de durerile astea care nu-mi dau pace și voi scăpa și de tirania tatălui tău. N-am fost niciodată eu însămi după căsătoria cu Armand. La început îl iubeam prea mult ca să-i descopăr firea dominatoare, apoi când mi-am dat seama era prea târziu, venisei tu pe lume și ai devenit rațiunea mea de a trăi. Acum am un singur regret, te-ai transformat și ai devenit copia lui.

– Asta nu prea cred, îi zâmbi el larg.

– Ba da, puiule, ai aceeași privire rece, același rictus cinic în colțul gurii, și pe zi ce trece ești tot mai insensibil. Nu te-am văzut râzând cu adevărat de peste nouă ani de zile. Este un timp mult prea lung pentru a alunga râsul din viața ta. Te rog, până nu este prea târziu, nu alunga bunătatea care te face s-o iubești încă pe Emma. Găsește un mod de a vedea partea frumoasă a vieții, nu lăsa amărăciunea să-ți macine toată omenia. Viața îți oferă mereu alternative. Găsește una la singurătatea cu care te-ai înconjurat.

Epuizată, cu gura uscată după lungul discurs, Althea închise ochii.

– Mamă, lasă toate astea, te rog să te odihnești.

Femeia rămase așa câteva clipe, după care deschise pleoapele grele.

– Voi avea mult timp de acum înainte să mă odihnesc, dar cu tine am foarte puțin timp să mai discut.

– Vrei să chem infirmiera ? se impacientă Roben când îi văzu chipul

schimonosindu-i-se de durere.

– Nu, îl opri ea, vreau să mă ții de mână.

– Bine mamă, dar să-mi spui când vrei s-o chem.

– Aș vrea să stai puțin cu mine. Așa cum stăteam când erai mic și te îmbolnăveai. Așteptam ca tatăl tău să adoarmă pentru a mă strecura în camera ta. N-aveam încredere în femeile pe care le angaja să aibă grijă de tine. Te luam în brațe și atunci eram cu adevărat fericită ; chiar dacă tatăl tău mă certa că arătam obosită a doua zi, nu-mi păsa, căldura trupului tău mic mă umplea de energie …. și îmi dădea putere să rezist.

Se înecă și începu să tușească.

– Mamă !?

– Taci și roagă-te cu mine !

Roben închise ochii și cu mâna mamei sale cuibărită în palmele lui mari, murmură o rugăciune. Tresări speriat când o simți strângându-l ușor de degete, pentru ca apoi mâna care-l alintase mereu să devină moale, fără urmă de viață.

– Soră! strigă după o clipă de panică, soră !

Femeia intră în fugă în cameră, încercă să-i găsească pulsul, apoi rosti ceea ce el știa deja.

– S-a dus.

Roben se ridică în picioare, cu lacrimile curgându-i libere pe obrajii nerași.

– Ce se întâmplă aici ? răsună vocea rece a tatălui său.

– A murit, răspunse Roben fără a încerca să-și ascundă lacrimile. A avut tupeul să moară fără permisiunea ta, îi aruncă el cu o ironie mușcătoare, părăsind încăperea.

Capitolul 5

Jade Therron citi despre moartea mamei lui Roben chiar în ziua când avea loc înmormântarea, în cel mai select cimitir al Parisului. Deoarece la înhumare participau, datorită funcției de ministru al finanțelor al lui Armand Montereaux, multe personalități, chiar și primul ministru, evenimentul avu parte de o transmisie televizată de aproape un minut.

Imaginea lui Roben în imediata apropiere a tatălui său arse pur și simplu ochii atenți ai lui Jade. Mult timp după ce imaginea dispăruse, încă o mai avea în fața ochilor.

– Eu n-am nici acest drept elementar, murmură ea cu obidă, să-mi vizitez părinții la cimitir.

Chiar dacă se înrăia singură, nu putu să nu sufere alături de bărbatul pe care încă îl mai iubea. Nu uitase atenția lui plină de grijă când îi muriseră ambii părinți, de fapt nu uitase nimic din toate amintirile plăcute care o legau prin mii de fire nevăzute de Roben.

Oftă din tot sufletul.

– Hei, este chiar așa de rău ? întrebă Noel, care tocmai intrase în încăpere.

Jade sări din locul în care se cuibărise pe canapea și-l sărută pe amândoi obrajii. Îl privi în ochi și nu se prefăcu că nu înțelege întrebarea lui.

– Totdeauna când moare cineva este un motiv de supărare !

– Cine a murit ? continuă el s-o privească atent.

– Althea Montereaux.

– Aha !….

– Scrie în ziar și a fost și o scurtă transmisie la emisiunea de știri.

– Normal, soțul ei este mare ministru.

– Da, a fost prezent și primul ministru.

– Cred că mai mult din cauza asta au dat pe post.

– Puteau foarte bine, la banii lor, să cumpere un spațiu de emisie, își arătă ea colții, nemulțumită.

– Ai și tu bani, ai face asta pentru mine când voi muri ?

Întrebarea o buimăci pe Jade. Speriată, își duse palma la gură.

– Tată, ești bolnav ?

Înțelegând cât de tare o speriase, Noel o cuprinse cu brațul pe după umeri.

– Nu fetița mea, n-am nimic în plus decât știi deja. Dar sunt bătrân, este normal ca uneori să mă gândesc la lumea de dincolo, mai ales atunci când se amintește de asta prin dispariția unei alte persoane.

Jade îl privi câteva clipe intens, încercând să afle adevărul, dar privirea senină a lui Noel o liniști.

– La cât termini mâine ? schimbă el subiectul.

– N-am decât un proces programat la ora zece.

– Vreau să plecăm devreme.

– Cred că cel târziu la douăsprezece pot fi acasă.

– Ar fi foarte bine, îi zâmbi el larg. Abia aștept să-ți spui părerea.

– Ești ca un copil, îl certă ea blând.

– Păi, știi ce se spune despre bătrâni, că dau în mintea copiilor la un moment dat.

– Nu cred că asta ți se poate întâmpla ție, papa.

– Li se poate întâmpla tuturor, murmură el gânditor, apoi zâmbi, alungând astfel umbra de îngrijorare care se strecurase în tonul lui.

– Ce bagaj luăm cu noi ?

– Nu este încă sezon, dar este destul de cald, așa că propun să luăm costumele de baie, dar și ceva puțin mai gros pentru seară.

– Mă gândesc să facem bagajele din seara asta, mâine doar să le punem în mașină și să plecăm.

– Corect, acceptă Noel; deci, la treabă, apoi la culcare.

A doua zi, plecară douăzeci de minute după ora douăsprezece, veseli ca doi copii care chiuleau de la școală. Jade îi povesti cum câștigase procesul pe care îl susținuse în ziua aceea, iar Noel o puse la curent cu ultimele bârfe de prin clinică. Ca întotdeauna când plecau împreună, conducea Jade. Sistemul audio sofisticat le făcu călătoria plăcută prin acuratețea melodiilor ce se revărsau prin cele douăsprezece boxe încorporate în diverse locuri în capitonajul mașinii. Făcură două ore până la destinație.

Jade fusese de mai multe ori în Arcachon, dar acum era foarte emoționată. Fata săracă nu uitase proveniența sa modestă. Urcase în ierarhia socială prin propriile ei forțe, dar nu putea nega faptul că toate acestea îi puteau fi interzise dacă rămânea desfigurată.

Noel o ghidă pe străduțele liniștite ale orășelului până în dreptul unei case ascunsă vederii de verdeață.

– Oprește aici, îi indică Noel.

Coborâră din mașină și Jade se întinse cu mâinile unite deasupra capului.

– Mmm… ce aer, trase ea cu nesaț aerul sărat în plămâni.

– Nu-i așa ? zâmbi Noel. Să intrăm

Poarta era simplă, din fier forjat, ca și gardul care dispăruse sub frunzișul des al iasomiei. Aleea pavată era curată și ducea spre o casă veche din cărămidă. Tânăra femeie se îndrăgosti pe loc de ea.

Cu impetuozitate, se aruncă în brațele tatălui său adoptiv și abia după ce îi sărută fruntea și obrajii spuse emoționată :

– Cuvintele sunt prea sărace pentru a-ți mulțumi cum se cuvine pentru această surpriză.

– Imediat ce mi-a arătat-o agentul imobiliar, am știut că este pentru tine. Dar stai să vezi interiorul, are chiar și piscină. Nu una foarte mare, dar pentru noi doi este bună.

Casa nu era nici ea mare, avea la parter o sufragerie în care puteau petrece foarte bine douăzeci de persoane, o bucătărie spațioasă dotată cu aparatura cea mai modernă și o baie. Sus, erau trei dormitoare și două băi. Fiecare dormitor avea un mic balcon, care era înviorat de multe plante.

Jade recunoscu cu bucurie begoniile și gardeniile, florile ei preferate. Inima i se umplu de recunoștință și iubire pentru omul care nu numai că-i dăduse un chip, dar îi dăruise și altceva incontestabil mai prețios, o familie.

– Cred că-ți sunt datoare, spuse ea cu un glas răgușit de emoție.

– Bucuria ta este singura răsplată pe care o doresc.

Se țineau de mână, uniți de sentimente trainice și sincere.

– Poate mă pot revanșa puțin invitându-te la cină !

– Știi foarte bine că nu suport să te văd pe tine plătind.

– Bine, atunci o să folosești cardul meu, cunoști foarte bine codul.

– Asta înseamnă să mă mint singur.

– Te rog, papa !

– Jade, dar….

– Nici un "dar", vreau să contribui și eu cu ceva la reușita acestei mici vacanțe.

Noel deschise gura să se împotrivească, dar privirea ei verde începuse să arunce scântei , așa că tăcu. O cunoștea prea bine și știa când să cedeze pentru a nu începe o ceartă inutilă.

– Bine, fie ca tine, se recunoscu el învins.

Chipul tinerei femei se lumină brusc, ca un pom de Crăciun.

– Ai vreo preferință ?

– Nu, alege ce vrei tu.

Jade se gândi câteva minute înainte de a-i propune un mic local pe țărmul oceanului. Chiar dacă nu fusese acolo niciodată, Noel era sigur că era un restaurant frumos, dar nu de lux. Cunoștea gusturile fiicei sale adoptive.

Luară fiecare în stăpânire câte un dormitor, își despachetară lucrurile, iar după câteva ore de leneveală la soare, pe marginea piscinei, se pregătiră pentru cină.

Localul era aproape gol. La o singură masă, se afla un cuplu de tineri. După ce se așezară la masa unde-i conduse șeful de sală, Jade se aplecă spre Noel, șoptind conspirativ :

– Pariez că sunt în luna de miere !

– Nu te pot contrazice, îi zâmbi bătrânul. Numai doi proaspeți căsătoriți pot fi așa de rupți de lumea înconjurătoare, conștienți numai de proaspătul partener de viață.

Comandară plini de voie bună. Nu se plictiseau niciodată împreună. Erau oameni inteligenți, care se prețuiau reciproc.

Tocmai li se aducea friptura când Noel rămase cu privirea fixată pe cei doi bărbați care tocmai intraseră în local. În prima clipă, Jade nu remarcă această încremenire a tatălui ei adoptiv, apoi, sesizând, se întoarse în scaun să vadă ce atrăsese atenția doctorului Therron. Zâmbetul cu care-i urmărise privirea îngheță când realiză cine erau cei doi bărbați. Roben Montereaux și Lucian Lambert. Reuși cu greu să se întoarcă la farfuria din fața ei.

Iată, visul i se împlinise, era în aceeași încăpere cu Roben , dar erau doar doi străini într-un restaurant oarecare. Pe frunte îi apărură broboane mari de sudoare rece. Degetele i se încleștară pe furculiță și pe cuțit până i de albiră. Sângele i se scurse de pe chip, dar îi alerga prin vene, în timp ce inima i se zbătea ca o pasăre captivă .

De undeva de departe, îl auzi pe Noel spunând ceva. Glasul lui îngrijorat o făcu să lupte cu greața care urca în ea ca o maree. Când reuși să deschidă buzele amorțite, nu-și recunoscu propria voce :

– Ce ai apus ?

– Dacă vrei, putem pleca, sunt sigur că ne vom putea continua cina în altă parte.

– De ce ? șopti ea patetic.

– Pentru că ești terminată !

Cuvintele tranșante o făcură să roșească.

– Crezi ?

– Sunt convins, draga mea, că ai suferit un puternic șoc emoțional.

Cu blândețe, doctorul o prinse de mâna stângă și i-o strânse încurajator, chiar dacă ea nu lăsase furculița jos.

Câteva minute bune nu-și mai spuseră nimic. Apoi, mânat de o forță nebănuită, trupul ei, care se cocoșase când revenise cu fața la farfurie, se îndreptă. Privirea ei pătrunzătoare se întoarse din lumea ascunsă a amintirilor cu scânteierea bătăioasă a celui care nu este dispus să piardă.

– Nu plecăm, își înălță ea mândră capul. De ce să fug, aici nu încalc nici o promisiune. Nu mai las nici un Montereaux să mă alunge. Suntem doi străini într-un local, nimic mai mult.

– Cum vrei tu, draga mea, acceptă Noel nu prea convins.

Pentru a dovedi cât de hotărâtă este, Jade tăie o bucată de friptură și începu s-o mestece, ostentativ nepăsătoare. Nu conta că friptura suculentă se transformase instantaneu într-o coajă de copac. După de înghiți cu evidentă greutate, tăie o altă bucată de carne care avu aceeași soartă ca surata ei.

Noel, care își retrăsese mâna când Jade începuse să mănânce, o privea încruntat.

– Ai să faci indigestie, o atenționă el blând.

Jade vru să riposteze, dar consideră în ultima clipă că este mai bine să nu întindă coarda prea tare, așa că preferă să bea până la fund paharul cu vin din fața ei.

Cei doi bărbați s-au așezat la două mese depărtare de ei.

– Ce naibii căutăm aici, Lucian? își mișcă buzele aproape imperceptibil Roben.

– Mâncare, amice, asta căutăm, ripostă impasibil Lucian. Știi tu, nevoia aia eternă de a da bietului trup hrana cea de toate zilele.

Roben își strânse cu încăpățânare gura . În altă situație, prietenul lui ar fi râs și l-ar fi comparat cu un copil capricios, dar în condițiile în care prietenul lui tocmai își pierduse mama, se abținu. Pentru a nu mai privi chipul chinuit al patronului său, Lucian aruncă o privire apatică în jurul sălii.

– O la la ! exclamă el când o recunoscu pe Jade.

– Acum ce mai este ? se interesă ursuz Roben, fără a ridica privirea de pe meniul pe care-l studia de câteva minute.

Pradă unui gest impulsiv, Lucian îl prinse de mâneca hainei.

– Ce coincidență uluitoare, spuse el agitat, mai ții minte ce-ți povesteam nu demult despre o frumoasă avocată ?

Roben se încruntă, încercând să-și amintească.

– A da, spuse el încet într-un târziu.

– Ei bine, ai posibilitatea de a constata justețea impresiilor mele, femeia este la masa de colo.

Încet, fără chef, Roben privi în direcția pe care i-o indicase prietenul său. În aceeași secundă, Jade întoarse capul spre masa lor. Privirile lor se întâlniră. Două fulgere pline de răceală, indiferență și în plus în irișii femeii strălucea o ură sălbatică. Ca într-un război declarat al voințelor, cei doi combatanți se încleștară, fiecare așteptând ca celălalt să-și mute privirea.

Simțind-o crispată, Noel o prinse de mână, încercând s-o facă să-și revină, dar constată că era mai ușor să obțină atenția unei statui decât pe cea a fiicei sale.

Lucian observa mut de uimire schimbul acela de priviri încărcate de o tensiune aproape palpabilă.

– Ce dracu' se întâmplă ? strigă el destul de tare, încât vorbele sale au fost auzite de toată lumea din local.

Ce doi însurăței nu reacționară în nici un fel, pierduți în lumea lor plină de iubire, dar ospătarii întoarseră capetele grăbiți și curioși. Noel o strângea tot mai puternic de mână pe Jade, care nu-i acorda în continuare nici o atenție.

– Roben, își strigă Lucian prietenul, în timp ce-i smulgea meniul din mâini.

Acțiunea lui avu efectul scontat, Roben își întoarse ochii spre el doar o clipă, dar când se scuturâ de insistența prietenului său și privi din nou spre femeia care-l șocase pur și simplu, ea era deja întoarsă cu spatele la

el, și asculta ce-i spunea bărbatul cu care era la masă. Nimeni nu-l mai săgetase cu atâta ură ca acea femeie. Avea mulți dușmani, dar nimeni nu-l privise deschis cu o asemenea ostilitate. De ce? Nu putea să alunge întrebarea cu nici un chip, și în cele din urmă se trezi că o spune cu voce tare :

– De ce ?

– Nu înțeleg, își arătă Lucian nedumerirea.

– Ce am putut face de mă urăște atât de mult ?

– Sincer să fiu, nu știu, dar n-am văzut o privire mai veninoasă ca a acestei femei.

– Cum spuneai că se numește ?

– Jade Therron.

– Jade Therron, rosti Roben, nu-mi amintesc, nu cred s-o fi întâlnit vreodată. Un astfel de chip nu se uită, murmură el pentru sine.

– De acord cu tine, prietene, dar vreau să-ți spun că și la tribunal avea o privire rece și distantă care m-a frapat, dar în seara asta, dacă o privire ar putea ucide, ar trebui să fii mort acum.

Un rictus cinic curbă buzele senzuale ale marelui magnat al finanțelor.

– Păi sunt mort …. mort de curiozitate. Am fost abordat în cele mai ingenioase moduri. Cred că în seara aceasta mi-am îmbogățit experiența.

– Adică, rosti nesigur Lucian, vrei să spui că a vrut să te agațe ?

– Sunt convins. Tonul categoric nu reuși totuși să-l convingă pe Lucian.

– Dacă asta a fost o ocheadă drăgăstoasă, amice, cred că ești cam zdruncinat la cap.

– Nu asta am vrut să spun, se enervă Roben. Pentru a-mi atrage atenția asupra ei , m-a sfidat și mi-a aruncat acea ură în față.

Lucian riscă o privire spre masa alăturată și constată că cei doi ocupanți își continuau cina ca și cum nimic nu se întâmplase.

– Nu pare prea afectată de cele întâmplate !

Roben se lăsă pe spate în scaun.

– Normal, face parte din tehnica jocului.

– Ei bine, atunci am putea și noi comanda, sunt mort de foame.

După ce comandară, se instală un moment de tăcere, cei doi bărbați aruncând priviri fugare spre masa unde femeia savura ca desert înghețată de piersici cu sos de ciocolată. O clipă, Roben se lăsă furat de amintiri. Amintiri dintr-o altă viață, o fată cu părul negru ca noaptea, cu buze generoase savura cu o plăcere contagioasă o înghețată de piersici glazurată cu ciocolată. Vocea ei cu un timbru blând și plin de căldură veni din adâncuri să-l tortureze.

– Minunată, își linsese ea buzele, iar el ar fi fost în stare să cumpere tone de înghețată numai pentru a o vedea cum își linge buzele, mulțumită. Se aplecase pentru a gusta înghețata de pe buzele ei. Sărutul venise firesc, plin de pasiune și iubire. Emma! Nu trecuse o zi fără să-și amintească bucuria cu care trăiseră fiecare clipă petrecută împreună. Fusese femeia cea mai puțin pretențioasă. Nu ceruse decât iubirea lui, nimic altceva. Emma … cuvântul urcă în valuri din adâncurile lui și ca și cum l-ar fi auzit, femeia de la masa vecină se întoarse pentru o clipă. Ura dispăruse, rămăsese doar răceala și nepăsarea. Privirea femeii trecu peste el și făcu semn șefului de sală că dorește nota de plată.

– Cine o fi tipul cu care este? se trezi întrebând.

– Nu știu, răspunse cu o ridicare din umeri Lucian.

Atenți la ce se petrecea la masa alăturată, observară că ea a fost cea care a scos cardul din poșetă pentru a plăti masa, chiar dacă bărbatul îl înmână ospătarului.

– Probabil o întreține, îi murmură Roben prietenului său.

– Din câte am auzit, este foarte bună în meseria ei, așa că mă îndoiesc că ar avea nevoie să fie întreținută de cineva.

– Poate este genul care nu se mulțumește niciodată cu ce are. Răutatea din tonul lui era total gratuită și nici măcar nu credea ceea ce spunea.

– Bătrânul se poartă foarte ocrotitor, comentă Lucian. Poate este tatăl ei.

– Mă faci să râd, îi aruncă Roben. Cum poți crede că o astfel de frumusețe ar ieși în lume la brațul tatălui? Mai degrabă este amantul.

– Amice, ești ilogic. Ce femeie ar ieși cu amantul și ar plăti ea masa?

– Poate cardul era la ea întâmplător, dar era de fapt al lui. Ascultă, Lucian, de ce să ne înecăm în presupuneri, îl voi suna pe Yvo Nouri. Până mâine dimineață voi ști și ce mănâncă Jade Therron la micul dejun.

– Șeful securității este foarte iscusit în astfel de treburi, acceptă printr-o mișcare a capului Lucian, dar trebuie să recunoști că este o femeie frumoasă și interesantă.

Roben își frecă bărbia absent și constată că-i crescuse cam mult barba.

– Da, îi răspunse prietenului său când acesta credea că nici nu-l auzise. Aici ai dreptate, este frumoasă, chiar prea frumoasă, și am să aflu ce se ascunde sub masca asta de indiferență și ură.

Bărbatul mai vârstnic și femeia trecură pe lângă masa lor fără a arunca vreo privire spre cei doi. Spațiul destul de mare dintre mese le permitea să meargă unul lângă celălalt. Bărbatul o ținea protector pe după umeri, iar ea mergea foarte dreaptă, cu un pas mlădios și plin de grație, cu bărbia ridicată sfidător.

– Ce ai de gând să faci ? zâmbi crispat Lucian.

– Să ridic mănușa pe care mi-a aruncat-o și să facem cunoștință. Asta numai după ce voi cunoaște totul despre ea.

– Poate că ar fi mai bine să lăsăm lucrurile așa cum sunt și să ne vedem de treaba noastră, să uităm de domnișoara avocat Jade Therron.

– Prea târziu, amice !

– Nu vreau să te influențez în nici un fel, dar am un sentiment ciudat în preajma acestei femei !

– Oare Anna are motive de îngrijorare ?

– Nu, Doamne ferește, sentimentul acesta este legat mai mult de tine. Privirea aceea plină de ură și resentiment m-a impresionat mai mult pe mine decât pe tine.

– Poate, acceptă Roben distant.

– Să înțeleg că propunerea mea nu are sorți de reușită?

– Corect.

– Atunci, te rog să fii foarte atent. Am venit aici ca să ai puțină liniște după agitația cu înmormântarea mamei tale. Acum ești mai vulnerabil ca oricând, așa că mai bine să te gândești de două ori înainte de a lua o decizie.

Roben se gândea că impactul pe care-l avusese asupra lui întâlnirea cu necunoscuta fusese devastator. Numai datorită îndelungatei sale experiențe reușise să-și păstreze trăsăturile chipului imobile și detașate. Ura pe care i-o aruncase frumoasa femeie îl cutremurase profund.

Lucian schimbă subiectul, vorbind despre soția lui însărcinată. Reușiră să termine cina într-o tăcere apăsătoare, fiecare muncit de gândurile lui. În timp ce părăseau restaurantul, Lucian se interesă:

– Când ne întoarcem la Paris?

– Ai propus să stăm aici până luni. Dacă ai vreo problemă, te poți întoarce oricând, mă pot descurca și singur.

– De cele mai multe ori te descurci singur, dar la ce mai sunt buni prietenii dacă atunci când ai nevoie nu sunt lângă tine?

Roben se opri și puse o mână pe umărul lui Lucian. Brusc, trăsăturile lui se îmblânziră, chipul lui însuflețindu-se.

– Niciodată nu ți-am mulțumit suficient pentru prietenia ta.

– Ba da, au fost clipe ca cea de acum, când mi-ai dat voie să văd în sufletul tău și să nu-mi pierd credința că undeva în lumea asta mare există o femeie care să te facă din nou un om întreg.

Trăsăturile lui Roben se înăsprira brusc.

– Știi foarte bine unde este acea femeie, în pământ.

– Țin prea mult la tine ca să-mi pierd această speranță.

Roben vru să mai spună ceva dar se răzgândi, se întoarse și porni spre luxoasa reședință pe care o achiziționase fără știrea tatălui său.

Capitolul 6

Jade Therron se instalase de numai câteva minute în spatele biroului său, situat într-un apartament cu patru camere într-un imobil vechi din centrul orașului Bordeaux, când secretara o anunță că are un client. Tânăra avocată privi cu jind cafeaua aburindă din fața ei, apoi îi făcu secretarei semn să-l poftească. Ridică repede ceașca pentru a mai lua o gură din licoarea maronie, dătătoare de energie. Cu ceașca la jumătatea drumului spre farfurioară, ridică privirea spre bărbatul care intra în birou. Gestul rămase neterminat, încremenită de uimire.

Lucian Lambert intră cu un zâmbet ușor afabil în colțul gurii. Din doi pași, ajunse în fața biroului frumos sculptat din stejar. Întinse mâna :

– Mă numesc Lucian Lambert, se prezentă el.

Jade încercă să-și ascundă grimasa de enervare care i se așternu pe chip. Vru să pună ceașca la loc pe farfuriuță, dar neatentă, o lăsă pe marginea acesteia și ceașca se răsturnă, cafeaua împrăștiindu-se pe biroul plin cu hârtii. Enervată, trimise cafeaua la dracu pentru a nu face același lucru cu persoana care se afla în fața ei, cu mâna încă întinsă. Luă un teanc de șervețele dintr-o cutie și le aruncă peste lichidul care se întindea liniștit.

– Luați loc, îi spuse musafirului inoportun, fără a ridica ochii de la operația de salvare a actelor.

În cele din urmă reuși să șteargă tot ce se putea. Se așeză în scaunul ergonomic, convinsă că putea ține piept dușmanului.

– Da, domnule Lambert, cu ce vă pot ajuta ? Tonul ei glacial rivaliza cu succes cu vânturile înghețate ale Groenlandei.

Bărbatul o privi atent înainte de a răspunde

– Sunt aici pentru a vă face o propunere …

– Care nu mă interesează, îl întrerupse ea brutal.

– Nu mă puteți refuza înainte de a afla despre ce este vorba.

Jade făcu un gest nepăsător cu mâna dreaptă, în timp ce cu stânga se juca mecanic cu butonul unui pix :

– Pot, ripostă ea scurt, și o fac.

Bărbatul simți replica ei ca pe o palmă usturătoare pe obraz. Îi promisese prietenului și patronului său că va face tot posibilul s-o aducă pe femeia din fața lui la firma lor, altfel s-ar fi ridicat și ar fi plecat imediat.

– Poate nu cunoașteți firma pentru care lucrez, este….

– Mont Banc, știu.

– Este o puternică firmă financiară, continuă el strângând din dinți.

– Cunosc, și nu vreau să am nici o tangență cu voi.

Exasperat, Lucian întrebă :

– Dar de ce ?

Femeia îl privi distant, fără pic de bunăvoință.

– Motivele mele nu vă privesc, domnule Lambert.

– Totuși, dacă nu sunt indiscret, aș vrea să le cunosc.

– Sunteți indiscret. Nu avem ce discuta.

Era o concediere prea directă pentru a nu ține seama de ea, așa că bărbatul se ridică în picioare , dar înainte de a părăsi încăperea se întoarse și întrebă:

– Aveți ceva împotriva mea sau a firmei la care lucrez ?

– A firmei, răspunse ea tranșant.

– Atunci, poate veți accepta să luați cina cu mine în seara asta ?

– Nu.

– Înțeleg, plecă el capul, cu toate că era evident că nu înțelegea nimic din comportamentul ei agresiv.

Era atât de năucit, încât tinerei avocate îi păru rău de el.

– Domnule Lambert, n-am nimic cu persoana dumneavoastră, dar lucrați pentru niște oameni cu care n-am și nici nu voi avea vreodată nimic în comun.

– Domnul Montereaux senior este ministrul de finanțe al acestei țări.

– Vă repet, știu.

– Îi cunoașteți de undeva ?

Pentru o clipă, ochii ei aruncară fulgere verzi , dar când vorbi, tonul ei era calm și măsurat.

– Nu, nu-i cunosc.

– Atunci, poate informațiile pe care le aveți despre ei sunt eronate și în defavoarea lor.

Un zâmbet cinic arcui gura frumoasei femei.

– Indiferent cu cât vă plătesc, cred că nu vă plătesc suficient pentru cât de loial sunteți.

– Eu sunt mulțumit, replică el repede, și cred că majoritatea angajaților lor sunt, domnișoară Therron.

– Bine, domnule Lambert, acum vă rog să mă scuzați, am de lucru.

Bărbatul ieși, după ce salută politicos.

Jade se învârti încet cu scaunul ei. După ce făcu câteva rotații, apăsă pe butonul interfonului, chemându-și secretara :

– Simmone, te rog să mă ajuți cu actele astea peste care am vărsat cafeaua, și te mai rog ca dacă bărbatul care tocmai a plecat, Lucian Lambert, cere să mă vadă, nu-i permite. Pentru el și firma pentru care lucrează, Mont Banc, nu sunt disponibilă niciodată.

Tânăra îșI privi atent patroana.

– Cum a reușit să te enerveze în această frumoasă zi de luni ?

Jade nu răspunse imediat și Simmone tocmai vroia să repete întrebarea când o șoaptă a tinerei avocate ajunse la ea :

– Din întâmplare.

Era un răspuns pe care-l dădea mai mult unor gânduri știute numai de ea, și care numai întâmplător putea fi interpretat ca o replică la întrebarea secretarei.

– Îl cunoști mai de mult pe omul ăsta ?

Jade cunoștea prea bine firea curioasă a secretarei sale și de obicei acest cusur nu o deranja. De data aceasta, însă, întrebările ei o scoaseră din sărite.

– N-ai altă treabă decât să pui întrebări idioate?

De când lucra cu Jade, era prima dată când aceasta i se adresa astfel, așa că Simmone își plecă ochii, strânse repede șervețelele ude și fugi spre liniștea micului său birou. Când închidea ușa cât mai ușor posibil, își auzi patroana spunând :

– Iartă-mă, Simmone!

Se opri în prag și se întoarse cu un zâmbet tremurat.

– Nici o problemă, i se întâmplă oricui să aibă o zi mai proastă.

Jade se întorsese cu scaunul spre fereastra mare care dădea spre stradă și recepționă replica secretarei cu gândul plecat departe. Înclină capul într-un gest ce putea însemna orice și rămase cu privirea atârnând în gol.

De ce, se întreba ea, de ce oare viața o încerca atât de crud ? După seara aceea la Arcachon, când în liniștea camerei sale plânsese cum de mulți ani n-o mai făcuse, crezuse că îngropase trecutul, dar se înșelase. Încă o dată, confundase dorințele cu realitatea. Prima dată fusese cu nouă ani în urmă, când crezuse cu toată puterea ființei sale în iubirea lui Roben. Iubire care la prima încercare serioasă a vieții se spărsese în mii de bucăți.

Întrebări care o torturaseră ani la rând veneau acum s-o chinuiască din nou. Nici o lacrimă nu veni să-i aline durerea. Rănile sufletului i se deschiseseră iar, parcă mai dureroase ca în trecut.

După o oră, o trezi la realitate Simmone, care vârî capul pe ușă, numai pentru a-i aminti că trebuie să ajungă la tribunal.

Disciplina pe care și-o impusese de-a lungul anilor o ajută să închidă durerea în tainițele ascunse ale sufletului și să redevină avocata calmă și senină pe care o cunoșteau cei din jurul ei. Chiar dacă masca era puțin fisurată, era convinsă că nimeni nu va observa.

Ceru prin interfon dosarul cazului în care urma să pledeze, iar când Simmone i-l puse pe birou, o întrebă cu tonul ei obișnuit.

– Azi ce program am ?

Secretara, după ce aruncă o privire agendei de care nu se despărțea niciodată, îi înșiră orele și locurile unde trebuie să se afle. După ce termină, așteptă calmă.

– Reprogramează-mi toate întâlnirile pe care le am după prânz. Nu voi reveni după pauză.

Simmone își privi agenda, după care clătină încetișor din cap.

– Ce să-i spun domnului Allen Bottans, cu care aveai întâlnire la ora cinci ?

– Nu știu, găsește o scuză !

– Ești bolnavă ?

– Nu ceva atât de dramatic, replică iritată Jade, spune și tu ceva despre un client care avea nevoie de ajutorul meu ….făcu un gest evaziv din mână, sunt convinsă că vei găsi scuza potrivită.

Pentru a încheia discuția, se pregăti să plece la tribunal.

***

– Femeia asta este dată dracului, concluzionă Lucian Lambert cu un aer descumpănit.

Roben Montereaux îl privea amuzat.

– Se pare că ai rămas fără colți, prietene; în cazul acesta, trebuie s-o cunosc.

– Nu cred că ai înțeles, replică supărat Lucian. Nu vrea să audă de firma ta și de nimeni care are legătură cu ea. Acum am fost suficient de clar ?

– Ai fost de la început și asta mă intrigă.

– Ce a găsit Yvo despre ea ?

Cu un gest nepăsător, scoase din sertarul biroului un dosar pe care-l aruncă spre prietenul lui.

– Nu mare lucru. Nepăsarea studiată cu care vorbise îl făcu pe Lucian să-l privească atent înainte de a începe să citească scurtul raport întocmit de șeful securității.

După zece minute, luase cunoștință de conținutul dosarului.

– Este totuși ceva, spuse el, punând dosarul înapoi pe birou. Știm acum că bărbatul cu care era la Arcachon este tatăl ei.

– Da, aprobă apatic Roben.

– Și mai știm că nu este și n-a fost măritată, dar este curtată asiduu de domnul procuror Allen Bottans.

Un licăr plin de ironie trecu fulgerător prin ochii albaștri ai lui Roben.

– Trebuie să fac rost de o invitație la balul organizat de Baroul avocaților.

– Nu-ți plac astfel de manifestări mondene, îi aminti Lucian.

– Este adevărat, dar merită un sacrificiu atât de mic pentru a o întâlni pe această domnișoară avocat. Cine știe, continuă el cu o privire pierdută, poate chiar va merita.

Lucian se destinse.

– Eu trebuie să mă întorc la Paris, Anna nu se simte prea bine !

Toată nepăsarea lui Roben dispăru ca luată de vânt și își privi prietenul neliniștit și îngrijorat.

– De ce nu mi-ai spus, că nu mai zăboveam astăzi pe aici.

– Erai foarte interesat de femeia aceea, adică vreau să spun că a fost prima dată când ai remarcat cu adevărat o femeie. Regret numai că n-am avut succes. Dar acum trebuie să mă întorc acasă.

– Ne vom întoarce împreună, îl anunță ferm Roben.

***

Jade păși în sala de bal cu un mers regal. Întârziase așteptându-l pe Noel, care avusese o operație grea în acea după-amiază. Când ajunsese acasă, era așa de epuizat încât l-a obligat să se odihnească. Cu toate că el

se opusese, când îl ajutase să se întindă pe pat nu-și putuse ascunde ușurarea. Așa că plecase singură, cu toate că ar fi preferat să stea și ea acasă. Rochia de un verde sclipitor se mula pe trupul bine proporționat ca o a doua piele. Simplă, cu o croială clasică, îi punea în evidență silueta perfectă. Rochia ar fi putut fi banală pe o altă femeie, dar mersul ei elegant, ținuta mândră, o făceau unică.

Petrecerea era în toi și pentru o clipă se întrebă ce caută acolo, dar gândul fu repede uitat când se pomeni înconjurată de cunoscuți. Cineva îi aduse o cupă de șampanie și în câteva minute se integră în atmosfera festivă a balului.

La un moment dat, se pomeni luată de braț.

– În sfârșit, ai venit, îi răsună în ureche glasul cu un timbru cam ascuțit al fostului ei șef.

Cu o mișcare fluidă, se eliberă din strânsoarea lui posesivă.

– Nu știam că mă aștepți, ripostă ea ironic.

– Ba știai, vrăjitoare ce ești !

Persoanele din jurul lor se retraseră puțin, atenți la schimbul de replici.

– Bună sau rea ? îl persiflă ea.

– Rea, normal, ripostă bărbatul.

– Atunci, de ce mă mai așteptai ?

Câteva chicoteli îi apreciară replica.

– Ca să te ard pe rugul ereziei ! nu se lăsă Gerard Kass.

– Mă așteptam la un astfel de comportament, de aceea am întârziat, pentru a chema pompierii.

Râsetele celor din jur îi arătară că-i gustaseră gluma.

Fostul ei șef nu mai apucă să-i răspundă, pentru că un bărbat înalt cu trăsături aristocratice își făcu loc printre cei care o înconjurau, ajungând în fața ei.

– Bună seara, Jade, îi luă el mâna și i-o sărută plin de curtoazie.

– Bună seara, Allen, îi răspunse ea zâmbind.

– Iar te duelezi cu Gerard ?

– Dacă mă provoacă !

– Aici nu suntem în sala de tribunal, așa că ar fi cazul să încetați.

Chiar dacă vorbea la plural, privirea cenușie a procurorului adjunct era fixată mustrător asupra lui Gerard Kass.

– Draga mea, se întoarse Allen, vreau să-ți prezint un vechi amic. Zâmbi și continuă cu autoironie: mă tem că este genul de bărbat care are foarte mult succes la femei.

Din cauza înghesuielii și a staturii înalte a procurorului, Jade nu-l observă pe bărbatul din spatele lui până când acesta făcu un pas lateral pentru a-și introduce prietenul în cercul format în jurul lor.

Zâmbetul tinerei avocate dispăru la impactul cu chipul dureros de frumos al primului ei iubit.

Ca prin ceață, îl auzi pe Allen spunând :

– Jade, acesta este prietenul meu, Roben Montereaux ; Roben, ea este femeia la care visez, Jade Therron.

Ca în transă, Jade întinse mâna care se pierdu în palma mare a lui Roben. Un fior o străbătu din cap până-n picioare. Textura acelei mâini care îi produsese într-un trecut îndepărtat atâta plăcere încât acum nu mai putea crede că este posibil, era aceeași.

Roben îi simți tresărirea și o percepu drept ostilitate, mai ales că ea își smulse imediat mâna, cu un gest nu prea elegant. În acea scurtă clipă în care degetele ei se cuibăriseră în palma lui, simțise ceva extraordinar de ciudat. Nu avu însă timp să analizeze acel sentiment, deoarece trebui să facă față ostilității evidente a tinerei femei.

– Regret, Allen, dar nu vreau să-l cunosc pe prietenul tău.

Concedierea aceasta directă, făcută în public, îi șocă pe toți cei prezenți, dar cel mai mult pe procuror.

– Jade ! spuse el oripilat.

Tânăra se trase un pas pentru a pune cât mai multă distanță între ea și cei doi. Cu o tresărire nervoasă, se gândi că o altercație cu Gerard Kass

era o joacă de copii în comparație cu o discuție politicoasă cu Roben. Simțea că trebuie să fugă și să se ascundă până când el va dispare.

Roben puse o mână pe umărul prietenului său, spunând indiferent :

– Nu-i nimic, Allen, dacă domnișoara avocat nu vrea să stea de vorbă cu mine. Este totuși pentru prima dată când un om nu vrea să-mi vorbească și ar fi interesant de aflat motivul acestei respingeri atât de fățișe.

Jade își ridică semeață bărbia și-i aruncă cea mai glacială privire.

– Domnule Montereaux, credeam că am fost destul de explicită când i-am spus angajatului dumneavoastră că nu vreau să am nimic în comun cu firma dumneavoastră sau cu cei care o conduc.

– Fiți bună și luminați-mă, aveți ceva împotriva firmei sau a mea ?

O jumătate de zâmbet arcui ironic colțul gurii tinerei femei.

– Nu puteți fi separați, domnule, accentuă ea batjocoritor ultimul cuvânt.

Allen o înșfăcă de braț și-i șopti în timp ce o trăgea după el prin mulțime :

– Ajunge, ai făcut destul spectacol, Jade, hai să ne lămurim în altă parte.

Epuizată nervos, tânăra avocată îl urmă docilă. Se simțea ca într-o junglă unde toți și toate îi erau inamici. Simțea prezența lui Roben prin toți porii. Chiar dacă nu-l vedea, știa că este în spatele ei.

Allen deschise o ușă și intrară într-o încăpere ce părea să fie un birou. Aprinse lumina și abia atunci îi dădu drumul. Ea își masă cu un gest inconștient locul unde degetele procurorului lăsaseră amprente roșiatice și se lăsă să cadă pe scaunul cel mai apropiat. De pe chip îi dispăruse orice urmă de culoare. Chiar dacă îi înfrunta curajoasă pe cei doi bărbați, în adâncurile verzi ale ochilor ei pâlpâia teama.

Cu chipul descumpănit, Allen se lăsă în genunchi în fața ei :

– Oh, Doamne, Jade, eu ți-am făcut asta, atinse el ezitant pielea înroșită. Iartă-mă !

– Lasă, Allen, și eu am fost de vină.

– Niciodată n-ai reușit să mă șochezi ca în această seară.

– Niciodată nu mi-ai făcut o surpriză atât de neplăcută, ripostă ea.

Roben ocoli scaunul pe care se așezase Jade și o privi concentrat. Sesizase sentimentul de teamă al tinerei femei și se grăbi să intervină.

– Domnișoară, nu vrea nimeni să-ți facă rău, vreau numai niște răspunsuri.

Capul tinerei zvâcni în sus, ostil.

– Sunt învinovățită de ceva, domnule procuror ? îl ignoră ea pe Roben.

– Draga mea, încercă acesta s-o liniștească, este a doua oară în această seară în care precizez că nu suntem în sala de tribunal.

– Bun, atunci înseamnă că sunt liberă să plec acasă !

– Jade, nu fi copil, abia ai venit, de ce să pleci ?

– Nu pot respira aerul din aceeași încăpere cu el, întinse ea un deget acuzator.

– De ce ?

Întrebarea fu pusă în același timp, dar pe tonuri diferite. Tonul lui Allen era plin de nedumerire și uimire, în timp ce vocea lui Roben era calmă, rece, aproape impersonală.

– Of, se ridică ea brusc în picioare, lăsați-mă în pace, țipă ea. Nu sunt obligată să vă răspund.

Pentru prima dată de când intraseră în cameră, îl privi în ochi pe Roben.

– Pleacă, domnule Montereaux, du-te la palatul dumitale din Paris și uită de existența mea. Sunt doar o provincială care nu apreciază deloc interesul pe care i-l arătați.

– Care va să zică, știi unde locuiesc, o fixă el cu o cută între sprâncene.

– Toată lumea știe, ziarele sunt pline cu poze ale clădirii din care dumneata sau tatăl dumitale intrați sau ieșiți, improviză ea rapid.

Preocupată să găsească un răspuns cât mai plauzibil, nu-și supraveghease prea bine tonul și când aminti de tatăl lui Roben, ura care i se strecură în voce nu trecu neobservată.

– Domnișoară Therron, nu te flata singură, nu mă interesezi ca femeie. Ironia lui mușcătoare îi aduse tot sângele în obraji. Mă interesează numai motivul pentru care urăști firma și familia mea. Sunt sigur că este vorba de o eroare.

Jade îi evită privirea, fixând un punct undeva în spatele lui.

– Nu știu dacă a fost o eroare, răspunse ea într-un târziu. Așa a fost să fie, ridică ea din umeri. Făcu o scurtă pauză, timp în care-l privi cercetător, după care continuă acid:

– Văzând cum arătați acum, cred că n-a fost deloc o greșeală, ci mai degrabă o șansă.

Tirada ei plină de enigme nu-l ajută cu nimic pe Roben.

– Jade, l-ai mai întâlnit până acum pe Roben ? își făcu simțită prezența procurorul.

– Eu ? ridică ea o sprânceană și lui Roben i se strânse stomacul de emoție când o observă. Nu, a, ba da, l-am zărit acum câteva săptămâni într-un restaurat din Arcachon. Luam cina cu tata, și te rog nu mai insista, motivele mă privesc numai pe mine și consider că n-aveți nici un drept să mă sechestrați aici.

Allen încercă să destindă atmosfera cu un zâmbet.

– Poți pleca oricând vrei, draga mea.

– De unde pot suna după un taxi ?

– Este un telefon chiar aici, telefonez eu, dacă vrei. Te rog să mai stai, n-am apucat să dansăm împreună.

– Nu mai pot rămâne, spuse ea, epuizată.

– Vă pot conduce eu, se oferi Roben.

– Nu, mulțumesc.

– La dracu, doar nu sunt ciumat să fugiți așa de mine, ripostă el nemulțumit.

Cum Allen se îndepărtase pentru a telefona după taxi, Jade replică acid:

– Ciuma este blândă pe lângă pericolul pe care-l reprezentați pentru mine.

– Spune mai mult, o imploră el.

– Nu pot.

– De ce, fir-ar să fie ?

– Nu este numai secretul meu.

– Bine, cum vrei, dar te anunț că nu voi renunța și am să mă întorc atunci când voi afla.

O umbră de teamă trecu prin ochii ei obosiți și Roben, fără să se gândească, o prinse de mână. Toată duritatea îi dispăruse.

– Nu trebuie să te temi de mine, îi spuse el cu patos.

Ca și prima dată când o atinsese, un flux ciudat îi atrase unul spre celălalt.

– Nu știu cum, dar am impresia că te cunosc de undeva, cu toate că dacă te-aș fi întâlnit nu ți-aș fi putut uita chipul niciodată. Este altceva, ceva mult mai subtil, felul cum te miști, cum îți ridici bărbia, și cu toate astea nu-mi amintesc de unde te cunosc. Nu-i așa că ne-am mai cunoscut? îi șopti el.

– Poate într-o altă viață, replică ea cu tot curajul pe care reuși să-l adune.

– Taxiul va sosi imediat, reveni Allen. Regret că pleci, dar și că nu pot pleca împreună cu tine.

– Nici n-aș fi acceptat, îi spuse ea în față. Noapte bună domnilor, le aruncă ea, și, cu pas ușor, maiestuos, părăsi încăperea fără o privire în urmă.

Capitolul 7

Așezată pe bancheta din spate a taxiului, Jade răsuflă ușurată. Aici se simțea în siguranță. Ce curios, își spuse ea, nu se mai simțise atât de speriată din noaptea accidentului. Amintirile o chinuiau încă. Oare ce putea face să scape de ele? Roben … numele pe care crezuse că-l urăște, dar pe care trebuia să accepte că încă îl mai iubea. Cum era posibil ca după atâția ani să mai țină la el? Cunoștea cupluri care, cu toate că se căsătoriseră din dragoste, nu rezistaseră mai mult de doi-trei ani și ajunseseră la procese de divorț urâte.

Un sentiment de vinovăție urcă încet din cotloanele cele mai ascunse ale ființei ei. Nu putea să dea vina numai pe Roben pentru despărțirea lor, avea și ea partea ei de vină. Dorise un chip nou și pentru asta acceptase pactul acela cu diavolul de Armand Montereaux ; de ce se comporta atunci ca și cum toată vina îi aparținea numai lui? Pentru a-și liniști mustrările de conștiință, își motivă comportamentul cu faptul că trebuia să respecte pactul de acum nouă ani și trebuia să-l îndepărteze pe Roben cu orice preț.

Privind pe fereastra mașinii, observă că era destul de aproape de casă așa că rugă șoferul să oprească. Brusc, simți nevoia să meargă puțin pe jos pentru a se liniști și pentru a nu ajunge prea devreme acasă.

Era o liniște desăvârșită pe strada pustie.

Muncită de gânduri, Jade mergea pe trotuar în aerul călduț al nopții, fără a fi prea atentă la ce se întâmplă în jurul ei.

Auzi la un moment dat zgomotul făcut de motorul unei mașini, destul de silențios de altfel, undeva în urma ei. Întoarse capul și constată cu stupoare că o mașină închisă la culoare, cu farurile stinse, urcase pe trotuar și venea spre ea ca un duh rău al nopții. Observând că a fost descoperit, șoferul mașinii acceleră și bolidul se repezi propulsat de toți caii săi putere. Șocată de pericolul în care se afla, Jade făcu un salt spre gardul viu tuns prefect al casei în dreptul căreia se afla. În întuneric, nu observă că după gardul viu era și un gard din beton și fier forjat. Coastele ei intrară dur în contact cu gardul, dar durerea simțită a fost nimic pe lângă cea provocată de coliziunea piciorului stâng cu aripa autoturismului. Mașina dispăru în lungul străzii, în timp ce alarma de la casa pe al cărei gard era întinsă începu să urle.

Jade se luptă cu abisul care încerca s-o tragă la fund, dar după numai două minute se lăsă învinsă și leșină.

Își reveni când cineva îi puse o mască cu oxigen pe figură. Cu ochi goi, privi scurt oamenii care o urcau într-o ambulanță.

– Tata, articulă ea cu greu, dar masca îi înăbuși șoapta.

– Este domnișoara avocat care locuiește la câteva case mai sus pe stradă, auzi ea prin pâcla durerii o femeie strigând, apoi negura o înghiți ducând-o acolo unde suferința nu mai exista.

Polițiștii sosiți la locul faptei constatară din actele găsite în poșeta victimei că într-adevăr locuia la numai patru case distanță de locul accidentului.

În timp ce salvarea pornea în viteză cu sirena urlând sinistru , doi polițiști se îndreptară spre casa victimei. Sunară destul de mult până se aprinse primul bec, la etaj. Apoi luminile se aprinseră succesiv, pe măsură ce persoana venea spre ușa de la intrare.

– Cine este ? întrebă Noel Therron.

– Poliția, răspunse unul din cei doi bărbați.

Mâna lui Noel începu să tremure în timp ce încerca să descuie ușa. O teamă hâdă îl cuprinse în ghearele ei ascuțite. Ce căuta poliția la ușa lui,

la ora aceea târzie din noapte ? I se mai întâmplase o dată să-i sune poliția la ușă ; chiar dacă se întâmplase în plină zi, fusese anunțat că soția și fiica lui căzuseră victime nevinovate ale unui atac terorist cu bombă.

– Jade, murmură el, dă Doamne să nu i se fi întâmplat nimic rău fetiței mele!

Reuși în sfârșit să deschidă ușa.

Cei doi polițiști îl cercetară atenți, apoi schimbară o privire între ei, parcă încurajându-se să vorbească.

– S-a întâmplat ceva cu fiica mea, domnilor polițiști ?

Vorbi cel mai mare în grad, după ce își drese glasul tușind scurt.

– Fiica dumneavoastră se numește Jade Therron ?

– Da, abia putu murmura bătrânul.

– Din păcate, domnișoara a suferit un accident.

Noel tremura acum din toate încheieturile, sub privirile pline de compasiune ale ofițerilor.

– A … a murit ? Era mai mult o constatare decât o întrebare, pe care reuși s-o spună, după ce înghiți de mai multe ori ca să înlăture nodul care i se pusese în gât.

– Nu, interveni cel de-al doilea polițist, a fost transportată la spital, iar medicul de la salvare a spus că viața nu-i este în pericol. Se pare că are un picior fracturat.

Cu un mare efort de voință, bătrânul își înăbuși spaimele pentru a întreba :

– Unde și cum s-a întâmplat ?

– Accidentul a avut loc chiar aici, pe strada dumneavoastră, la numai câteva case distanță, îl informă polițistul cu grad mai mare.

Noel își duse mâna la gură pentru a împiedica geamătul de durere care urca în el ca o maree, gata să erupă. Polițistul continuă :

– Un martor a spus că mașina a urcat pur și simplu pe trotuar, domnișoara a întors capul și a avut prezența de spirit să se arunce peste gardul unei case; mașina a trecut în viteză, dar a lovit-o la un picior. Martorul spune că n-a putut vedea numărul mașinii și nici marca,

deoarece aceasta circula cu toate luminile stinse. Omul era în curte și a fost uimit că mașina mergea jumătate pe trotuar, când strada era pustie; de aceea, s-a apropiat de gard tocmai când bolidul se repezise asupra victimei.

– Vă rog să intrați, îi invită Noel, trebuie să mă schimb și să merg la spital. Făcu o scurtă pauză, încruntându-se. Mi-ați spus la ce spital a dus-o ambulanța ?

– Mulțumim, dar nu intrăm, trebuie să vă punem câteva întrebări, însă mai pot aștepta până mâine. Fiica dumneavoastră a fost dusă la spitalul Central.

Grăbit, Noel, le mulțumi și apoi închise ușa. După numai patru minute, pornea mașina îndreptându-se spre spital.

***

Înainte de a deschide ochii, Jade inspiră aerul cu miros de dezinfectant și știu că ajunsese la spital. Toți mușchii i se contractară dureros. Iarăși ? Speriată, simțea că făcuse un salt înapoi în timp. De ce mi se întâmplă toate astea ? Întrebarea nu trecu bariera buzelor strânse cu încăpățânare. Tot cu ochii închiși, ridică mâna dreaptă și își pipăi fața. Un oftat de ușurare o făcu să expire prelung. Nu avea fața bandajată. Degetele urcară spre frunte, vru să-și treacă degetele prin păr, dar se împiedică de un bandaj.

"Aha, deci mi-am spart capul", se diagnostică singură. Deschise precaută ochii, privind roată în jur. Un salon obișnuit de spital. Începu să se analizeze, bucată cu bucată. Mișcă pe rând mâinile ridicându-le în sus, apoi observă că piciorul stâng îi era imobilizat într-un cofrag.

Încercă să miște degetele de la picioare și se liniști când reuși cu prețul unei dureri acerbe să le miște și pe cele de la piciorul stâng.

– Se pare că nu lipsește nimic, murmură ea.

Tocmai începuse să cerceteze aparatele la care era conectată când ușa se deschise brusc, dar fără zgomot, și intră Noel.

– Scumpa mea, se repezi el spre pat, ce ai pățit ?

Apariția tatălui său constitui o mare bucurie pentru Jade. Nu mai era singură, nu mai trebuia să fie tare, își putea permite luxul câtorva lacrimi, care fără nici o invitație începură să-i scalde obrajii, în timp ce un zâmbet mulțumit îi arcuia colțurile gurii.

– Istoria se repetă, murmură ea printre lacrimi; chiar dacă în alte condiții, am ajuns iarăși la spital, accidentată.

Noel îi luă o mână și o strânse cu blândețe.

– Nu înțeleg de ce mărșăluiai de una singură pe stradă la o oră atât de târzie ?

– Am coborât din taxi puțin mai devreme, pentru a face o scurtă plimbare pe jos.

– De ce ai plecat de la bal atât de repede?

– E o poveste lungă și acum nu mă simt în stare să ți-o spun.

– Bine, bine, acum vor veni să te pregătească pentru operație.

– Nu se poate evita ? îl privi ea rugător.

– Din păcate, nu. Fractura de la picior necesită o intervenție chirurgicală imediată.

– Dacă spui tu, acceptă ea resemnată.

– Jade, am văzut radiografiile, nu se poate altfel, dacă vrei să mergi ca înainte. Te pot externa și să te duc la mine, dar chirurgul ortoped de aici este unul din cei mai buni, și așa cum ți-am spus, operația trebuie făcută acum. Nu-ți face probleme, voi fi alături de tine tot timpul.

– Promiți ? îi zâmbi ea.

– Promit, făcu Noel semnul crucii în dreptul inimii.

Împăcată, Jade închise ochii. Îl simți pe Noel cum îi șterge lacrimile care nu i se uscaseră de pe obraji, și adormi cu un zâmbet senin pe buze.

Se trezi a doua zi, aproape de ora nouă. Soarele pătrundea vesel prin fereastra mare și-i mângâia chipul cu razele lui jucăușe. Noel dormea într-un fotoliu cu capul lăsat pe o parte, într-o poziție incomodă. În somn, degetele lui o țineau strâns de mână.

Chiar dacă piciorul o durea foarte tare, Jade nu-și putu stăpâni zâmbetul blând, plin de iubire pentru tatăl ei adoptiv.

Bătrânul îi simți ușoara mișcare și se trezi imediat.

– Bună dimineața, draga mea, se aplecă el să-i sărute obrajii palizi.

– Bună dimineața, papa, îi depuse și ea un pupic pe bărbie.

– Cum te simți ?

– Cam șifonată, iar piciorul mă doare ca naiba.

– Operația a decurs foarte bine. Doctorul a pus la locul lor toate așchiile de os care o luaseră razna. A fost destul de greu, dar a reușit minunat.

– Mă simt ca o operă de artă restaurată !

Noel îi zâmbi mulțumit.

– Poți spune și așa. Ești capodopera și fiica mea preaiubită. Acum, lăsând gluma la o parte, mă duc să chem asistenta să-ți facă un calmant.

– Cred că mai pot îndura puțin, nu vreau să adorm iarăși.

Bătrânul nu mai apucă să spună nimic, fiindcă ușa de la rezervă se deschise ușor lăsând un cap blond cu doi ochi albaștri să privească cercetător înăuntru. Allen Bottans își strecură trupul deșirat prin deschizătura destul de îngustă a ușii. Totuși, a trebuit să deschidă mai mult ușa pentru buchetul enorm de crini imperiali și margarete care nu se putu strecura cu aceeași ușurință ca el.

Se apropie de patul rănitei cu un oftat de ușurare.

– Ești bine ? se interesă el după formulele de politețe uzuale.

– Da.

– Am rămas trăsnit când am citit ziarele în dimineața asta.

Zâmbind ironic, Jade îl întrebă :

– Sunt pe prima pagină ?

– Da, răspunse el scurt, chiar dacă pozele nu te prea avantajează.

– Ei, uite așa îmi fac publicitate !

– Mai bine lipsă, bodogăni încruntat Noel.

– Sunt de acord cu dumneavoastră domnule, înclină grav din cap procurorul adjunct. Poliția a descoperit făptașul ?

– Nu știm nimic, răspunse Noel. Jade tocmai s-a trezit după operație, iar eu n-am plecat de aici, așa că n-avem nici un fel de vești despre modul cum avansează ancheta poliției.

– Cum ajung la birou, mă voi interesa personal de ancheta celor de la poliție și am să vă țin la curent. Sunt bucuros că Jade este în afara oricărui pericol.

– Până când ? întrebă apatică tânăra avocată.

Nu așteptă ca vreunul din cei doi bărbați să-i răspundă și continuă pe același ton:

– Până voi îndrăzni să circul singură pe stradă !…. sau poate cel care a vrut capul meu ieri noapte va găsi un alt mod să scape de mine.

– Te-a amenințat cineva, Jade ? vru să știe Allen.

– În afara sălii de tribunal, nu m-a amenințat nimeni. Iar amenințările părților adverse nu se pun la socoteală, toți au dreptul la un moment de descărcare nervoasă.

– De acord, dar numai în cazul în care lucrul acesta nu aduce prejudicii celor din jur.

– Domnule procuror, zâmbi indulgent Jade, nu suntem în sala de tribunal, ca să vă citez !

Aluzia străvezie la altercația din seara balului, coloră într-o ușoară nuanță de roz obrajii procurorului.

Noel urmărea atent scena, abținându-se să intervină. Era clar că la bal se petrecuse ceva care dusese la plecarea precipitată a fiicei lui.

– Jade, nu este nici locul și nici timpul pentru a-ți motiva comportamentul !

– Sperи prea mult, Allen, timpul acela nu va veni niciodată. Nu-ți sunt datoare cu nimic. Din contră, tu ești cel care mi-ai stricat seara aducând cu tine pe faimosul prinț al finanțelor.

O clipă, se lăsă o tăcere apăsătoare. Noel îi privea cu toate simțurile la pândă. Așadar, Roben Montereaux fusese la balul baroului. Încruntarea gânditoare al lui Allen îl ajută să se abțină de la orice comentariu, chiar dacă paloarea și epuizarea evidentă a fiicei sale îl făcea să stea ca pe jar.

– Știi, Jade, este pentru prima dată când Roben a apelat la mine cu o rugăminte. Chiar dacă totul a fost îmbrăcat într-un ton glumeț, cum că n-ar avea ce face singur într-un oraș străin, acum mi se pare ciudat. Nu a pronunțat numele tău deloc, până n-ai apărut la bal. Atunci, subit, a vrut să știe cine ești.

– Vrei să spui că apariția mea era prea banală pentru a trezi interesul unui bărbat ca Roben Montereaux ? Ironia mușcătoare nu numai a cuvintelor dar și a tonului, îl făcu pe Allen să roșească din nou.

– Of, Jade, sigur că nu asta am vrut să spun ….

– Bine, Allen, lasă, nu vreau să mai discutăm, sunt cam obosită !

– Gata, tinere, interveni și Noel ridicându-se de pe fotoliu și, prinzându-l pe bărbatul mai tânăr de cot, îl conduse fără ceremonie spre ieșire.

– Iartă-mă, Jade, se întoarse Allen în timp ce era târât spre ușă. N-am vrut să te obosesc, am să trec spre seară să văd cum te simți și să-ți aduc vești despre ancheta poliției.

Ușa se închise cu un zgomot sec peste ultimele lui cuvinte.

– Mă duc după infirmieră, anunță Noel, și dispăru și el.

Jade închise ochii, epuizată.

– Oh, Roby, de ce te-ai întors în viața mea? suspină ea.

Ce pot face ca acest coșmar să înceteze? continuă ea în gând. Își imagină brațele lui în jurul ei, buzele lui pe pielea sensibilă a gâtului și cu toată trecerea timpului, plăcerea era la fel de reală ca în urmă cu nouă ani. O liniște profundă o cuprinse în timp ce cădea într-un somn adânc.

Când Noel reveni cu doctorul și o infirmieră, dormea liniștită, cu umbra unui surâs pe chip.

Infirmiera rămase să mai verifice aparatele la care era conectată, în timp ce Noel și doctorul ieșeau pe coridor.

– Se pare că-și revine foarte bine, spuse doctorul.

– Da, operația a reușit pe deplin.

– O vom mai ține câteva zile sub observație apoi o să ți-o dăm acasă.

– Va fi foarte mulțumită să revină acasă, nu-i prea plac spitalele.

Ortopedul zâmbi candid.

– Oare plac cuiva ?

Cei doi bărbați se priviră, gustând gluma.

– De fapt, fiica ta este un om deosebit, spuse serios ortopedul.

– Ai perfectă dreptate, și sunt foarte mândru de ea.

– Dacă n-aș fi căsătorit, cred că încercam să ți-o fur.

Noel îl privi trist.

– Ar trebui să fie și ea de acord.

Ortopedul îl privi atent pe bărbatul mai vârstnic și-i simți drama dincolo de cuvintele plate rostite cu o blândețe tristă. Pentru a alunga conul de umbră în care se ascunsese bătrânul, spuse pe un ton detașat.

– Am cumpărat mai multe ziare în drum spre spital. Accidentul domnișoarei Jade Therron este subiectul zilei, nu vrei să le citești ?

– Ba da, cât doarme Jade aș putea să arunc o privire prin ele. Cred că ziariștii știu mai mult decât mine.

– Se fac cele mai ciudate speculații, îi zâmbi medicul.

– Prefer să mă întorc în rezerva fiicei mele, poți să mi le trimiți ?

– Sigur, nici o problemă.

În mai puțin de zece minute, Noel avea un teanc de ziare lângă el. Le răsfoi absent, constatând că toate cotidienele locale aveau pe prima pagină relatări incitante despre accident.

Încercă să iasă din starea aceea de tristețe copleșitoare, concentrându-se asupra articolelor.

Tresări când descoperi o relatare despre cearta dintre Jade și Roben Montereaux. Exista și o fotografie făcută la bal, unde o Jade încruntată și arțăgoasă arunca priviri ucigătoare spre Roben Montereaux.

Comentariul era sec și fără specificele înfloriturii gazetărești.

„Ura cunoscutei avocate Jade Therron împotriva magnatului finanțelor Roben Montereaux a stat oare la baza accidentului pe care aceasta l-a suferit la scurt timp după altercație?“

Noel lăsă ziarul să-i cadă din mână. Mintea lui refuza să creadă o astfel de ipoteză, în timp ce inima era mai mult decât dornică s-o accepte. Îl ura pe Roben Montereaux pentru locul privilegiat pe care-l avea în inima

fiicei sale. Îl ura pentru faptul că din cauza lui ea alunga orice bărbat care avea curajul să se apropie de ea. Știa că atâta timp cât nu întorcea spatele trecutului, sufletul ei va rămâne schilodit de enorma iubire purtată acestui bărbat.

Secretul care-i tulbura de multe ori somnul se insinuă în gândurile sale, făcându-l să simtă o vinovăție apăsătoare.

Infirmiera intră tăcută în încăpere, cu un braț plin de buchete de flori.

– Toate sunt pentru domnișoara, spuse ea cu o ridicare de scuză a umerilor. Unde vreți să le pun ?

– Nu știu, o privi absent Noel, găsește dumneata vaze și nu le pune prea aproape de ea.

Nu termină bine infirmiera de aranjat florile și intră alta, cu alte flori, și acesta a fost doar începutul. După o jumătate de oră, salonul era deja neîncăpător pentru buchetele care soseau. Multe era însoțite de cărți de vizită sau de scrisori prinse de tijele florilor. De asemenea, o mulțime de oameni cereau vești despre ea sau insistau să-i vorbească.

Interdicția medicului de a primi vizite îi făcu pe oameni să inventeze cele mai îndrăznețe metode pentru a se furișa spre rezerva tinerei avocate.

În jurul prânzului, a fost necesar să se apeleze la poliție pentru a-i îndepărta pe curioși, în cea mai mare parte ziariști și foști clienți.

În fața ușii rezervei în care se afla Jade, a fost înființat un post de pază în care polițiștii se schimbau din patru în patru ore.

Când tânăra avocată se trezi din somnul aducător de liniște și uitare, șopti surprinsă:

– Am murit ?

– Nu poți face asta înaintea mea, se aplecă Noel spre ea.

– Atunci, ce este cu florile astea ?

– Le-ai primit de la cei care vor să te faci bine cât mai repede .

Pe chipul obosit al bătrânului strălucea bucuria.

Jade uită de durerea de la picior și de temerile ei întunecate când își dădu seama de epuizarea tatălui său. Își blestemă în gând egoismul, în timp ce spunea :

– Este cazul să te duci acasă și să te odihnești !

– Nu plec ! ripostă el.

– Vrei să ne certăm ?

– Nu.

– Atunci, uite cum facem ; o suni pe Simmone să vină să stea cu mine până te duci acasă să mănânci, faci un duș și tragi un pui de somn. La noapte voi dormi bușteau, pentru că sigur au să-mi facă injecții contra durerilor, așa că te aștept abia mâine dimineață.

– Am….

– Eu sunt bolnava, așa că nu trebuie să mă superi și nu accept nici o contrazicere.

– Mi se pare că profiți de starea ta, îi reproșă Noel.

– Fii convins de asta, îi zâmbi ea cu dragoste.

– Știi foarte bine că nu te pot contrazice când mă privești astfel, scumpa mea.

În mai puțin de o jumătate de oră, Noel era în drum spre casă, în timp ce secretara ei se instalase comod pe fotoliul părăsit de tatăl ei.

– Vreau să faci o listă cu toți cei care mi-au trimis flori și să le trimiți un scurt mesaj de mulțumire.

– Bine, șefa, dar pentru a face timpul să treacă mai ușor, nu vrei să-ți citesc aceste mesaje ?

Jade se gândi puțin apoi acceptă, găsind ideea interesantă.

În timp ce Simmone lua fiecare buchet în parte, citind mesajul care-l însoțea, mintea tinerei femei se întorsese în urmă cu nouă ani. Atunci nu primise nici un buchet de flori, nimeni nu se interesase de ea, nimănui nu-i fusese dor de ea. Nu-i simțise nimeni lipsa. Prin pâcla amintirilor pătrunse glasul secretarei care pronunțase un nume. Un nume care făcea legătura între trecut și prezent.

– Cum ai spus ? întrebă Jade.

– Am spus că la banii lui putea să-ți trimită ceva mai de soi.

Tânăra avocată privi cu atenție buchetul cu flori de câmp și inima îi făcu un salt dureros în piept.

– De la cine sunt ? întrebă ea, chiar dacă era sigură de numele celui care-i trimesese acele flori.

Erau foarte puțini cei care-i cunoșteau pasiunea pentru florile sălbatice. De câte ori nu petrecuse cu Roben câte o zi sau două la țară și de fiecare dată el îi culegea buchete mari de flori din care ea făcea coronițe pentru amândoi. O clipă, doar o clipă, simți fericirea aceea totală pe care o trăise atunci.

– Roben Montereaux, rosti cu o mică strâmbătură Simmone.

– Mai sunt multe mesaje ?

– Doar câteva, privi secretara în jurul ei.

– Mă simt cam obosită, poate mi le citești mâine, acum simt nevoia să mă odihnesc.

Plină de compasiune, Simmone se ridică imediat, se aplecă și-i aranjă cearșaful cu care era acoperită.

– Pot să te mai ajut cu ceva ?

– Nu, Simmone, mulțumesc că ai stat atâta timp cu mine.

– A meritat, îi zâmbi ea poznaș, polițistul de afară nu este însurat, așa că voi veni și mâine, după ce intră el în tură.

– Doamne, Simmone, ești incorigibilă.

Secretara își luă poșeta cu o strâmbătură comică.

– Pescuiesc, draga mea patroană, pescuiesc, ar fi bine să încerci și tu din când în când sportul acesta , cred că ți-ar vindeca rănile sufletului, pe care le ascunzi cu măiestrie.

Îi suflă un sărut din vârful degetelor și ieși repede, pentru a nu-i lăsa rănitei timp să riposteze

Capitolul 8

Roben Montereaux privea absent forfota străzii de la fereastra biroului său situat la etajul zece, în plin centrul Parisului. Sediul băncii MONT, aflat într-o clădire futuristă, putea constitui cu ușurință un simbol al puterii incontestabile a banului.

Ca un suveran atotputernic, Roben avea la picioarele lui imperiul construit de tatăl său și consolidat de el însuși. Cu picioarele puțin depărtate, cu mâinile strânse la spate, privea preocupat amurgul care se lăsa molcom peste zburdalnicul Paris.

Oricine l-ar fi observat, ar fi fost convins că problemele financiare ale lumii provocaseră acele riduri adânci dintre sprâncenele puternicului bărbat. Impresia era însă falsă. Nimic din activitatea celor trei sute de angajați nu-l preocupa pe tânărul patron.

Gândurile lui se îndreptau spre frumoasa avocată și accidentul căruia îi căzuse victimă. Ochii ei verzi îl urmăreau, zgândărind amintiri de mult ascunse. Nu înțelegea nici el de ce-i trimisese acel modest buchet de flori de câmp în loc de un somptuos aranjament floral.

– Poate pentru că florile de câmp o reprezintă mai bine, se pomeni el murmurând.

Deranjat de această ieșire, își strânse pumnii și-i înfipse în buzunarele pantalonilor.

Un ciocănit scurt urmat imediat de deschiderea ușii, îl făcu să se întoarcă.

– Ce face marele boss ? îi aruncă vesel bunul lui prieten, Lucian.

– A, nu-mi spune, ridică mâna noul venit pentru a opri orice răspuns din partea celui întrebat. Ești în una din acele stări când este mai bine să se ferească omul din calea ta.

– Atunci, de ce nu-ți urmezi sfatul? îl apostrofă Roben, în timp ce prietenul lui se așeza nonșalant într-un fotoliu.

– Poate pentru că sunt prea bătrân să mai urmez sfaturile altora.

Își fixă prietenul cu o privire atât de candidă încât îl făcu să zâmbească.

– Ești incorigibil, îi zâmbi Roben, în timp ce se așeza pe un fotoliu alăturat.

– Da, și sunt mândru de asta !

– Replica asta o știu de aproape cincisprezece ani, așa că ar fi cazul s-o mai schimbi, s-a cam tocit.

– Mie îmi place, așa că nu spera să scapi de ea.

Roben își aplecă ușor capul, într-o acceptare tacită. Lucian își lăsă o mână să-i cadă leneș pe lângă brațul fotoliului, dar privirea lui vulturească urmărea cu atenție chipul prietenului său.

Câteva clipe nu-și vorbiră, fiecare așteptând ca celălalt să ia inițiativa. Cum Roben era mai puțin răbdător, rupse liniștea care îi înconjura.

– Ai reușit să afli ceva ?

– Nu prea multe, dar oamenii noștri cercetează încă acea întâmplare. Orice noutate ne va fi raportată imediat.

– Ea cum se simte ?

– Se pare că destul de bine, ținând cont de faptul că a fost la un pas de moarte.

Un fior de teamă curentă terminațiile nervoase lui Roben.

– De ce nu acceptăm refuzul ei și s-o lăsăm în pace ?

– Sincer, nu pot găsi un răspuns la această întrebare, prietene.

Răbdător, Lucian își înclină capul într-o parte și își miji ochii speculativ, așteptând ca prietenul său să-și ducă gândul până la capăt.

– De vină sunt ochii ei, a căror culoare îmi amintește de verdele unic, cald și iubitor al ochilor Emmei.

– Din păcate, nu putem spune că Jade Therron te-a privit vreodată altfel decât enervată și cu multă, foarte multă ură.

– Ai dreptate, și acest lucru mă intrigă. Ce are cu mine ? Sunt sigur că nu ne-am întâlnit niciodată.

– Sunt de acord că o astfel de femeie nu poate fi uitată, își frecă Lucian bărbia, meditativ. Poate că cineva din familia ei a avut vreo confruntare cu vreo persoană din familia ta !

Roben se ridică în picioare și începu să se plimbe agitat prin încăpere.

– Yvo n-a descoperit absolut nimic, spuse el cu necaz. A stat la Bordeaux trei săptămâni și n-a putut face nici o legătură între familia Therron și Montereaux.

Reveni la birou cu pași mari, deschise un sertar, luă un dosar pe care-l aruncă drept în pieptul amicului său.

Își propti palmele de suprafața lăcuită a biroului, se aplecă puțin în față, îl privi încruntat pe Lucian și concluzionă :

– Nimic din ce scrie în acest dosar nu m-a ajutat să fac puțină lumină în ceața care mă înconjoară.

În timp ce se lăsa să alunece în fotoliul aflat în spatele biroului, Lucian începuse deja să citească cele cinci pagini care se aflau în dosar. Roben îl lăsă să studieze în liniște, în timp ce privirea lui obosită cerceta un petic de cer, în căutarea unor răspunsuri imposibile.

După ce termină de citit, Lucian deschise și răsturnă un plic plin cu poze. Le studie pe fiecare fără nici un comentariu. Își ridică privirea, după ce puse ultima poză la loc și studie atent profilul încruntat al patronului său. Dorea din tot sufletul să-l ajute, dar nu găsea nici o cale s-o facă.

– Ai dreptate, sparse Lucian liniștea apăsătoare care domnea în birou. Nu ne putem lega de nimic.

Smuls din tumultul gândurilor, Roben îl privi o clipă, ca și când uitase de prezența celuilalt bărbat.

Lucian continuă liniștit :

– Pozele sunt foarte reușite. Yvo ar putea deveni un bun fotograf. A reușit uimitor de bine să surprindă atât dragostea paternă cât și pe cea filială. Este atât de emoționantă iubirea care-i unește pe cei doi! Au o familie unită, cum rar mai întâlnești azi.

– Poate acesta este și motivul pentru care nu s-a căsătorit încă, mormăi Roben.

– Posibil, zâmbi Lucian, dar trebuie să recunoști că sunt niște oameni interesanți.

– Da, acceptă Roben apatic, cu gândul în altă parte.

Câteva clipe se lăsă iarăși tăcerea, apoi Lucian ridică o mână și o flutură prin fața bărbatului plecat cu gândul departe.

– Hei, coboară printre noi, înălțimea ta !

Roben se smulse cu greu din gândurile nebunești care îl asaltaseră.

– Este ceva ciudat, dă-mi dosarul acela!

După ce luă dosarul de la Lucian, îl parcurse grăbit. Dădea pagină după pagină și cu cât se apropia de sfârșit, zâmbetul lui se lărgea.

– Am dreptate, uite, aici nu sunt analizați decât ultimii opt ani , or eu am cerut o analiză aprofundată pentru cel puțin douăzeci de ani.

– Yvo n-avea de unde să știe, eram de față când ai cerut ancheta, n-ai precizat perioada.

– Bine, dar am cerut o anchetă amănunțită, asta nu înseamnă doar opt ani!

– După mine, poate însemna și numai o lună !

Se priviră câteva secunde, gata să se ia la ceartă, dar Lucian se lăsă pe spate și începu să râdă în timp ce Roben oftă resemnat.

– În fond, ce speri să descopere ?

– O legătură cât de mică între cele două familii.

– Cred că ai devenit puțin cam paranoic. Viața este atât de complicată. Poate că nu cauți în direcția care trebuie ; ești prea înverșunat, așa cum nu te-am văzut de foarte mult timp.

– Poți să mă faci cum vrei, dar până nu aflu care sunt rădăcinile urii doamnei avocat, nu voi avea liniște.

– De asta sunt convins, dar să lăsăm acest subiect fierbinte să se mai răcească și să mai discutăm și despre altceva. Știi, mâine se împlinește o lună de când a murit mama ta.

Roben își privi prietenul cu uimire.

– A trecut deja o lună! murmură el. Trase aer adânc în piept, apoi expiră profund. Cum a trecut timpul așa de repede ? Mâine, am să vin la lucru ceva mai târziu. Vreau să trec pe la cimitir să-i duc un buchet de flori și să stau puțin de vorbă cu ea. Îmi este cumplit de dor de făptura și de bunătatea ei. Abia acum când nu mai este, realizez că era cea care ținea familia asta unită. Era ca o umbră a tatălui meu și o condamnam pentru asta până când am înțeles că se purta așa pentru a fi alături de mine, fără a-l enerva pe tata. Am realizat însă acest lucru mult prea târziu.

Lucian asculta liniștit, dar bucuros că prietenul său uitase pentru moment de ochii verzi ai frumoasei avocate. Îl mai lăsă câteva clipe înainte să abordeze o problemă de serviciu care le luă mai bine de o oră până s-o rezolve.

A doua zi, Roben îi aminti tatălui său că se scursese o lună de la trecerea în neființă a celei care fusese Althea Montereaux.

– Și ? ridică Armand capul din spatele ziarului pe care-l citea.

– Nimic, am vrut numai să-ți amintesc.

Ridicând din umeri a nedumerire, Armand continuă să-și citească ziarul. Roben strânse din dinți și părăsi grăbit încăperea, fără a mai adresa vreun cuvânt tatălui său.

Câteva minute mai târziu, demara în trombă. Se opri la prima florărie și cumpără un enorm buchet de crini, florile pe care mama sa le iubise cel mai mult. Găsi cu ușurință un loc liber în parcarea din fața cimitirului. Porni pe aleile tăcute și pustii spre locul de veci al mamei sale. Era o zi frumoasă, realiză el uimit. Soarele răsfăța cu razele lui blânde tot ce-i ieșea în cale. Câteva păsărele se jucau prin crengile unui copac care mărginea aleea pe care mergea agale. Dintr-o dată, percepu liniștea celestă care veghea somnul celor plecați pentru totdeauna. Seninătatea și calmul cimitirului era ceva deosebit. Uită de zbuciumul său sufletesc și

se lăsă pătruns de liniștea blândă a locului. Ajuns la mormântul mamei sale, marcat de o piatră funerară din marmură neagră, se lăsă în genunchi, cu ochii în lacrimi. Își propti palma de monumentul rece, în timp ce cu degetul mare mângâia fotografia celei care-i dăduse viață.

Trecură astfel minute bune în care bărbatul puternic conversă mental cu cea care nu mai era printre pământeni. Stătea în genunchi pe iarbă, fără să se sinchisească de faptul că-și murdărea pantalonii sau că poziția era incomodă și genunchii îi susțineau cu durere greutatea. Se ridică numai după ce se simți mai ușurat și constată că vasul pentru flori nu avea apă.

– Iartă-mă șopti el, le pun imediat apă.

Porni printre morminte spre o pompă de apă aflată nu departe. Dădu drumul la apă și o lăsă să curgă puțin înainte de a umple vasul. Absent, privea monumentele funerare din jur. Erau care mai de care mai somptuoase. Tocmai se gândea la faptul că toate acele palate în miniatură nu le mai foloseau la nimic celor dispăruți, ci erau mai degrabă mândria și un fel de emblemă pentru cei rămași în viață. Privirea îi poposi pe o inscripție pe care scria cu litere aurii JADE THERRON. Vasul cu apă îi scăpă din mâini și se izbi cu zgomot de marmura din fața pompei. Apa se vărsă, dar el habar n-avea. Lăsă vasul acolo și se apropie ca în transă. Din doi pași ajunse în fața crucii pe care era scris JADE THERRON . Literele îi jucau pur și simplu în fața ochilor și-i trebuiră câteva clipe bune până să reușească să se stăpânească și să poată citi anul morții.

– Oh, Doamne ce înseamnă asta ? murmură cu glas gâtuit de o emoție insuportabilă. Persoana asta a murit acum zece ani, la numai douăzeci de ani!

Privirea i se abătu spre dreapta, la o cruce identică și citi cu voce tare:

– EDITH THERRON și aceeași dată a morții.

Câteva clipe, privi pe rând cele două monumente funerare. Obosit dintr-o dată, se lăsă să cadă pe băncuța din apropiere. Își trecu palmele desfăcute peste chip, apoi prin părul pieptănat cu grijă.

– Există oare vreo legătură cu familia Therron din Bordeaux ? Poate fi doar o simplă coincidență de nume. După o pauză destul de lungă, adăugă:

– Fotografia acestei tinere seamănă destul de mult cu avocata. Asta înseamna că pot fi rude.

Se ridică sprinten în picioare, cu o hotărâre crâncenă pe chip.

– Trebuie să aflu ce legătură există între aceste două persoane care au purtat numele de Therron și cei care locuiesc la Bordeaux.

Cu o tresărire, își aminti de vasul răsturnat și de apa care continua să curgă. Aruncă o ultimă privire celor două cruci, memorând toate datele care erau trecute pe ele. Era clar că cele care se odihneau acolo fuseseră cândva mamă și fiică.

Umplu vasul cu apă, apoi se întoarse la mormântul mamei sale. Puse crinii în apă și mângâie iarăși fotografia, de data aceasta cu toate degetele.

– Iartă-mă, mamă, dar mă simt foarte ciudat după ce am descoperit cele două nume de pe mormintele de colo. Poate voi reuși să dezleg o șaradă complicată care mă preocupă de mai mult timp.

Respiră adânc înainte de a continua cu voce scăzută :

– Mulțumesc, cred că m-ai mai ajutat încă o dată de acolo de sus ! Ridică spre cerul însorit ochii plini de lacrimi. Mulțumesc, și rămas-bun.

Mai stătu câteva clipe în tăcere, apoi porni pe aleea însorită spre zbuciumul vieții din afara acelui loc în care timpul nu mai conta.

Ajunse la birou după aproape o oră. Înainte de a se apuca de problemele curente, îl chemă pe Lucian.

Când acesta intră în biroul lui, îl întrebă direct :

– Unde este Yvo ?

Un zâmbet ironic arcui buzele celui care tocmai intrase.

– Bună ziua și ție, mare patron !

– Lasă fasoanele, Lucian, se încruntă Roben, știi unde este Yvo ?

– L-am lăsat la Bordeaux, ca să cerceteze accidentul frumoasei avocate, ridică el din umeri, nedumerit.

– Foarte bine, dar vreau să-i mai dau o sarcină. Stai jos și ascultă.

În fraze scurte și concise, așa cum îi era obiceiul, Roben îi povesti prietenului său ce descoperise.

– Poate nu este decât o simplă coincidență de nume, spuse Lucian cu voce tare, ceea ce și Roben presupunea.

– Poate, dar este totuși o posibilă pistă de cercetat. Și nu uita te rog că fotografia fetei moarte seamănă cu avocata noastră destul de bine.

– Am putea face o grămadă de scenarii, dar este mai bine să-l lăsăm pe Yvo să afle amănunte și să reluăm această discuție când vom avea mai multe date.

– Da, dar nu mă pot opri să nu mă gândesc la strania coincidență.

– Cred că știu eu o metodă !

– Da? Care ?

– Să te apuci de lucru. Avem probleme cu concernul acela american și ar fi cazul să te preocupe puțin și problemele curente ale acestei firme.

– Bine, am înțeles mesajul, prietene, ridică Roben o mână, împăciuitor.

– Atunci, la treabă stăpân de sclavi, îi zâmbi Lucian.

Sunetul molcom al telefonului îi făcu pe amândoi să râdă complice. Roben ridică receptorul, ascultând atent. Apăsă apoi un buton, în timp ce-i spunea prietenului său :

– Este Yvo.

În încăpere năvăli voce gravă și puternică a detectivului :

– Domnule Montereaux, am câteva date despre accidentul domnișoarei avocate.

– Te ascultăm, Yvo.

– Atentatorul și-a șters destul de bine urmele, dar din fericire nu în totalitate. Din ce am aflat până acum, bănuiesc că cel care a vrut s-o ucidă pe Jade Therron este fostul ei șef, Gerard Kass.

– Yvo, se aplecă în față Lucian, ești sigur de ceea ce spui ?

Imediat se auzi vocea ofensată a detectivului :

– Bineînțeles domnule, doar știți că nu arunc acuzații în vânt.

– Ai dovezi ?

– Da, dar nu suficiente.

– Poți aduna mai multe ?

– Dacă mai stau ceva timp pe aici, da.

– De cât timp ai nevoie ? interveni în discuție și Roben.

– Cel mult o săptămână.

– Poți rămâne o săptămână, dar apoi vreau să-ți dau o nouă misiune și în câteva cuvinte îl puse pe detectiv la curent cu ce aflase.

– A, păi atunci voi lucra la ambele cazuri cât sunt pe aici, mai ales că se suprapun așa de mult.

Lucian interveni :

– Yvo, crezi că mai deține cineva informația despre Gerard Kass ?

Urmă o scurtă pauză până când detectivul să răspundă:

– În drumurile mele m-am întâlnit destul de des cu un detectiv care lucrează la biroul domnișoarei avocat. Este un tip puțin cam ciudat, n-am discutat cu el, dar sunt convins că și el a ajuns la aceeași concluzie ca și mine.

– Poliția a descoperit ceva în acest sens ?

– Nu prea cred, domnule, ei au prea multe cazuri pe cap ca să poată aprofunda prea bine vreunul.

– Cred că Allen Bottans face totuși presiuni asupra lor.

– Domnul procuror adjunct cere în fiecare zi un raport, dar se pare că polițiștii nu prea au ce să scrie în el.

– Bine, Yvo, atunci mult succes la vânătoarea de dovezi, și sper să am cât mai curând vești de la tine.

– Vă voi ține la curent cu tot ce aflu, domnule Montereaux.

Legătura telefonică se întrerupse, iar în încăpere se așternu tăcerea. Preocupați fiecare să întoarcă pe toate părțile presupunerea lui Yvo Nouri, nu se sinchiseau de această liniște. Erau mult prea obișnuiți unul cu celălalt pentru a se formaliza.

– De fapt, nu prea mi-a plăcut Kass, mi-a lăsat impresia unui fanfaron arogant plin de importanța propriei persoane și cam prost, își rosti Roben gândul cu voce tare, la un moment dat.

– Subscriu și eu părerii tale, dar o tentativă de omor mi se pare ceva abominabil.

– Domnișoara avocat se pare că l-a supărat foarte tare, atunci când nu l-a acceptat în patul ei !

– Dacă toți bărbații care sunt refuzați le-ar ucide pe cele care-i refuză, ar rămâne pe lume numai prostituatele.

– Raționamentul tău face și din mine un posibil atentator la viața frumoasei avocate.

– Credeam că o vroiai numai în interes profesional, mustăci ironic Lucian, nu știam că o vroiai și în patul tău. Credeam că funcțiile tale bărbătești sunt atrofiate pentru totdeauna.

Roben aruncă un cocoloș de hârtie spre capul prietenului său, dar cum acesta se feri, mingea improvizată din hârtie ajunse pe covor.

– Știi, șefule, mă bucur sincer pentru tine ! Aproape că-mi pierdusem speranța că vei face pace cu femeile și o vei lăsa pe Emma să se odihnească în pace.

– Cum poți crede că va trece o clipă din viața asta păcătoasă fără să mă simt vinovat că ea a murit în timp ce eu sunt bine mersi?

Lucian îl privi resemnat :

– N-are rost să reluăm această discuție, pe care am avut-o de mult prea multe ori în ultimii nouă ani. Ești mult prea căpos pentru a renunța la această presupusă vină, pe care o lași să te mănânce de viu.

– Sunt vinovat ca păcatul însuși, prietene.

Tristețea profundă care marca nu numai glasul, dar și trăsăturile lui Roben, îl impresionă adânc pe Lucian.

– Facem ce facem și revenim la acest subiect prăfuit de vreme, încercă el să glumească, dar fără succes.

Roben se retrăsese în spatele zidului pe care-l construise cu migală împotriva lumii înconjurătoare. Încruntat, lupta cu fantomele trecutului care nu-l lăsau niciodată să uite noaptea în care avusese loc accidentul care curmase viața atât de fragedă a iubitei sale.

– Ce vei face dacă Yvo îți aduce dovezi că maestrul Kass este vinovat de accidentarea domnișoarei avocat ? încercă Lucian să arunce o punte de întoarcere pentru prietenul său.

Glasul liniștit și calm îl făcu pe Roben să scuture din cap ca pentru a alunga ceva supărător, apoi își aținti întrebător privirea albastră cu irizări întunecate asupra prietenului său. Mulțumit că reușise să-i atragă atenția, acesta repetă încă o dată întrebarea, cu toate că era sigur de răspunsul pe care-l va primi.

– Le vom preda poliției ! Justiția își va urma calea.

– Așa credeam și eu !

– Atunci, de ce ai mai întrebat !? se încruntă nedumerit Roben.

– Pentru a te aduce înapoi în această încăpere. Nu mă simțeam prea bine, singur cu fantomele tale !

– Ai reușit, hai să lăsăm trecutul la locul lui și să ne ocupăm de rezolvarea problemelor acestei firme.

– Ce am căutat am căpătat, murmură Lucian ca un copil supărat.

Chiar dacă simți nevoia să zâmbească, Roben n-o făcu. Se aplecă asupra unui dosar și, împreună cu prietenul său, se apucă de lucru.

Era singurul mod de a sta departe de fantomele trecutului.

Capitolul 9

După numai două zile de la accident, Jade reuși să-i înnebunească pe toți în asemenea măsură, încât obținu ce-și dorea – externarea. Numai Noel cunoștea fobia ei împotriva spitalelor, așa că era mulțumit că venea acasă. Împreună cu Simmone, o ajută să ajungă din scaunul cu rotile pus la dispoziție de spital în Mercedesul lui argintiu.

– Ai fost o pacientă cam recalcitrantă, șefa, îi șopti cu maliționzitate secretara.

– Dacă se coalizaseră să mă țină închisă aici ! rosti Jade printre buzele strânse cu încăpățânare.

– Da, mare tupeu pe tipii ăștia să nu facă așa cum vrei tu !

– Ajunge, Simmone, interveni Noel. Hai să ne bucurăm că Jade se întoarce acasă sănătoasă, chiar și cu ghipsul acesta impozant.

Simmone duse două degete la tâmplă și salută îndreptându-le apoi ca țeava unui pistol spre Noel. Era modul ei de a accepta intervenția bătrânului doctor. Restul drumului îl parcurseră în tăcere.

Sprijinită de tatăl său și de secretară, Jade sări într-un picior până la canapeaua din livingul spațios.

– Ți-am mutat o parte din haine în camera de oaspeți de la parter, o anunță Noel.

– Te-ai gândit foarte bine, tată. Așa, o să-mi fie mult mai ușor. Simmone, avem vreun caz urgent ?

– Sunt vreo trei, dar …

– O să-mi aduci dosarele aici, unde vom lucra amândouă. Pentru moment, vom abandona biroul . Tu vei face în locul meu toate drumurile. Care este primul termen pe care-l avem ?

– Lunea viitoare.

– Cred că pentru tribunal voi avea nevoie de cârje. Te rog să-mi cumperi unele chiar azi, ca să mă pot obișnui cu ele.

Conștiincioasă, Simmone nota totul în nelipsitul ei carnețel cu coperți portocalii.

– Se aranjează, șefa !

– Maurice pe unde umblă ?

– Îl caută pe cel care a atentat la viața ta și știi cum este el, acum este ca un copoi care a luat urma vânatului, nimic nu-l mai interesează până nu va ști cu certitudine cine a vrut să-i omoare preaiubita șefă.

Jade se afundă mai bine în pernele canapelei înainte de a vorbi :

– A aflat ceva până acum ? Chiar dacă tonul era plat și cu o undă de nepăsare, nu reuși s-o înșele pe Simmone, care-i simți teama bine mascată sub aparenta nepăsare.

Fanfaronada ei dispăru când puse o mână liniștitoare pe umărul tinerei avocate.

– Jade, acum ești acasă !

– Da, dar nu pot rămâne aici o veșnicie, va trebui să ies și cine știe dacă nebunul acela nu este și el acolo, gata s-o ia de la capăt și să termine ce a început.

– Nu cred că Maurice va permite acest lucru. Sunt convinsă că-l va descoperi și-l va aduce în fața justiției.

Cu privirea pierdută, Jade încerca să se convingă de veridicitatea celor spuse de Simmone.

– Oare ce i-am făcut omului acela de mă urăște așa de mult încât a vrut să mă omoare ?

– Poate fi cineva pe care l-ai învins la tribunal, sau vreun lunatic căruia i s-au pus demonii pe tine, sau vreun iubit abandonat ; știi, eu mâncam bătaie de nu mă mai mișcam o săptămână de la fostul meu soț, pentru nimic. Dacă i se părea că am pus prea departe castronul cu salată, sau n-am împăturit la linie prosoapele din baie, sau mai știu ce i se năzărea, mă toca în bătaie. Îmi ridicam brațele pentru a-mi apăra capul de lovituri, cu toate că în nebunia lui, nu mă lovea niciodată în cap. Eu continuam să fac acest gest chiar și atunci când știam că nu mă lovea peste față ca să nu i se facă silă, atunci când mă lua în brațe să-și ceară iertare pentru ce-mi făcuse. Vezi, fiecare avem o doză de nebunie care iese la iveală numai în anumite condiții propice pentru a o face să erupă.

– Oh, Simmone, iartă-mă !

– Pentru ce ? Eu am fost nebună să cred că-l pot schimba, îl pot îndrepta. Respiră profund înainte de a continua. Dacă nu erai tu să mă faci să-mi înțeleg greșeala, aș fi suferit și acum acele bătăi cumplite până ce inima asta păcătoasă ar fi încetat să bată. Niciodată nu-ți voi putea mulțumi suficient de mult pentru ce ai făcut pentru mine, pentru șansa pe care mi-ai oferit-o de a trăi pe propriile mele picioare, cu banii câștigați de mine însămi.

Emoționată, Jade strânse mâna devotatei sale secretare.

– Eu sunt cea care am câștigat o foarte bună secretară și prietenă!

– Zău ? zâmbi Simmone, atunci ar fi cazul să cer o mărire de salariu. Lumina poznașă din ochii ei căprui contraziceau vorbele rostite serios.

Jade zâmbi larg.

– Cred că e cazul s-o fac până nu te răpește polițistul acela chipeș care întreba mereu de tine.

– Zău, chiar așa făcea? Vezi, puteai să mai stai și tu câteva zile în spital, pentru a avea timp să-l dau gata.

– Aveam impresia că ai făcut-o deja !

– Ei, și tu acum, abia am apucat să-i dau numărul meu de telefon.

– Și nu este suficient ?

– Uneori nu, dar sunt optimistă. Ah, se lovi Simmone cu palma peste frunte, ce proastă sunt ! Dacă nu mă sună el astă-seară, îl voi căuta eu mâine, sub pretextul că mă interesez de mersul anchetei în cazul tău.

Tânăra avocată se lăsă pe spate și chicoti ca o școlăriță.

– Ești fantastică, Simmone, și sunt bucuroasă că sunt prietena ta.

– Vreau să fac și eu parte din clubul vostru, tinere doamne, se auzi vocea blândă a lui Noel din pragul ușii.

– Unde ai dispărut? îi zâmbi Jade.

– În birou, am vorbit la telefon cu Allen.

– Da ?

– N-au încă nici un suspect în colimator, dar a promis că nu-ți va ridica protecția până nu-l vor prinde pe nenorocit. Va veni astă seară într-o scurtă vizită.

Simmone aplaudă ca un copil bucuros și lansă zgomotos :

– Trăiască paza !

– Ce are ? întrebă Noel nedumerit.

– A pus ochii pe un polițist, zâmbi Jade.

– Aha, înclină el capul, plin de compasiune pentru bietul bărbat.

După ce stabiliră programul pentru a doua zi, Simmone plecă, lăsându-i singuri pe cei doi Therroni

– Hai în pat, prințesă !

Noel se aplecă și o sprijini, ajutând-o să se ridice de pe canapea. Sărind într-un picior, ajunseră în camera de oaspeți. Jade se lăsă obosită să cadă pe patul deja desfăcut. Chipul ei era alb de suferință. Fără un cuvânt, Noel ieși repede și se întoarse imediat cu două tablete.

– Ia astea draga mea, îți vor calma durerile.

Jade nu se împotrivi cum făcea de obicei, semn clar că suferea foarte tare. După ce înghiți tabletele, tânăra femeie se lăsă pe perne și închise ochii. Noel se așeză pe pat și-i luă mâna dreaptă cu ambele palme. Se aplecă apoi și o mângâie pe frunte, fără a întrerupe contactul mâinilor.

– N-am prea avut timp să stăm de vorbă, spuse el cu dragoste.

Ochii mari și verzi se deschiseră greu, cu vădit efort.

– Totul s-a petrecut atât de repede și pe neașteptate, murmură ea.

– Necazurile așa vin totdeauna, scumpa mea.

– Sunt tentată să întreb: de ce mie ?

– Soarta ….

– Dacă nu mă aruncam peste gardul acela puteam să mor, îl întrerupse ea cu spaimă în glas.

Noel îi strânse mâna plin de compasiune și înțelegere, așteptând răbdător ca ea să continue, să-și descarce sufletul.

– Ce am putut face ca cineva să mă urască de moarte ? Oare nu puteam discuta și ajunge la un consens ? Și ca totul să fie cât mai cumplit, azi noapte coșmarul a revenit.

– Este normal în actuala conjunctură, încercă bătrânul doctor s-o liniștească.

– Dar nu mai pot! strigă ea patetic. Piciorul mă doare cumplit, iar când reușesc să adorm, somnul îmi este bântuit de coșmarul primului meu accident. Oh, tată, am retrăit totul cu o acuratețe copleșitoare !

– Jade, ești o femeie puternică, vei trece și peste acest accident nefericit, iar atunci când îl vor prinde pe ticălosul care a încercat să-ți ia viața, totul va reveni la normal.

Soneria de la ușă se auzi în același timp cu primul apel al telefonului. Zâmbind, Noel se ridică :

– Să văd cum pot fi în același timp în două locuri ! Dar încercarea lui de a aduce un zâmbet pe chipul marcat de suferință al fiicei sale eșuă. Răspunse întâi la telefon, care era mai aproape și după ce află cine era la capătul firului spuse repede:

– Te sun eu în câteva minute, Maurice, este cineva la ușă.

Așa cum se așteptase, la ușă erau cei doi polițiști care urmau să le asigure paza. După ce studiară casa și căile de acces, unul din polițiști se postă pe aleea de la intrarea principală, iar celălalt în grădină, supraveghind intrarea din spatele casei.

Noel se întoarse în camera unde își lăsase fiica, aducând telefonul mobil. La intrarea lui, Jade deschise pleoapele grele.

– Cine a venit ?

– Polițiștii care vor păzi casa, iar la telefon era Maurice. Vroia să vorbească ceva cu tine.

Un licăr de speranță aduse puțină strălucire în ochii ei apatici. După ce formă numărul, Noel îi întinse receptorul. Maurice răspunse imediat.

– Bună șefa, spuse el cu vocea lui domoală, etern somnoroasă.

– Bună, Maurice !

– Cum te mai simți ?

– Cam zdrobită Ai aflat ceva ?

– Da, însă prefer să nu-ți povestesc la telefon, pot trece pe la tine cam peste o oră ?

– Sigur că da.

– Vroiam să fiu sigur că nu deranjez.

– Nu deranjezi niciodată, Maurice.

– Bine șefa, atunci pe curând.

– La revedere.

Noel aștepta liniștit lângă pat. Luă receptorul și duse telefonul la loc în living.

– Maurice are câteva informații pentru noi, strigă Jade în urma lui.

– Mă bucur, răspunse el când reveni în cameră.

Se așeză pe pat și-i luă iarăși mâna în palma lui moale. Degetele lui lungi se strânseră protector.

– M-am gândit la faptul că vechiul tău coșmar a revenit. Crezi că putem discuta despre asta ?

– N-ar avea rost să ne prefacem că nu s-a întâmplat nimic !

– Adevărat, dar putem amâna discuția dacă tu consideri că nu te simți suficient de bine.

– Prefer să discutăm decât să mă las chinuită de gândurile negre și de piciorul ăsta zdrobit.

– Actualul atentat are și el contribuția lui le recidivarea coșmarului, dar cred că Roben Montereaux are o contribuție cel puțin egală.

Jade îl privi uimită, apoi ochii își schimbară subtil nuanța când înțelese ce vroia să spună tatăl său. Întoarse ideea pe toate părțile înainte de a răspunde.

– Chiar dacă nu vreau, trebuie să recunosc că este posibil.

– Te-a tulburat întâlnirea cu el din seara balului ?

– De unde ai aflat ?

– Allen, în parte, din presă mai mult.

– Și cine întreabă, medicul sau tatăl ?

– Amândoi sunt la fel de curioși.

Tânăra îi strânse mâna ușor.

– M-a luat pe nepregătite. A apărut după ce mă enervase deja dobitocul acela de Kass. Ai dreptate, apariția lui a fost un adevărat șoc pentru mine.

– Întrebarea este alta, draga mea: vei fi vreodată pregătită să-l întâlnești fără ca amintirile să te tulbure apoi zile întregi ?

Onestă, Jade își privi tatăl în ochi.

– Este o întrebare grea, iar în acest moment singurul răspuns este că încă nu sunt pregătită pentru o astfel de înfruntare.

Se ridică în capul oaselor și își îmbrățișă tatăl. Lacrimile, balsam pentru suflet, începură să-i scalde chipul ascuns pe umărul celui care nu numai că-i era tată adoptiv, dar îi era și cel mai bun și loial prieten.

Când accesul frenetic de plâns se mai potoli, articulă cu greu:

– Credeam că-l urăsc ca pe nimeni altul, dar inima asta trădătoare a tresărit plină de dragoste la farmecul lui incontestabil când ne-am întâlnit la bal. N-am simțit niciodată pentru vreun bărbat ceea ce simt pentru el. A trecut atâta vreme, ne-am schimbat amândoi, dar din păcate încă îl mai iubesc ca o proastă!

Se îndepărtă puțin pentru a-și privi tatăl.

– Soluția ar fi să-mi faci o operație pentru a-mi schimba inima, încercă ea o glumă, care nu aduse nici un zâmbet.

– Eu optez pentru o rezolvare mai puțin dramatică.

– Cum ar fi ?

– Să vă întâlniți și să dați cărțile pe față. El să asculte povestea ta, tu să ai decența să asculți varianta lui.

– Dar mă cuprind toate furiile când îl văd.

– Dacă ar fi programată o întâlnire special pentru asta, ai putea să te stăpânești. Întâlnirile întâmplătoare sunt mult mai stresante, așa că ce-ar fi să te gândești la această posibilitate?

Jade se lăsă la loc pe perne. Chipul ei meditativ era foarte grăitor.

– Ca de cele mai multe ori, ai dreptate, tată.

– Nu te grăbi, ai tot timpul să te gândești. Dacă accepți propunerea mea, vreau ca acea întâlnire să aibă loc atunci când vei fi perfect sănătoasă. Nu vreau să ai nici cel mai mic handicap în fața lui, dimpotrivă, el să fie doborât de elementul surpriză.

– Mulțumesc, papa !

Bătrânul își privi emoționat fata, pe care o iubea mai presus de orice.

– Acum că am lămurit această problemă, ar fi cazul să te odihnești puțin înainte de sosirea lui Maurice.

– Nu cred că mai am timp, dar voi încerca.

Noel se ridică să plece după ce o sărută tandru pe frunte. Din ușă, o mai întrebă:

– Pot să asist și eu la întrevedere ?

– Chiar te rog, îi zâmbi Jade.

După plecarea tatălui său, tânăra închise ochii cu intenția de a fura un pui de somn, dar sub pleoapele închise i se derulară evenimentele din seara accidentului, ca o peliculă de film alb negru. Făcu eforturi pentru a zări trăsăturile persoanei care conducea mașina care zbura pur și simplu spre ea. Broboane mari de sudoare îi acoperiră fruntea și-i udară rădăcina părului.

Deschise brusc ochii. Cu o privire speriată, cercetă încăperea încetul cu încetul, înțelegând că este în siguranță, în casă.

Auzi voci care se apropiau de ușă și știu că Maurice ajunsese. Avu la dispoziție câteva clipe pentru a face să-i dispară de pe chip urmele spaimei pe care tocmai o retrăise.

O ușoară bătaie în ușă îi anunță vizita celui pe care-l aștepta cu nerăbdare și curiozitate. Primul care intră fu Noel, secondat îndeaproape de Maurice.

– Arăți cam bine șefa, pentru un om care a trecut la un pas de moarte!

Noel îi indică un scaun în timp ce el se așeza pe pat, luându-și fiica de mână.

– Mulțumesc, Maurice, dacă asta a vrut să fie un compliment.

– Să fiu al dracului dacă știu ce a vrut să fie, dar sunt bucuros dacă ți-a plăcut.

Tată și fiică zâmbiră la unison.

– Ei, își arătă Jade nerăbdarea, ce ai aflat până acum?

Detectivul se trase de perciunul drept. Ticul lui îi spuse tinerei avocate că era foarte nervos.

– Șefa, nici mie nu-mi vine să cred unde duc toate firele de care trag.

– Hai, Maurice, nu ne mai fierbe, spune o dată.

– Singurul meu suspect la ora asta este fostul tău șef, Gerard Kass, spuse el abrupt.

– Ceee !? strigă Jade.

– Cum? spuse Noel în același timp.

Două perechi de ochi profund uimiți și șocați îl țintuiră pe detectiv.

– Asta este, ridică el tulburat din umeri.

– Maurice, cum adică, asta este?

– Nu știu cum să-ți spun altfel, Jade, cel care a vrut să te calce cu mașina acum câteva seri a fost Kass.

– Dar este absurd, el a rămas la bal.

– Nu, a plecat în același timp cu tine, dar pe o altă ieșire.

– De unde putea ști că mă voi da jos din taxi pentru o plimbare ? Nici eu nu știam acest lucru când am urcat în mașină!

– Normal că n-a știut, te-a urmărit pur și simplu, iar atunci când i-ai dat ocazia, a acționat.

– Prietene, interveni Noel calm, hai s-o luăm încet.

Maurice aprobă cu o mișcare bruscă din cap, fără a mai rosti vreun cuvânt.

– Pe ce se bazează supoziția ta ?

– Nu este doar o supoziție, de acum o oră este certitudine.

– Poate că ar fi mai bine să ne povestești cum au decurs cercetările tale, îl încurajă Noel, în timp ce Jade nu reușea să accepte concluzia detectivului.

– Pot spune că a fost destul de greu să-l descopăr. Tipul este destul de inteligent, dar nu suficient să mă încuie. Am pierdut o mulțime de timp căutând prin dosarele tale un tip destul de motivat să-ți facă felul. Am citit raportul poliției de-l învățasem pe dinafară. Vecinul care fusese martor la accident a avut a doua zi câteva relevații care mi-au dat niște vagi bănuieli. Kass, după accident, a revenit în sala de bal prin aceeași ușă prin care plecase, dar la volanul altei mașini. Asta a fost greșeala lui. Băiatul care parca mașinile și-a amintit că a plecat cu o mașină neagră și a revenit cu una roșie. Chiar dacă a parcat-o singur, puștiul se plictisea și se învârtea printre mașini, observând astfel schimbarea.

– Oh, Doamne! își duse Jade mâna la gură, stupefiată.

– Nu pot ști dacă a făcut-o premeditat sau ca răzbunare a altercației voastre din acea seară. Asta este deja treaba poliției.

– Ce ai mai descoperit de ți-a transformat bănuiala în certitudine ? insistă Noel.

– Am descoperit mașina neagră care te-a accidentat.

– Nu este mașina lui, nu-i așa ?

– Este a unui prieten plecat pentru șase luni în străinătate.

– Ai anunțat poliția ?

– Încă nu, am vrut să fii prima care află și să hotărăști ce vei face.

– Foarte bine, spuse Noel.

– Am descoperit urme de sânge pe aripa mașinii și sunt sigur că-ți aparține, Jade.

– Dacă va șterge urmele? se impacientă Noel.

– Deocamdată nu poate. A fost deja anchetat de poliție și nu știe la ce concluzie au ajuns, dar nu este atât de tâmpit încât să-i conducă la dovada

incriminatoare. Mediatizarea cazului are și părțile sale bune. Mașina este dată în urmărire în toată țara și nici un mecanic, oricât de dubios ar fi, nu va repara acea mașină.

– Totuși, sunt de părere că ar fi mai bine să ne grăbim, sugeră Noel .

– Aveți dreptate.

– Allen spunea că trece în seara asta pe aici, nu-i așa tată ?

– Da, dar am să-i telefonez să vină chiar acum. Consider că va veni imediat când îi voi spune de ce-l chemăm.

După plecarea bătrânului, Maurice se întoarse conspirativ spre Jade.

– Nu sunt singurul care știe despre Kass !

– Zău, cine mai știe ? Să nu-l anunțe să dispară.

– M-am tot întâlnit în drumul meu cu un detectiv de la Paris, un tip jos pălăria. Cu toate că avea ca handicap faptul că nu cunoaște orașul, a aruncat o mulțime de bani pentru a ajunge la aceeași concluzie cu mine. Nu știu dacă a descoperit și el mașina .

– Lasă admirația, Maurice, și spune cine este.

– Se numește Yvo Nouri și este șeful securității de la MONT.

– Oh, și de ce investighează accidentul meu?

– Ai uitat că presa l-a cam atacat pe șeful lui ?

– N-am avut timp să citesc ziarele.

– Oricum, tipul este foarte discret și meticulos, mi-a făcut plăcere să mă întrec cu el.

Jade se foi nervoasă între perne.

– Oare ce pune la cale Montereaux ?

– Știu că nu-l prea ai la inimă pe marele magnat, dar nu cred că pune ceva la cale, mai degrabă cred că a vrut să se asigure că făptașul va fi prins. Probabil că nu are prea mare încredere în poliția locală, aici sunt întru totul de acord cu el.

– Se pare că are un admirator secret, îl ironiză Jade.

– Nu chiar un admirator, precizează senin Maurice, imun la tachinările avocatei.

În clipa aceea, se întoarse Noel.

– L-am scos dintr-o ședință, anunță bătrânul domn, mulțumit de sine.

– Cred și eu că nu poate lăsa să-i scape un prilej așa de bun să se pună în evidență, îi scăpă tinerei femei.

– Haide, Jade, nu fi rea, o mustră blând tatăl ei.

– Are dreptate, o aprobă detectivul, rezolvarea acestui caz este un șut în fund care-l va propulsa pe Bottans direct pe scaunul de procuror general.

– Atenție cum vorbești, Maurice, îl apostrofă Jade, în timp ce privirea îi sclipea ironic.

– Păi, ca să nu te fac de râs, ar fi mai bine să plec, se ridică detectivul de pe scaunul pe care stătuse înfipt.

– Nu ! strigară ceilalți doi în același timp.

– Este cazul tău, tu trebuie să-l predai domnului procuror adjunct, precizâ Jade.

– Mă lipseam de această onoare, mormăi el, dar se așeză la loc.

Peste câteva clipe se auzi soneria. În timp ce Noel se ducea să deschidă, Maurice îi făcu cu ochiul șefei sale.

– Grăbit tipul, la plăcinte înainte!

– Te rog, Maurice, nu fi mai rău ca de obicei!

– Nu sunt, dacă-mi promiți că nu te măriți cu papițoiul ăsta !

– Ești nebun!

– Promiți ?

– O fac pentru că nici o clipă n-am fost tentată să fac acest pas.

Maurice oftă și își puse palma deschisă în dreptul inimii, cu un gest teatral.

– Mi-ai luat o piatră de pe suflet.

După aceea, totul se desfășură cu repeziciune. Maurice se întrecu pe sine, fiind foarte concis, așa că în mai puțin de o jumătate de oră plecă împreună cu Allen Bottans și cei doi polițiști.

Arestarea avocatului Gerard Kass se făcu în liniște, fără ca presa să prindă de veste.

Nebunia se porni a doua zi. Însă Jade avusese timp pentru a se obișnui cu gândul că un om a vrut s-o omoare numai pentru că era mai bună profesional și-i refuzase cererea în căsătorie.

Capitolul 10

Vara cea plină de soare și culori se instalase, aducând cu sine perioada vacanțelor și a concediilor mult așteptate.

Familia Therron pornise, în Mercedesul cel argintiu, spre Arcachon. Jade scăpase de ghipsul de la picior, dar glezna îi era încă susținută de un bandaj elastic, iar lângă ea, la îndemână, avea un baston.

Noel conducea atent prin traficul intens. Era bucuros că pleca în sfârșit în concediu, alături de fiica sa. Se simțea foarte obosit. În ultima lună își împărțise timpul cum putuse mai bine între sala de operație și Jade. Își simțea fiecare an apăsându-i greu umerii gârboviți. Abia aștepta să ajungă la căsuța lor liniștită de pe coasta Oceanului Atlantic.

Muzica blândă care se revărsa din toate difuzoarele mașinii făcea conversația să lâncezească, cei doi fiind atenți la drum.

Ajunseră în mai puțin de două ore, răsuflând ușurați când mașina se opri în fața casei.

Jade coborî din autoturism, lăsându-și greutatea pe piciorul sănătos, luă apoi bastonul de care se sprijini și încercă să ia geanta de pe bancheta din spate.

– Las-o acolo, îi porunci Noel. Am s-o aduc eu imediat.

– Nu sunt chiar atât de neputincioasă, se burzului ea.

– Ascultă ce-ți spun draga mea, eu sunt doctorul .

Cu o mutrișoară bosumflată, Jade îl ascultă totuși și porni șchiopătând ușor spre intrarea în vilă. Descuie ușa de la intrare și pătrunse în holul răcoros.

Deschise ferestrele mari să lase briza oceanului să intre în casă. După ce -și despachetară lucrurile, se așezară sub umbrele pe marginea piscinei care se umplea.

Seara, tânăra pregăti cina cu toată opoziția tatălui ei, care susținea că puteau merge la un restaurant. Înainte de culcare, făcură o plimbare pe nisipul fin al plajei.

– Față de prima noastră vizită, acum totul este mult mai animat, nu ți se pare, papa ?

– Sezonul este în toi, draga mea.

– Îmi place și agitația de acum, dar parcă-mi plăcea mai mult liniștea de atunci.

Nu se plimbară prea mult, deoarece Jade obosi repede și șchiopătă mai pronunțat, fapt care nu-i scăpă lui Noel.

– Gata cu plimbatul, ai obosit.

Tânăra nici măcar nu încercă să nege.

– Dacă aveam cu cincisprezece ani mai puțin, te-aș fi dus în brațe până acasă.

Jade îi strânse brațul de care se sprijinea mai aproape de ea.

– Nu este nevoie de un astfel de gest pentru a-mi arăta dragostea ta. Știu că este nemărginită și o simt tot timpul cum mă înconjoară.

Noel se aplecă și-i sărută blând fruntea, apoi, sprijinită de brațul lui și de baston, reveniră în casă.

Noaptea aceea a fost prima după mai mult de o lună în care Jade a reușit să se odihnească.

De a doua zi, cei doi Therroni intrară într-o dulce rutină. După ce serveau micul dejun, se instalau pe marginea piscinei cu câte o carte în mână, înotau și se bronzau toată dimineața, serveau prânzul, apoi se odihneau. Spre seară se plimbau pe plajă, piciorul tinerei avocate rezistând din ce in ce mai bine.

Casa din dreapta lor era locuită de o familie cu doi copii. Piscinele lor erau destul de apropiate și nu-i despărțeau decât un strat de flori și un mic gard verde. De multe ori, Jade se surprindea că trage cu urechea la conversația lor.

Chiar a doua zi după sosirea lor, râsese cu poftă de ce se petrecea dincolo de gard.

Mama încerca să-i facă pe cei doi copii, un băiețel de vreo cinci anișori și o fetiță cu doi ani mai mare, să stea liniștiți și să se bronzeze.

– Acum te culci pe spate, îi explica ea băiatului.

– Dar nu vleau să dolm.

– Nici nu trebuie, îi răspunse calm mama.

– Atunci de ce să mă culc, se bosumflă el având de partea lui logica imbatabilă a celor cinci ani.

Răspunsul copilului o făcu pe Jade să izbucnească în râs.

Casa din stânga lor era mult mai ascunsă vederii în spatele unor copaci. Nu se zăreau decât câteva ferestre de la etaj și părea nelocuită. Primul semn că venise și acolo cineva Jade îl observă spre sfârșitul primei săptămâni de vacanță.

Geamurile fuseseră deschise și briza oceanului umfla perdelele fine.

Glezna tinerei femei își recăpătase o mare parte din mobilitate, așa că Noel îi scoase bandajul elastic. Liberă în mișcări, Jade înota mult, nu numai de plăcere, dar și pentru a forța piciorul să revină la normal.

În ziua aceea, după ce serviră prânzul, Jade nu se simți suficient de obosită pentru somnul de după-amiază așa că mai execută câteva ture de bazin. La un moment dat, făcând pluta pe spate pentru a se odihni, privirea i-a fost atrasă de ferestrele casei vecine. În spatele perdelelor, se distingea clar umbra unei persoane care stătea și privea.

Dintr-o dată, se simți spionată, așa că renunță la bălăceală, se înfășură în prosopul pe care-l adusese cu ea și intră în casă.

Nu înțelegea de ce inima îi bătea așa de tare. Oare era speriată ? Nu-i făcuse nimeni nici un rău și totuși inima îi tropăia ca un batalion în pas de defilare. Se întinse în pat și curând oboseala își spuse cuvântul și adormi.

Noel, care nu putuse să adoarmă din cauza căldurii, auzi ciocănitul de la ușa de la intrare. Bucuros că nu mai trebuia să stea în pat, se duse să deschidă. Rămase ca trăsnit când îl recunoscu pe cel ce stătea în prag.

– Bună ziua, spuse bărbatul, politicos, mă numesc Roben Montereaux și sunt vecin cu dumneavoastră, indică el cu mâna casa ascunsă de perdeaua de copaci.

Noel reuși să se reculeagă și întinse mâna bărbatului.

– Noel Therron, se prezentă el circumspect.

– Ați venit de mult ?

– De o săptămână.

– Eu abia am sosit și m-am gândit să-mi cunosc vecinii.

Revenindu-și pe deplin, Noel făcu un pas înapoi și-l invită politicos.

– Intrați să bem un păhărel împreună, pentru a ne cunoaște mai bine.

Urmându-și gazda, Roben nu se putu abține să nu-l admire pe bătrânul care reușise să treacă peste stupefacția enormă când dăduse cu ochii de el în pragul casei și să se comporte civilizat.

Noel îl invită să ia loc în livingul răcoros și-l întrebă ce dorea să bea.

– Este prea cald pentru o băutură tare, zâmbi Roben, un pahar de Porto, dacă se poate.

– Imediat, am mereu o sticlă pe aici, pentru că este vinul preferat al fiicei mele.

Discutară un timp despre vinuri, fiecare participând numai pe jumătate la discuție, în realitate fiind mult mai preocupați să se studieze reciproc. Conversația politicoasă era paravanul ideal pentru a se analiza.

Deodată, liniștea casei fu sfâșiată de un urlet de groază. Bătrânul sări în picioare și porni cât de repede putea spre scară, în timp ce-i spunea oaspetelui său ca o scuză :

– Fiica mea are uneori coșmaruri.

Fără să știe prea bine de ce, Roben se trezi alergând pe scară spre camera din care urletul se repeta sfâșietor. Îl depăși pe bărbatul mai vârstnic, deschise ușa dormitorului și se repezi orbește spre făptura care

se zbătea cu disperare în patul mare. Cu brațele ridicate, femeia își acoperise fața ca și cum se proteja împotriva unei terori nevăzute.

– Gata, îi spuse el blând în timp ce o zgâlțâia ușor de umăr.

Glasul lui avu un impact benefic asupra tinerei femei ; se liniști, dar îl prinse de mână și-l trase spre ea, șoptind :

– Roby ești aici, slavă Domnului. Degetele ei se agățau spasmodic de materialul fin al cămășii în timp ce șiruri prelungi de lacrimi se revărsau din ochii ei închiși.

Cu chipul golit de orice expresie, galben ca turta de ceară, Roben strângea femeia aceea chinuită de coșmar în timp ce mintea îi era asaltată de zeci de întrebări.

Noel asista neputincios la scenă, cu un acut sentiment de pierdere.

– Sst, murmură el lângă tâmpla tinerei. O sprijinea cu un braț, în timp ce, timid, își trecu degetele celeilalte mâini prin coama ei bogată, privind uimit șuvița, destul de lată, de păr alb, care contrasta puternic cu restul părului de abanos.

Încet, femeia se liniști, lacrimile încetară să mai curgă, dar el nu-i putea da drumul la loc pe pernă. Era ca și cum găsise ceva după care tânjise ani lungi și pustii.

Noel se apropie de ei abia atunci. Îi puse o mână pe umăr și murmură:

– Acum este bine. S-o lăsăm să se odihnească.

Cu nespusă părere de rău, bărbatul o culcă la loc pe pernă, în timp ce cu degetul mare șterse o lacrimă care rămăsese aninată de genele lungi și negre. Se ridică în picioare și câteva clipe ascultară respirația liniștită a celei care dormea.

Noel îl prinse de mână și-l trase afară din cameră.

– Are des astfel de coșmaruri ? se interesă în timp ce cobora scările

– A avut un accident cu puțin timp în urmă, răspunse Noel, scuzându-se parcă.

– Știu, am fost și eu la balul de la care a plecat fiica dumneavoastră în noaptea accidentului.

Tonul încrâncenat îl făcu pe Noel să-l privească atent. Tăcură până reveniră în living.

– Ce doriți de la fiica mea, domnule Montereaux ? îl atacă direct bătrânul medic.

Surprins, tânărul bărbat ridică din umeri.

– Eu n-am vrut decât să lucreze pentru mine !

– Nu puteți accepta un refuz ?

– Ba da, dar nu pot accepta ura pe care mi-o aruncă în față de câte ori ne întâlnim. Dar poate mă puteți lumina dumneavoastră, domnule, încercă el plin de speranță.

Noel luase paharul de vin și-l învârtea între degete, făcând lichidul roșu care mai rămăsese să se ridice pe pereții transparenți ai paharului.

– Din păcate nu pot, spuse într-un târziu, fără a-și privi musafirul.

– Nu puteți sau nu vreți ?

Privirile celor doi bărbați se întâlniră și se susținură.

– Este un secret care nu-mi aparține, pronunță rar Noel.

– Oare ce am putut face să stârnesc o astfel de ură?

Noel ridică neputincios din umeri.

– Nu înțelegeți că bâjbâi ca un orb ? ridică Roben tonul.

– Înțeleg, dar nu te pot ajuta. Lumină în acest caz poate face numai Jade și tatăl tău.

– Dumnezeule, dacă este implicat și tata, atunci probabil că ura ei este perfect justificată. Umerii bărbatului se încovoiară într-un gest plin de deznădejde.

Câteva minute bune domni o tăcere apăsătoare.

– Domnule Therron, aș putea să vă pun o întrebare personală?

– Poți, tinere, dar nu sunt obligat să răspund la ea.

– Ați avut două fete ?

Bătrânul închise ochii pentru a-și ascunde suferința, dar mișcarea n-a fost suficient de rapidă ca privirea vulturească a tânărului bărbat să n-o sesizeze.

– Da, articulă el cu greu.

– Erau gemene ?

– Nu.

– De ce poartă același nume ?

– Pe una o chema Jade Anne, iar pe cealaltă Emma Jade.

– Prea multe coincidențe, murmură Roben posac, după care întrebă :

– Cine este Roby ?

– Nu știu, și cred că o să ne oprim aici cu întrebările !

– Oricum, mulțumesc pentru răspunsuri, chiar dacă nu mi-am lămurit dilemele. Făcu o scurtă pauză înainte de a continua. Dimpotrivă, unele au ridicat alte semne de întrebare.

Noel vru să-i mai toarne vin, dar tânărul acoperi paharul cu palma.

– Pentru mine este suficient !

Era evident că bătrânul dorea să scape de el, dar dintr-un motiv care până și lui îi scăpa, Roben refuza să se ridice și să plece.

– Credeți că pot reveni în una din zilele următoare, să discut cu fiica dumneavoastră ?

Noel ridică din umeri, neputincios.

– Corect ar fi să-i respectăm dorința și să facem cum vrea!

– Atunci, probabil că nu mă voi lămuri niciodată ! Supărarea și tristețea lui erau evidente.

– Cu ce să vă lămuriți, domnule Montereaux ? Vocea care păstra încă o urmă de somn răsună ca un foc de armă în încăpere.

Ambii bărbați se întoarseră ca la comandă spre scara interioară. Jade se sprijinea cu indiferență studiată de balustrada lăcuită. O pereche de pantaloni scurți îi scoteau în evidență picioarele lungi și frumos bronzate, în timp ce tricoul roșu larg îi ascundea cu măiestrie bustul. Cascada întunecată i se revărsa pe umerii rotunzi. Desculță, avansă spre centrul încăperii. Fascinat, Roben nu-și putea lua ochii de la picioarele acelea interminabil de lungi.

– Ce se întâmplă, domnule Montereaux ? Ați uitat atât de repede lămuririle pe care doreați să mi le cereți ?

Bărbatul își drese glasul, dar cum gâtlejul îi era complect uscat, pentru a-l face funcțional trebui să înghită cele câteva picături de vin care mai rămăseseră în pahar.

– N-am uitat nimic din ce doream să discutăm, domnișoară Therron.

– Foarte bine, profită de ocazie și întreabă, dar ține minte, îndreptă ea degetul arătător spre el, dacă îl vor apuca toți draci pe tatăl tău, sper să ai decența și să recunoști că tu ești cel care ai venit în casa mea cerându-mi informații.

Jade se plimba cu tălpile goale prin dreptul ferestrelor glisante care dădeau spre piscină.

– Eu am puțină treabă, se ridică Noel. Dacă ai nevoie de mine, știi unde mă găsești, draga mea.

Cei doi tineri nu acordară nici o atenție plecării bătrânului, prea absorbiți să se studieze reciproc.

– Ce implicație are tatăl meu ?

– Este regizorul acestei piese, iar discuția de acum nu era prevăzută în scenariul inițial.

– Deci, din cauza lui mă urăști ?

– În nici un caz din cauza lui, te urăsc pentru ce mi-ai făcut , aruncă ea cu venin.

În clipa aceea, privirea lui Roben se fixă pe degetele ei, care strângeau spătarul unui fotoliu. Degetului mic de la mâna stângă îi lipsea o falangă. Alb ca o stafie, bărbatul se ridică în picioare și-i luă mâna. Printre dinții strânși, reuși să articuleze :

– Noel Therron nu este tatăl tău natural. Era o constatare, nicidecum o întrebare.

Cu toate astea, Jade îl aprobă cu o înclinare a capului.

– Ești Emma, Emma mea, accentuă el patetic în timp ce lacrimi mari i se rostogoleau pe obrajii lipsiți de sânge.

O trase din spatele fotoliului și o strânse cu putere la piept. Jade încercă să-l împingă, dar o forță mai presus de voința ei o făcu să se

cuibărească la pieptul lui. Doar o clipă, susura o voce undeva în capul ei, doar o clipă să mai fiu acolo unde mi-a fost cel mai bine, acolo unde am petrecut cele mai tandre clipe de iubire.

Lacrimile lor se amestecară în ploaia de sărutări pe care și le dăruiau cu dărnicie tandră. Mâinile lor alergau ca mici spiriduși, curioși să descopere senzații de mult uitate. Ca doi orbi, căutau să descopere tactil vechile contururi cu care fuseseră atât de obișnuiți.

Dar, vai, trupurile care se strângeau cu disperare frenetică nu mai aveau prea multe în comun cu trupurile tinere pe care memoria lor le reținuse.

– Emma, iubirea mea, am fost orb ?

– Nu mai sunt Emma, spuse ea făcând un uriaș efort să se desprindă din brațele lui.

Cu părere de rău, el îi dădu drumul.

Pentru că nu era prea sigură pe trupul ei, Jade puse o distanță apreciabilă între ei, așezându-se pe fotoliul cel mai depărtat.

– Te rog, Roben, ia loc să discutăm.Vocea ei calmă a fost ca o găleată de apă rece turnată în capul bărbatului.

– Ai dreptate se resemnă el, trebuie să discutăm, chiar dacă această discuție are loc cu o întârziere de nouă ani ! De ce, Emma ?

– Nu tu ar trebui să pui această întrebare, eu ar trebui s-o fac !

– Așa nu vom ajunge la nici un rezultat, mai bine s-o luăm de la capăt, adică din noaptea acelui nenorocit accident. Eu voi spune ce știu, iar tu completează-mă. A doua zi când am întrebat de tine, am fost anunțat că ai murit.

Jade își duse o mână la gură pentru a împiedica strigătul de groază care-i ajunsese în gât. Abia acum înțelegea de ce Armand Montereaux fusese sigur că Roben n-o va căuta. Machiavelismul lui era inimaginabil.

– Am plâns la mormântul tău și m-am acuzat în fiecare clipă de atunci încoace de moartea ta

– Mormântul meu, îngână ea cu greu.

– Da, alături de mormintele părinților tăi stă o cruce pe care este trecut numele tău, Emma Vigoda, anul nașterii și cel al morții.

Șoc după șoc, Jade suporta din ce în ce mai greu adevărurile pe care i le arunca în față. Din această cauză i se ceruse să nu mai treacă pe la mormintele părinților. Ce abilitate formidabilă de a face întreg scenariul într-un timp foarte scurt!

– Acum, este timpul să-ți spui și tu povestea.

Neliniștită, ea se foi pe perna moale a fotoliului. Acum când aflase despre chinurile prin care trecuse el, vinovăția o devora cumplit. Cum să-i spună despre pactul pe care-l făcuse? O va urî de moarte. O clipă, a fost tentată să îmbrace lucrurile într-o haină mai frumoasă, dar firea ei onestă o opri. Venise clipa adevărului și n-avea de ce să-l ascundă. El suferise la fel de mult ca ea, astfel că avea tot dreptul să știe ce se întâmplase .

– Muntele acela de sticle m-a mutilat rău de tot, spuse ea șoptit, privind undeva departe. Nu știu cum arătam, dar toți în jurul meu numai asta-mi spuneau. Vroiam să te văd, aveam nevoie de iubirea ta mai mult ca niciodată. Capul îmi era acoperit cu bandaje, puteam privi lumea numai printr-o mică fantă aflată în dreptul unui ochi. În dreptul acelei mici ferestre a apărut chipul tatălui tău. Mi-a prezentat calm starea în care mă aflam, apoi mi-a propus un târg. Un chip nou, o viață nouă în schimbul a trei promisiuni. Una, să nu te caut niciodată, a doua, să părăsesc orașul, iar ultima să nu mă mai duc niciodată la mormântul părinților mei.

O tăcere înghețată se așternu în încăpere. Trecu mai bine de un minut înainte ca glasul ei pierit, să se facă auzit din nou :

– N-am stat prea mult pe gânduri; eram convinsă de puterea iubirii noastre și că tu niciodată n-ai fi acceptat interdicția de a nu mă vedea. N-am bănuit viclenia tatălui tău. Am stat în spital luni întregi, aproape un an, așteptându-te. Apoi Noel, care era doctorul care m-a reparat, mi-a propus să iau locul fiicei pe care o pierduse, nu cu mult timp înainte. Eram doi oameni singuri care nu mai aveam speranțe, așa că am fost de acord să ne unim singurătățile și să devenim o familie. Îl iubesc ca pe un tată adevărat, încheie ea tranșant.

Chipul lui Roben era ca dăltuit în piatră. O mască îi împietrise trăsăturile, împiedicând orice supoziție asupra sentimentelor sale.

– Era chiar atât de important chipul acela nou ? aproape scuipă el cuvintele.

– Atunci când toată lumea spunea că voi arăta ca un monstru, mi s-a părut foarte important. Eram convinsă că, văzându-mă așa hidoasă, m-ai fi părăsit oricum. De atunci, părerea mea a oscilat foarte mult, dar decizia fusese luată și nu puteam decât să respect pactul.

– Pactul cu însuși diavolul!

– Tatăl tău n-a făcut decât să valorifice o situație favorabilă. Nu mă putea suferi, eram un nimic în ochii lui, eram o piedică în calea planurilor mărețe pe care le avea pentru tine. A speculat lașitatea mea, sunt la fel de vinovată ca și el pentru că l-am lăsat s-o facă.

– Nu-mi cere să mă gândesc acum la acest aspect, nervii mei sunt întinși precum corzile de chitară.

– Acum când știu adevărul, îmi este rușine de ura pe care ți-am aruncat-o în față de atâtea ori. Dar te rog să mă înțelegi, eram convinsă că eram campioana absolută a durerii și credeam că este dreptul meu să te urăsc. Iartă-mă, dacă poți.

– În acest moment, nu cred că o pot face, Emma, sau mai degrabă, Jade !

– Nu are importanță, spuse ea amărâtă.

Roben se ridică brusc în picioare :

– Am nevoie de ceva mai tare ca vinul. Jade se grăbi spre bar, dar un gest a bărbatului îi tăie avântul

– Nu te deranja, acum plec. Trebuie să mă gândesc în liniște la cele aflate. Fără a mai aștepta vreo reacție din partea ei, părăsi precipitat casa.

Stoarsă de toate puterile, Jade se lăsă să cadă pe canapea. După numai câteva minute, intră tatăl ei. Fără o vorbă, se așeză lângă ea, își petrecu brațul în jurul umerilor și o trase ușor spre el. O legănă încet, ca pe un copil. Lacrimile se încăpățânau să stea ascunse , zăgăzuite bine.

– A fost chiar așa de rău ?

– Mult mai rău.

– Acum, măcar știți amândoi cum stau lucrurile.

– Da.

– Cred că de acum îți poți trăi și tu cu adevărat viața, îi murmură el în păr.

Prin mintea ei tulbure un gând încerca să urce la suprafață, dar nu reușea să devină coerent. Apatia ei era înfricoșătoare.

– Vom trece noi și peste asta, o asigură blând Noel.

– Probabil.

Răspunsurile ei scurte sau monosilabice îi arătau lui Noel cât de tulburată era fetița lui.

– Vrei să ne întoarcem acasă ?

Ea se întoarse să-l privească :

– Aici suntem acasă, ai uitat ? Nu, tată, n-am de ce să fug. Roben este cel pe care am reușit să-l pun pe fugă. Știi, mă gândesc că abia acum tatăl lui a câștigat cu adevărat.

– Nu spune asta, draga mea !

– Dar ăsta este adevărul !

– Uneori, și prea mult adevăr strică, mormăi bătrânul.

Preț de o secundă, lungă cât o zi întreagă, Jade îngheță. Îl privi pe Noel prin pâcla lacrimilor strunite cu greu.

– Ai știut, în tot acest timp ai știut, îi aruncă ea acuzator.

Bărbatul nici măcar nu încercă să pară că nu știe despre ce vorbește. Acceptă acuzațiile cu capul plecat.

– Da, draga mea, am știut.

– De ce nu mi-ai spus, de ce m-ai lăsat să-l urăsc?

– La început de teamă să nu suferi un alt șoc emoțional, apoi de frică să nu te pierd. Știu că nu este un motiv prea solid și că am greșit, te rog să mă ierți.

– Doamne, își răsfiră tânăra părul cu ambele mâini. Asta este ziua confesiunilor și a iertării păcatelor.

– Ar fi prea ușor, draga mea.

– Ai dreptate, nimic nu este simplu și ușor în situația asta.

– Viața, de obicei, așa este.

– Nu, viața ar fi mai ușoară dacă n-ar exista minciunile, care spuse în numele binelui ne înveninează sufletele ! strigă ea cu disperare.

– Jade ….

– Nici un Jade! țipă ea mai tare, de ce toți cred că dacă ne mint ne este mai bine, de ce ?

Nu-l lăsă totuși să răspundă. Ridicând ambele brațe cu degetele depărtate ca niște sulițe, într-un gest de interdicție, plin de autoritate.

– Mai bine nu spune nimic, mă duc la mine în cameră și nu vreau să văd pe nimeni.

Îi întoarse spatele și urcă scara cât putu de repede.

Capitolul 11

Jade trânti ușa în urma ei și se aruncă pe pat, plângând. Lacrimile stăpânite cu greu până atunci erupseră ca un gheizer, ele fiind singura alinare pe care o putea primi în acel moment.

Noel o urmă pe scări, dar se opri cu mâna pe clanța ușii ei. O auzi hohotind și chiar dacă-i era greu, se retrase, lăsând lacrimile să-i purifice sufletul. Era o bătălie pe care trebuia s-o dea singură. Abătut, nu se putea opri să se întrebe dacă după această zi memorabilă relația lui cu Jade va mai fi la fel.

Un junghi ca un fulger îi străbătu dureros inima. Se sprijini de perete pentru a rămâne în picioare, la început cu ambele brațe, apoi cu spatele. Cu mâini tremurând ușor, își căută medicamentele în buzunarul de la pantaloni. Prinse cu greu un tub, reuși să strecoare o pastilă sub limbă înainte de a se prăbuși. În cădere, lovi o vază uriașă cu un aranjament de flori uscate, care se sparse cu zgomot.

Prin pâcla lacrimilor și a durerii, Jade auzi bubuitura cu care se sparse vaza. Se ridică pândind un alt zgomot care s-o facă să înțeleagă ce se întâmplă. Cum numai tăcerea era cea care îi pulsa în urechi, deschise ușa și privi pe culoar. Într-o clipă, înțelese că i se făcuse rău lui Noel.

Se repezi la el, dar chipul lui alb nu prevestea nimic bun. Își dezbrăcă tricoul, îl împături și i-l puse sub cap, după care alergă la telefon să cheme

salvarea. După ce se asigură că ambulanța va veni în câteva minute, alergă și își puse alt tricou, apoi se întoarse la bătrânul care nu schița nici o mișcare.

– Dacă mori acum nu te voi ierta niciodată, murmură ea printre lacrimi. N-am apucat nici măcar să ne certăm ca lumea !

Așezată pe jos, își înclină capul până ce fruntea ei o atinse pe a lui.

– Nu mă părăsi, papa, te rog, nu pleca și tu !

Tresări speriată când auzi soneria. Alergă pe scări, chiar dacă piciorul o durea destul de tare, din cauza efortului la care era supus.

Deschise ușa, lăsându-i pe medici să-și facă treaba. După ce îl consultară, îl transportară la ambulanță pentru a-l duce la spital.

– Ce are ? întrebă ea în timp ce însoțea targa.

– Atac de cord, domnișoară.

– Are șanse să-și revină ?

– Deocamdată trăiește, nu putem face alte pronosticuri.

– Pot veni cu dumneavoastră? îl prinse ea pe doctor de mână.

– Sigur.

Uitând că este desculță, sări în ambulanță. Îl prinse pe Noel de mână și nu-i dădu drumul până la spital, când îl smulseră pur și simplu de lângă ea. Rămase în sala de așteptare, frângându-și neputincioasă degetele. Picioarele ei goale lipăiau sacadat pe mocheta din sala de așteptare. Atunci când piciorul care fusese în ghips cedă sub greutatea trupului ei, ar fi căzut dacă un braț puternic n-ar fi prins-o, susținând-o. Instinctiv, trupul ei îl recunoscu pe cel de care se sprijinea.

– Ce s-a întâmplat ? întrebă vocea care-i bântuise somnul ani întregi.

– Tata, a suferit un atac de cord.

– Curaj, din câte l-am cunoscut, va lupta să supraviețuiască.

– Nu înțelegi, articulă ea printre suspine.

– Ce să înțeleg ?

– L-am supărat !

– Cum ?

– A știut de presupusa mea moarte, l-am trimis să pună flori la mormintele părinților mei. A știut de ce nu mă cauți, dar nu mi-a spus. Ne-am certat, cu toate că știam că inima lui este bolnavă.

Cu un gest hotărât, se desprinse din îmbrățișarea aceea atât de binefăcătoare, își șterse lacrimile cu dosul palmei, apoi îl privi cu tristețe pe Roben.

– Tu ce cauți aici ?

– Mă pregăteam să pornesc spre aeroport când am văzut ambulanța plecând de la voi. Nu puteam pleca fără să știu ce se întâmplase !

Deci, așa cum se temuse, pleca. Simți cum inima ei atât de încercată se oprește preț de o clipită, apoi pornește din nou într-un ritm nebun. Se așează pe scaunul cel mai apropiat, întruchiparea deznădejdii.

Crezând că starea lui Noel o aruncase în brațele acelei disperări tragice, Roben o mângâie pe cap, murmurându-i:

– Se va face bine, ai să vezi.

Absentă, încuviință printr-o înclinare a capului.

– Nu trebuie să te învinovățești pentru acest atac.

– Ușor de zis, mai greu de făcut.

Bărbatul se lăsă pe vine în fața ei.

– Ascultă, Emma, ai trecut prin multe azi, voi vorbi cu un doctor să te oprească aici peste noapte, să-ți administreze un calmant ușor, ca să te poți odihni.

– Dar nu vreau să mă odihnesc !

– Atunci, ce vrei ?

Ridică din umeri cu un gest înfrânt, neputincios.

– Vei face așa cum spun eu, rosti el autoritar. Vroiam să prind avionul din seara asta spre Paris, să am o discuție cu tatăl meu și mâine să mă întorc …

Restul cuvintelor se pierdură în hăul care se deschise negru în fața ei și o înghiți într-o clipă.

Leșină, căzând în față ca o păpușă de cârpe. Roben o susținu, nedumerit de zâmbetul care-i destinsese trăsăturile feței.

Nu avea de unde ști că zâmbetul acela fugar îi era adresat lui, drept recompensă pentru faptul că nu pleca definitiv.

Jade își reveni și constată că era întinsă într-un pat de spital. Simți imediat mirosul acela specific de dezinfectant și se cutremură de spaimă.

– Noel ? strigă ea disperată.

– Este bine, îi răspunse o voce masculină pe care o cunoștea atât de bine.

– N-ai plecat ?

– Cum să te las în starea asta ?

– Am fost și mai rău, ripostă ea.

– Știu, și regret că n-am fost alături de tine.

Tânăra întinse o mână spre el. O punte fragilă peste prăpastia care-i despărțise atâția ani. Roben nu ezită s-o accepte, strângând-o mai mult decât era cazul. Dar disconfortul cauzat de acea strângere de urs era ultima grijă a tinerei femei.

– Spuneai cumva, își alese ea cu greu cuvintele, înainte să leșin, că ai de gând să te întorci ?

– Ai înțeles foarte bine, îi zâmbi el.

El n-o prea ajuta, însă trebuia să știe.

– Pentru a-ți continua vacanța ?

Nesiguranța și încordarea ei îl amuzau teribil pe Roben.

– Normal !

– Da ?

Agitația ei febrilă îl impresionă, așa că nu mai lungi șarada și spuse calm :

– Trebuie să am o discuție cu tatăl meu, apoi mă voi întoarce și vom avea o altă întrevedere. Sper ca până atunci să fii suficient de refăcută pentru a mă putea suporta.

– Ne-am schimbat mult, Roben, spuse ea cu tristețe.

– Ne-am maturizat și este normal să ne fi schimbat. Timpul nu iartă pe nimeni.

Sufletul ei plin de iubire i se revărsa prin ferestrele verzi ale ochilor. Chiar dacă pricepu mesajul, pe chipul lui nu se văzu nimic.

– Mai ai timp să prinzi acel avion ? articulă ea cu greu.

– Doar dacă plec în următorul sfert de oră.

– Atunci, nu te mai reţin, drum bun !

– Să înţeleg că te simţi mai bine? o ironiză el.

– N-are nici o importanţă cum mă simt eu, se bosumflă ea.

– Pentru mine are, ripostă el blând.

Jade putea lupta împotriva unui Roben furios, dar n-o putea face împotriva unuia blând.

Îi zâmbi.

– Tu pleacă la aeroport, iar eu o să mă duc la Noel.

– Promiţi că vei rămâne peste noapte aici ?

– Da, chiar dacă urăsc spitalele ca nimic altceva.

– Ştiu că te vei ţine de promisiune, o mângâie el pe păr. Buzele luară locul mâinii şi o sărută. Mai întâi părul, apoi coborî pe frunte, nas şi rămase o clipă deasupra buzelor înainte de a i le captura într-un sărut pătimaş.

Era ca şi cum ultimii nouă ani n-ar fi existat niciodată. Se simţeau din nou tineri, iar iubirea lor era totul pe lume. Cel puţin aşa crezu Jade până ce Roben întrerupse sărutul, brusc.

– Trebuie să plec, se încruntă el.

– Nu te reţin, replică Jade, jignită de îndepărtarea lui bruscă.

Bărbatul se îndreptă spre uşa rezervei, dar se răsuci spre ea înainte de a ieşi.

– Nu ştiu prea bine care sunt sentimentele mele pentru tine, dar ştiu că am fost eliberat de o mare vinovăţie care îmi pustia sufletul. Până mă întorc, sper să se mai lămurească unele lucruri.

Ieşi rapid, închizând încet uşa în urma lui. Aşa că n-o mai auzi pe Jade spunând:

– Sper că mă vei putea ierta !

După plecarea lui Roben, tânăra porni spre reanimare, unde era Noel. Vorbi cu medicul despre starea lui şi despre oportunitatea de a fi

transportat la Bordeaux. Când primi toate asigurările de care avea nevoie, se întoarse în rezerva ei și căzu într-un somn adânc.

Dimineața veni veselă și plină de soare. Noel a fost mutat în rezerva în care își petrecuse ea noaptea. Bătrânul se trezi pentru scurt timp și când o văzu lângă el, îi zâmbi fericit.

– Draga mea, te rog să mă ierți pentru chinul pe care ți l-am provocat, șopti el.

– Pentru povestea aceea veche cred că am reușit să te iert.

– Îmi era așa de teamă că mor și n-am iertarea ta. Pentru mine, este foarte important.

– Nu te mai frământa, te iert. Iubirea ne face uneori să greșim față de cei pe care-i adorăm, dar te rog stai liniștit. Nu cred că aș supraviețui dacă ai suferi alt atac.

Buzele bătrânului se destinseră într-un zâmbet și adormi imediat.

Jade chemă un taxi cu care ajunse repede acasă.

Se uită la picioarele ei goale și se întrebă ce crezuse Roben despre neglijența ei. Ridică din umeri și se duse să facă un duș. Faptul că reușise să doarmă, chiar ajutată de tranchilizante, îi mai ridicase moralul. Trebuia să accepte că se simțea ușurată, chiar dacă îi era groază de Armand Montereaux și de o eventuală confruntare cu el. Spera ca acest lucru să se întâmple într-un viitor cât mai îndepărtat.

Faptul că recunoscuse că era Emma Vigoda era mare ușurare, ca și cum fusese moartă și înviase.

Lăsă apa dușului să-i biciuiască pielea și izbucni în râs, un râs adevărat, cum nu mai râsese de nouă ani.

***

La peste opt sute de kilometri depărtare, în somptuoasa casă a familiei Montereaux , tată și fiu se confruntau cu ură nedisimulată.

– Ce este cu această cerere absurdă de a ne întâlni ? nu-și ascunse Armand disprețul pentru convocarea urgentă.

Chiar dacă nu era tot atât de calm ca tatăl său, Roben afișa un chip impasibil și rece.

– Pentru mine, această întrevedere este de o importanță vitală !

– Ce pompos sună, îl ironiză Armand.

– Sper ca în cel mai scurt timp să-mi dai dreptate.

– Sunt întru totul de acord că ar trebui să scurtăm această întâlnire inutilă.

Roben respiră profund, știind că tatăl său urmărea în primul rând să-l enerveze, pentru a-l putea manipula apoi mai ușor. Se întâlnise de prea multe ori cu această tehnică exersată atât de des de Armand, încât o transformase într-o adevărată artă.

– Care este ordinea de zi a acestei ședințe ? continuă Armand.

– Emma Vigoda, lansă calm Roben.

Armand Motereaux avu un moment de recul, ca și cum îi explodase în față o bombă.

Roben își savură cu tristețe momentul de triumf, dar tatăl său își reveni cu surprinzătoare repeziciune, întrebând :

– Cine este Emma Vigoda ?

– Cea pe care ai avut grijă s-o îngropi, îi aruncă scârbit Roben.

– Nu știu la ce te referi , încercă bătrânul să tragă de timp.

– Cu toate că nu cred că te-ai sclerozat, am să-ți amintesc. Roben avea un ton tăios ca lama unui brici. Emma Vigoda era iubita mea, acum nouă ani am avut amândoi un accident. Aici intervii tu și planurile drăcești care te bântuie. Pe mine m-ai făcut să cred că a murit, iar pe ea ai făcut-o să promită că nu mă va căuta niciodată, va părăsi Parisul și interdicția de a mai vizita vreodată mormintele părinților ei. Nu trebuie să pierd timpul și să-ți mai explic ce este cu aceste condiții.

Înțelegând că fiul lui are în mână toate atuurile, Armand atacă în forță:

– A, despre asta este vorba, dar nu te-am auzit spunând nimic despre cariera ta reușită și nici despre chipul cel nou al fâșneței.

– Ticălos bătrân! strigă Roben, drept cine te crezi, bunul Dumnezeu, să te joci cum vrei cu viețile noastre? Mă bucur că mama nu mai este pentru a vedea lângă ce mizerabil a trăit o viață urgisită.

– N-o amesteca pe maică-ta în această poveste.

– Nici eu, nici ea nu ne-am amestecat, am jucat așa cum ne-ai cântat tu. Dacă ura din privirea lui Roben ar fi putut ucide, cu siguranță Armand ar fi zăcut de mult ucis.

– De unde ai aflat ?

– Am angajat un detectiv, spuse Roben adevărul numai pe jumătate.

– De ce acum ?

– Am întâlnit-o pe Emma întâmplător și refuzul ei de a sta de vorbă cu mine m-a incitat, știi cât sunt de curios.

Întrebările puse mai calm, dezamorsară conflictul pe moment.

– Cum arată ?

– Bine.

– Atunci, tot nu văd unde este problema !

Cu asta însă turnă gaz peste foc.

– Problema, spuse vibrând Roben, este că ne-ai furat nouă ani din viață, ne-ai condamnat să trăim cu povara vinovăției, eu că am ucis-o, iar ea că făcut acel pact. Ca să nu mai vorbim despre fericirea de care ne-ai deposedat în toți anii aceștia.

– Fericire, își flutură arogant mâna Armand, este un cuvânt inventat de poeți și scriitori pentru a suci mințile oamenilor cu descrierea unor sentimente efemere.

– Te compătimesc, bătrân nebun, pentru crezurile tale absurde.

– Mai degrabă tu ești de compătimit și complet nebun; ai o carieră strălucită, îți folosești inteligența mai mult decât majoritatea oamenilor, de ce te împiedici de trecut când viitorul ți se așterne la picioare?

– Acest viitor măreț pentru tine, pentru mine nu înseamnă decât singurătate, răutate și tristețe ! La ce-mi folosește munca, dacă nu am un urmaș căruia să-i las tot?

– Adică vrei să spui că nu poți procrea ? se arătă Armand sincer șocat.

– Nu, nu asta am vrut să spun.

– Atunci, ia o femeie fă-i un copil și lasă prostiile.

– Cu tine chiar nu se poate discuta, strigă Roben. Nu înțelegi că eu nu sunt ca tine ?! Pentru mine căsătoria de convenienţă nu există, dacă o voi face o voi face din dragoste, o să-mi respect nevasta, iar copilul sau copiii mei, vor simți căldura și iubirea unui cămin adevărat !

– Așa cum am spus, ți-ai pierdut mințile.

– Greșești, abia acum mi le-am găsit.

– Și ce vei face cu ele ?

– Le voi folosi !

– La ce ?

– Voi părăsi această casă și nu voi reveni decât la moartea ta, asta numai de ochii lumii, nu că mă va afecta trecerea ta în lumea de dincolo. Voi părăsi Parisul și voi prelua banca din Bordeaux, care este rezultatul muncii mele. Îmi păstrez acțiunile pe care le-am cumpărat singur, cu ale tale nu mă interesează ce faci . Poți chiar să le vinzi la concurență pe prețuri de nimic pentru a-mi face probleme, nu-mi pasă, dar de azi înainte consideră că n-ai nici un copil, așa cum eu consider că sunt orfan.

– Ceea ce spui este foarte grav !

– Da, este calea pe care voi merge, fără a privi înapoi.

– Știi că dacă ieși pe ușa acesta nu mai există cale de întoarcere.

– Asta -mi doresc.

– Nu vrei să te mai gândești și să lași patimile și subiectivismul deoparte pentru a-mi judeca la rece și imparțial faptele?

– Nu sunt judecător, iar pentru faptele tale nu-ți face probleme, vei fi judecat, iar dacă Dumnezeu te va ierta, eu n-o voi face.

Ura se revărsase din cei doi combatanți, lăsându-i storși și epuizați.

Își susțineau unul altuia privirile fără a ceda vreunul.

– Și toate astea pentru o fustă, ridică din umeri bătrânul.

– Iarăși te înșeli . Ceea ce fac nu fac pentru o femeie, ci pentru mine, pentru un ideal la care tu consideri că n-am dreptul.

– Cu timpul, te vei convinge că bărbații care reușesc în viață sunt cei care țin la distanță femeile și le cultivă ca pe niște umbre docile, ceilalți sunt niște rataţi care trăiesc în umbra femeilor. Tu, acum, renunți la statutul de bărbat pentru a deveni o umbră.

– Umbră am fost până acum, nu se lăsă Roben, am fost umbra ta, un om fără sentimente fără viață personală, munca nu ține de cald noaptea în pat. Iar dacă n-ai înțeles lucrul acesta până acum, ai trăit degeaba.

Armand deschise gura să riposteze, dar fiul său îl opri cu un gest ferm al mâinii.

– N-are rost să continuăm, ne irosim timpul atât de prețios. Voi urca la mine în cameră să-mi fac bagajele. Dacă te temi să nu plec cu argintăria, mă poți asista.

Cu spatele drept și capul sus, se întoarse și părăsi încăperea. Când închise ușa se lăsă cu spatele pe ea, secătuit de energie. Ușa masivă îl împiedică să-și audă tatăl spunând :

– Nu poți fura ce-ți aparține de drept, fiule.

În camera sa, Roben privea cu ochi mijiți de jur-împrejur. Deschise enorma debara cu haine. Alese câteva costume, pe celelalte le aruncă grămadă jos. Făcu același lucru cu cămășile, cravatele, șosetele și lenjeria. Trase sertarele de la noptiere, sortând rapid conținutul . Îngrămădi totul în două geamantane pe care le închise ușor.

Mai aruncă o privire circulară prin cameră și, zărind o fotografie a mamei sale, se repezi și o luă.

– Te iau cu mine, draga mea mamă. Măcar acum să scapi de tiranul care te-a ținut în robie atâția ani.

Cu lacrimi în ochi, scoase fotografia Emmei din portofel și o privi lung.

– Ce se va întâmpla cu noi, acum ? Vom putea oare să construim un pod trainic peste prăpastia care ne desparte ? Vom găsi calea spre iertare și fericire ?

Se întinse cu mâinile sub cap în patul uriaș. Privi tavanul minute în șir, încercând să readucă la suprafață sentimente îngropate de ani de zile.

Dar toate erau atât de palide, aproape fum. Înțelese că nu putea construi nimic pe ceva atât de efemer ca amintirile. Trebuia s-o ia de la zero, cu răbdare și tenacitate, să încerce să-și refacă viața.

Sări în picioare, luă geamantanele și plecă hotărât. La baza monumentalei scări interioare îl aștepta bătrânul valet al familiei.

– Plecați pentru mai mult timp, domnule Roben ?

– Plec pentru totdeauna, Basil.

– Cred că nu vă înțeleg !

– M-am certat cu tata.

– Ați mai făcut-o și altă dată, domnule, dacă nu vă este cu supărare!

– Ai dreptate, dar de data aceasta este altfel.

– Poate că după un timp vă veți răzgândi și-l veți ierta.

– Am spus că n-o voi face niciodată și mă voi ține de cuvânt.

– Dar domnul Armand va rămâne foarte singur.

– Te are pe tine și pe toți ceilalți, arătă Roben cu mâna spre aripa rezervată servitorilor.

– Nimic nu este mai important ca un fiu.

– M-aș fi bucurat ca și tata să aibă această idee.

– Dumneavoastră unde plecați ?

– La Bordeaux.

– Așa de departe ?

– Nu cred că este suficient de departe, Basil.

– Poate vă mai gândiți, nu se lăsă bătrânul valet.

– Basil, îi puse Roben o mână pe umăr, acum este pentru totdeauna, și vezi că am lăsat o mulțime de lucruri pe jos în cameră. Ai grijă să ajungă la săraci, eu nu mai am nevoie de ele.

Pe obrajii stafidiți ai bătrânului servitor se prelinseră câteva lacrimi.

– Nu pot să cred că se întâmplă asta, șopti el pierit, cu toate că era de așteptat să se întâmple.

Roben, care lăsase geamantanele jos când începuseră să discute, îl îmbrățișă pe cel care fusese mai aproape de el în anii copilăriei decât propriul său tată.

– Adio, bătrâne prieten.

– La revedere, domnule Roben, Domnul să fie alături de dumneata.

– Mulțumesc, Basil. Dacă vreodată ai nevoie de mine, ai numărul de la telefonul meu mobil.

– Nu-l voi folosi decât în cazul unei urgențe.

– Așa să faci.

După încă o strângere în brațe, cei doi se despărțiră.

Nici unul din ei nu-l observase pe Armand ascuns în umbra ușii de la biroul lui.

Roben își scoase mașina din garaj, aruncă geamantanele în portbagaj și porni spre o viață nouă. Era obosit nu numai fizic, dar mai ales psihic, însă nu dorea să mai stea nici măcar o singură noapte în mausoleul pe care-l considerase casă până atunci. Va opri undeva pe drum și își va continua călătoria a doua zi.

Cu acest gând în minte, apăsă pedala de accelerație. Mașina ascultătoare se avântă la drum.

Capitolul 12

Jade privea, de pe marginea piscinei, ferestrele întunecate de la vila lui Roben. Nu ajunsese încă, își spuse ea. Oare de ce dura atât ?

– Sau poate mai corect ar fi să mă întreb dacă va mai reveni ? mormăi ea sub pălăria pe care și-o trăsese peste față.

Trecuseră două zile de la plecarea lui, iar ea își simțea privirea atrasă ca de un magnet către ferestrele casei lui. Era tot ce putea vedea din casa ascunsă între copaci. Chicoti ușor, se simțea ca o școlăriță care pândea băiatul vecinilor, de care era îndrăgostită. Îndrăgostită ? Se rostogoli pe o parte. Oare chiar era îndrăgostită ? Sau poate se încăpățâna să creadă acest lucru? În trecut, fusese sigură pe sentimentele ei, dar acum nu mai era așa de convinsă. Chiar dacă-l aștepta cu nerăbdare, asta nu putea fi numită dragoste, ci mai de grabă o stare de surescitare nervoasă.

Noel urma să stea toată săptămâna în spital și chiar dacă-i făcea vizite lungi, se simțea teribil de singură. Oare de ce acum simțea singurătatea ca pe o povară, în timp ce până acum o agrea ?

Pălăria îi alunecă de pe față tocmai când soarele intra în nori. Nori? Mai înainte nu era nici un nor pe cerul de un albastru transparent. Deschise ochii și privirea ei nu întâlni cerul, ci doi ochi albaștri ca apa oceanului, care o priveau cu blândețe. Doamne, cât era de frumos! Nu se putu abține să-l admire. Chipul lui destins, fără masca omului de afaceri, părea mult mai tânăr. Regăsea acum ceva din tânărul iubit pe care-l pierduse cu nouă ani în urmă.

– Bună, îi zâmbi Roben.

– Bună, reuși ea să răspundă, după ce-și umezi buzele uscate subit, cu vârful limbii.

– Te-ai bronzat frumos !

– Am avut parte de timp bun.

Jade privea la el în sus. Era parcă mai înalt și mult mai masiv decât își amintea, dar recunoscu că ceea ce vedea o încânta din cale afară de mult.

– Te-ai întors, constată ea stupid.

– Acum o jumătate de oră. Pot să mă așez ? arătă el patul de plastic aflat lângă ea.

– Sigur că da, îl invită ea cu un gest elegant al mâinii.

Roben își dezbrăcă tricoul, apoi bermudele pe care le aruncă neglijent pe un scaun, înainte de a se întinde ca un leu leneș.

La vederea mușchilor care jucau sub pielea aurie, Jade simți că se topește cu totul pe dinăuntru. Înghiți în sec și se ascunse sub pălăria de pai. Nu-l mai vedea, dar urechile nu avea cum să și le astupe. Auzi patul care trosni sub greutatea bărbatului și chiar cu pleoapele închise, în fața ochilor îi juca imaginea trupului plin de vigoare care se întindea leneș sub razele fierbinți ale soarelui. Simți cum toată pielea îi ia foc, așa că fără un cuvânt se ridică și se aruncă în piscină. Se aștepta ca la contactul cu apa al trupului ei încins să iasă fum, dar nu ieșiră decât câțiva stropi, din care unii îl udară pe Roben.

Înotă viguros spre celălalt capăt al piscinei, în dorința de a pune o distanță cât mai mare între ea și Roben. Apa era însă mult prea caldă pentru a ostoi focul din ea. Bătăile inimii tocmai căpătau un ritm normal când se trezi trasă sub apă de două brațe puternice.

Luă o gură bună de apă înainte să se smucească spre suprafața apei. Scuipă ca o pisică muiată și se zburli la fel.

– Ce crezi că faci? strigă ea enervată.

– Credeai că mă poți stropi fără a fi pedepsită ? O priviră candid doi ochi albaștri, cu o urmă de amuzament în adâncurile lor amețitoare.

– Te-am stropit involuntar, nu se lăsă ea, pe când tu era să mă îneci cu bună știință.

El râse. Un râs profund bărbătesc, plin de veselie.

– În apa asta de nici doi metri !

Chiar dacă supărarea îi trecuse, iar râsul lui o bucurase, Jade nu vroia să abdice prea repede.

– Te poți îneca și într-un ibric, ridică bărbia cu semeție.

Roben o prinse de mână și o trase spre el.

– De ce ne certăm, micuță Jade ?

O clipă, încremeni. Era prima dată când îi spunea pe nume de când știa cine era cu adevărat.

– Nu fi așa uimită, scumpo, m-am hotărât să folosesc acest nume pentru că în toate actele tale așa ești trecută, asta pe de o parte, iar pe de altă parte, vreau să mergem înainte, fără a privi mereu peste umăr. Ai vreo obiecție ?

Bucuria se revărsă prin venele ei ca un coniac bun și vechi. Îl înlănțui cu brațele și-i zâmbi cu toată fața.

– Nici una !

– Așa este mult mai bine o mângâie el pe părul ud.

Călcau ușor apa, fără a se putea despărți. Buzele ei ude erau o tentație mult prea mare pentru Roben. Așa că cedă fără prea multă luptă și le sărută. La început ușor, pândindu-i cu atenție reacțiile, apoi când ea i se abandonă cu încredere, cu pasiune fierbinte. Trupurile lor se regăsiră și se înlănțuiră firesc. Adânciră sărutul, gustându-se la început timid apoi din ce în ce mai profund, mai sălbatic.

Lumea dispăruse din jurul lor, spulberată de valul pasiunii care-i purta pe coama lui înspumată departe de amintirile dureroase ale trecutului.

Reveniră la realitate când uitară să mai calce apa și se duseră la fund, îmbrățișați. Ieșiră la suprafață râzând ca doi copii.

– Nu este un loc potrivit pentru sărutări prea lungi, râse Roben.

– Cu siguranță, este un loc periculos.

– Hai să ieșim, atunci !

– De acord.

Roben o luă de mână și urcară împreună treptele piscinei. Jade îi oferi un prosop în timp ce ea încerca să-și șteargă părul, care ud fiind, strălucea cu reflexele întunecate ale unui onix.

– Cum se simte tatăl tău ?

– Mult mai bine, dar medicii nu vor să-i dea drumul din spital toată săptămâna.

– Ar trebui să ai încredere în opinia lor.

– Am, dar îmi este greu să-l știu acolo. Apăsă pe ultimul cuvânt cu vădit dezgust.

– Uiți că tatăl tău este doctor și spitalul este pentru el ca o a doua casă.

– Dacă pui problema așa, ai dreptate.

– Important este că se simte mai bine.

– Da, dar se pare că va trebui să se pensioneze, nu va mai putea lucra după acest accident. Va fi o perioadă foarte grea pentru el.

Tăcerea pluti câteva clipe prin aerul care îi înconjura, în timp ce fiecare era cufundat în gândurile lui.

– Vroiam să te rog ceva, spuse într-un târziu Roben.

– Te ajut ce cea mai mare plăcere, îi zâmbi Jade.

– Eu nu cunosc prea bine această regiune. Mă întrebam dacă te-ar deranja s-o descoperim împreună. Am auzit că Forêt de Landes, pădurea de pini plantată de oastea lui Napoleon, este foarte frumoasă. Mi-ar plăcea să văd cum se recoltează rășina din pinii aceia uriași plantați în nisip, sau să urcăm împreună pe duna lui Pillat...

Roben spunea toate astea cu privirea pierdută în zare, refuzând să o privească pe Jade, de teamă să nu citească pe chipul ei expresiv un refuz categoric. Prefera să amâne acest deznodământ cât mai mult posibil.

– Sunt încântată să-ți fiu ghid domnule Montereaux, auzi glasul ei cristalin în care clocotea veselia.

– Adevărat ? o privi el neîncrezător.

– Cu o singură condiție, ridică ea un deget.

– Accept, răspunse el repede.

– Vreau să ne întoarcem înainte de ora cinci, pentru a prinde ora de vizită la spital.

– Pentru a fi siguri că nu întârziem, ne vom programa întoarcerea cu o oră mai devreme, este bine ?

– Perfect, îi zâmbi ea.

– Aștept să propui ora de plecare.

Jade își frecă bărbia gânditoare.

– Nouă ….

– Ne-am înțeles, se grăbi Roben să accepte.

– Vom petrece o vacanță minunată, îl privi ea pe sub sprâncene.

– Sper din tot sufletul !

Roben se întinse la soare, aparent nepăsător. Jade nu putea bănui tumultul de emoții pe care le stârnise prin simplul fapt că folosise pluralul. Nu bănuia nici cât de singur și de înstrăinat se simțea el. Era convinsă că se certase cu tatăl lui, dar nu știa cât de rău și de ireparabil. Nu îndrăznea să atingă acest subiect delicat, preferând să aibă răbdare să-i povestească el.

– În seara aceasta, vrei să servești cina cu mine ? aruncă el propunerea.

– La ce oră ?

Lui nu-i venea să creadă că totul mergea atât de ușor. Se așteptase la riposte și contre, nu la cooperarea de care dădea ea dovadă.

– Opt îți convine ?

– Este foarte bine.

Petrecură restul zilei discutând lejer, glumind, înotând, și studiindu-se foarte atent. Aveau nouă ani de recuperat.

Când intră în rezerva lui Noel, în acea după -amiază, Jade avea o figură radioasă, cum bătrânul n-o mai văzuse niciodată.

– Ce s-a întâmplat scumpa mea, ai câștigat la loterie ? o întâmpină el zâmbindu-i blând.

Cu pași ușori, tânăra pluti spre pat, îl sărută pe frunte, se așeză pe scaunul special pus pentru ea și oftă mulțumită.

– Nu încă, îi răspunse ea, dar sper s-o fac curând, papa.

– Să câștigi la loterie ? se arătă el nedumerit.

– La loteria vieții, preciză ea, evident cu gândurile aiurea.

Bătrânul aștepta să se recolege și să-i povestească. N-a durat prea mult până a început :

– S-a întors, tată, Roben s-a întors azi.

– Mă bucur pentru tine, murmură Noel.

– Am stat aproape toată ziua împreună. Am discutat mult. Știi, a decis să-mi spună Jade. Nu crezi că este un lucru bun ?

– Ba da, se grăbi el să-i confirme.

– Mi-a propus să vizităm regiunea !

– Ei, asta este foarte bine, o asigură Noel serios. Îmi făceam griji că te vei plictisi singură, acum că sunt imobilizat în spital.

Jade deschise gura să-l contrazică, dar renunță. De obicei, singurătatea n-o deranja, dar acum ar fi însemnat să mintă .

– Ce simți pentru el ? îndrăzni bătrânul să întrebe.

– Sentimentele mele sunt amestecate, dar cred că încă îl mai iubesc. Trebuie să lămuresc totuși dacă-l iubesc pe Roben cel de acum sau pe cel de odinioară. Sunt foarte deosebiți. Atunci era un tânăr impulsiv, frumos, inteligent, cu inima cât turnul Eiffel, care credea în oameni și în iubirea eternă. Acum a devenit cinic, introvertit, chiar dacă a rămas frumos și inteligent. Dar am la dispoziție mai multe zile pentru a-l descoperi pe adevăratul om care se ascunde sub masca marelui patron și a omului de afaceri.

Noel o trase spre el și o sărută pe obraji.

– Draga mea, fericirea ta mă bucură nespus de mult. Ești radioasă, și sper că vei fi și de acum încolo. Cred că am fost puțin gelos pe acest tânăr, care a deținut un loc important în inima ta în toți acești ani, chiar fără să știi. Lăsați trecutul să doarmă, iar voi trăiți prezentul ca și cum ar fi ultima clipă. Ascultă sfatul meu, prințesă, sfatul unui om care a privit moartea de foarte aproape.

Jade îi strânse degetele care se odihneau în palma ei.

– Eu promit, dar promite și tu că te vei menaja și te vei face bine, pentru a veni cât mai repede acasă.

– Promit, zâmbi el blând.

Mai stătură de vorbă un timp. Noel observă amuzat privirile ei furișe spre ceas.

– Te grăbești ?

– Nu, răspunse ea repede, mult prea repede .

– Cum îți vei petrece seara ?

– M-a invitat Roben la cină.

– Ei, atunci fugi să te pregătești, nu vreau ca din cauza mea să nu fii răpitor de frumoasă.

Jade îi ridică mâna și i-o sărută plină de recunoștință.

– Mulțumesc, tată, șopti ea emoționată.

– Haide fugi, n-are rost să stai aici când gândul tău este în altă parte!

Tânăra își plecă privirea, vinovată și rușinată, deoarece bătrânul său tată avea dreptate.

– Nu te simți vinovată, draga mea, îi zâmbi Noel, așa este viața, iar eu sunt primul care mă bucur de fericirea ta.

– Ești cel mai minunat tată, îi spuse Jade cu glasul gâtuit de emoție.

– Pentru mine, este foarte important să rămân și pe mai departe în această postură.

– Nimeni și nimic nu poate schimba acest lucru.

– Atunci, totul este bine, acum fugi, să nu întârzii.

Se sărutară pe obraji, emoționați, apoi Jade plecă repede.

Ajunsă acasă, făcu un duș, apoi încercă să-și aleagă toaleta pentru seară. Nu întâmpinase niciodată greutăți în alegerea unei ținute, până acum, se gândi ea.

– Dar toate au un început, murmură ea un sfert de oră mai târziu, în fața vrafului de haine aruncat pe pat.

Privi grăbită la ceas și constată că nu mai avea la dispoziție decât zece minute, așa că închise ochii, prinse un umeraș și îmbrăcă rapid

rochia din mătase verde cu imprimeuri galbene pe care o nimerise. Se machie foarte puțin și tocmai punea peria de păr la locul ei când auzi soneria.

Se grăbi să deschidă. În prag o aștepta un imens aranjament din flori de câmp. Chipul lui Roben se ivi zâmbitor de după flori.

– Sper că n-am întârziat livrarea, scumpă domnișoară !

Jade făcu un pas înapoi pentru a-i permite să intre, acceptând jocul lui.

– Sunteți foarte punctual, domnule comisionar.

Când îi luă florile, mâinile lor se atinseră ușor, dar Jade simți aceea atingere ca pe o descărcare electrică. Îi întoarse repede spatele în căutarea unui vas în care să pună florile, pentru a nu-l lăsa să observe ce efect devastator avea asupra ei.

Roben o studia cu sinceră plăcere, iar agitația ei nu-i scăpă. Amuzamentul din ochii lui albaștri spori în intensitate.

Jade mai pierdu câteva clipe în bucătărie, unde puse apă la flori, încercând să-și domolească bătăile nebunești ale inimii.

Revenind în living, îl găsi pe Roben stând tot în picioare.

– La spital mi-ai trimis tot flori de câmp, spuse ea primul lucru care-i trecu prin minte.

– Nu știam că-ți plac, atunci le-am trimis pentru simplul fapt că aveam senzația că te reprezintă.

– Da, îmi plac foarte mult, spuse ea visătoare.

– Unele lucruri nu se schimbă cu trecerea timpului !

– Ca dragostea mea pentru florile sălbatice ale câmpului, sublinie ea cu o ușoară înclinare a capului.

Ochii lor plini de melancolie se susținură câteva clipe, înainte ca Roben să zâmbească și să spună :

– Putem pleca ?

Jade își scutură capul ca pentru a alunga ceața în care plutea mintea ei și răspunse vioaie :

– Sunt gata, înșfăcă ea geanta de pe măsuța joasă și făcând câțiva pași spre ușă.

Constatând că el n-o urmează, se întoarse, nelămurită.

– Nu plecăm ?

– Ba da, dar oricât de dragi mi-ar fi picioarele tale, cred că ar fi bine dacă te-ai încălța cu ceva !

Uimită, Jade își privi picioarele goale.

– La naiba, bombăni ea, de asta mă simțeam atât de bine.

– Dacă te supără piciorul, te iau și așa, spuse el repede.

– Mă supără puțin, acceptă ea, dar pot să port încălțăminte comodă.

– Te iau și în papuci, dacă te simți bine, precizează el atent.

– Nu cred că s-ar asorta cu rochia, zâmbi ea în timp ce încălța niște escarpeni comozi.

– Acum chiar putem pleca, precizează ea după ce se învârti demonstrativ în fața lui.

Până la mașină, Jade se tot certa singură că nu luase niște pantofi cu tocuri înalte, pentru că așa ar fi putut recupera puțin din diferența de înălțime care-i separa.

Roben o conduse în unul din cele mai în vogă restaurante din Arcachon.

Intrarea lor nu rămase neobservată. În timp ce-l urmau pe șeful de sală spre masa lor, oamenii se opreau din discuții pentru a-i privi. Formau o pereche deosebit de frumoasă și de potrivită. Bărbatul blond cu privirea ca adâncurile înșelătoare ale mării și femeia mignonă, dar cu o siluetă de invidiat, cu pletele negre ca antracitul și ochi de un verde intens. Două contraste care aveau în comun un sentiment de iubire profund, care făcea din ei un întreg.

Seara a fost reușită. Au mâncat bine, au glumit mult, au dansat strâns îmbrățișați și asta le-a plăcut cel mai mult.

Trecuse de miezul nopții când Roben a condus-o până în fața ușii.

– O cafea ? întrebă ea ridicând spre el ochi verzi înrourați.

O clipă, doar o clipă, bărbatul fu gata să refuze, pentru a-și urma planul elaborat cu multă grijă. Dar o singură privire aruncată ochilor ei cu chemări întunecate, a fost suficientă pentru ca toate planurile să-i fugă din minte, spulberate de dorința care îi răscolea măruntaiele.

– Mulțumesc, chiar îmi doream o cafea.

– Fă-te comod până o pregătesc.

Jade își aruncă poșeta și pantofii cu un gest neglijent și se refugie în bucătărie. Se certă în gând că-l invitase la o oră atât de târzie din noapte, în timp ce pornea filtrul de cafea.

– Pentru că platonismul ăsta mă scoate din minți, bombăni ea !

– Ai spus ceva? se auzi vocea lui, teribil de sexy.

– N-am spus nimic, reuși ea să articuleze pe un ton ridicol de pițigăiat, și trânti cești le de cafea pe o tavă.

– Dacă te deranjez, pot pleca, răsună chiar în spatele ei vocea aceea care o punea pe jăratic.

Se întoarse brusc și nimeri în brațele după care tânjea. Își înclină capul, sprijinindu-l de torsul lui cald.

Nu mai reuși să gândească. Efluvii de dorință îi răscoleau simțurile prea mult timp adormite.

Roben nu putea rezista chemării trupului ei. O prinse mai strâns în brațe și revărsă asupra ei un potop de mici sărutări, care o făcu să i se ofere fără nici o reținere.

Buzele ei ardeau de un foc viu când bărbatul le luă în stăpânire. Se împleticiră până în living, unde Roben se lăsă să cadă pe spate, pe canapeaua confortabilă, cu Jade strâns lipită de el.

Se simțeau incomodați de hainele care le acopereau trupurile cuprinse de febra pasiunii. Jade trase de cămașa lui de mătase făcând nasturii să zboare prin toată camera. Când își puse buzele într-un sărut tandru pe locul unde inima lui sălta într-un ritm nebunesc, el gemu ca de o grea suferință.

Prinse cu ambele mâini corsajul rochiei și trase scurt. Materialul se rupse cu un zgomot fin lăsând descoperiți sânii plini și tari. Se repezi la ei ca un flămând la bucata de pâine. Dantela fină a sutienului îl împiedică totuși să-și potolească foamea, așa că avu aceeași soartă cu materialul rochiei.

Când buzele lui prinseră sfârcul trandafiriu întărit de dorință, a fost rândul ei să geamă de plăcere.

Îmbrăcămintea care îi mai acoperea a fost repede înlăturată, pentru ca cele două trupuri să se poată atinge și contopi în toată splendoarea lor nudă.

Roben alintă îndelung, și în mod cât mai echitabil cei doi sâni care i se ofereau cu voluptate.

– Te doresc! șopti el răgușit.

Jade nu răspunse. Se arcui sub el într-o invitație mută, dar elocventă.

Împreunarea lor a fost sălbatică, plină de o pasiune ce depășea limita imaginabilului. Au urcat rapid pe valul pasiunii care i-a purtat în același timp pe plaja blândă a împlinirii.

Trupurile transpirate rămaseră mult timp înlănțuite, în dorința de a perpetua la infinit plăcerea sublimă care-i aruncase undeva în afara timpului.

Chiar și atunci când inimile începură să-și găsească ritmul normal, Roben continua să mențină legătura aceea intimă între cele două trupuri, prizonier în căldura umedă a trupului femeii care-i demonstrase că încă mai putea iubi.

– Ne-am iubit ca doi nebuni, suflă el lângă tâmpla ei.

Ea zâmbi leneș.

– Mai degrabă ca niște înfometați de dragoste.

Blând, bărbatul continuă să mângâie trupul perfect al femeii.

– Doamne, cât urăsc bărbații care te-au atins, așa ca mine !

Încrâncenarea și gelozia din tonul lui o făcură pe Jade să chicotească veselă.

– Ce găsești de râs ? se încruntă el.

– Mai multe, râse ea .

Supărat, Roben o mușcă ceva cam tare de pielea fină a gâtului.

– Hei, ce faci ? icni ea printre hohote de râs.

– Te pedepsesc, sărută el locul dureros.

– N-ai de ce, spuse ea serioasă.

Bărbatul încetă să facă vreo mișcare, încercând să interpreteze corect vorbele tinerei femei.

– Te referi la ce am spus mai înainte ?

Jade îi simți trupul încordat ca un arc bine întins.

– Da, răspunse ea simplu.

Roben se ridică într-un cot și ochii lui albaștri cercetau intens trăsăturile femeii, în căutarea unor semne care să-i confirme sau să-i infirme spusele.

Blândețea și seninătatea trăsăturilor ei îi înlăturară si ultimele dubii.

– Oh, dragostea mea, o strânse el în brațe cu recunoștință, cum este posibil așa ceva ?

– Am încercat, serios, dar cum un bărbat adâncea puțin un sărut sau devenea prea insistent, mă dezgusta și fugeam cât mai departe. Nu vreau să ți se urce la cap acest fapt, dar ți-ai lăsat pecetea pe trupul meu cu foarte mult timp în urmă. Chiar și atunci când eram convinsă că te urăsc, trupul meu tânjea după tine.

– Eu nu pot să mă laud că am trăit ca un eunuc, dar vreau să știi că n-am făcut dragoste, am făcut sex cu femeile care au trecut prin patul meu,ceea ce este o mare deosebire.

– Nu pot spune că asta mă liniștește și m-ar face să nu le scot ochii dacă le-aș întâlni.

Roben râse din toată inima.

– Gelozia ta mă face fericit, micuță panteră. Se aplecă și o sărută cu o tandrețe amețitoare.

– Ce-ai spune dacă am recupera ceva din anii pierduți, în patul tău? Canapeaua asta nu este suficient de mare pentru ce am eu în minte în acest moment.

– Sunt cam multe scări de urcat se alintă ea.

– Asta nu este o problemă, se ridică el cu ea în brațe, munca grea cade în sarcina bărbatului, îi sărută el vârful nasului în timp ce urca scara în pas vioi.

Capitolul 13

A doua zi, soarele își aruncase de mult mingea de foc pe cerul de un albastru pur când Jade deschise cu greu ochii.

Zâmbi. Un zâmbet leneș, plin de mulțumire. Zâmbetul ei se lărgi când constată că nu putea să-și miște picioarele din cauza unei greutăți care i le ținea prizoniere. Aruncă o privire în josul trupului ca să vadă ceea ce știa deja. Roben își ținea un picior puțin îndoit peste ea, iar palma lui ținea delicat și protector, în căușul ei, sânul ei drept.

– Doamne, ce noapte! șopti ea cu fața în pernă.

Chiar dacă se simțea înțepenită, continuă să nu se miște, de teamă să nu-și trezească iubitul. Scenele fierbinți ale nopții îi reveniră cu claritate în minte, făcându-i sângele să clocotească.

– Se pare că doamna s-a trezit, îi șopti el în păr, lângă tâmplă.

Jade își spori mișcarea provocatoare a șoldurilor, chicotind încântată de puterea pe care o exercita asupra lui.

Degetul lui mare de la mâna în care era cuibărit sânul ei se mișcă senzual peste sfârcul deja întărit.

– Ești deja pregătită pentru mine, îi murmură el în timp ce intra cu o mișcare sigură în căldura feminității ei.

Pasiunea pe care o crezuseră potolită în noaptea ce trecuse, îi cuprinse mai puternică, acum când perioada tatonărilor trecuse și trupurile lor se cunoșteau mai bine.

Se iubiră îndelung, înnebunitor de lent, fiecare încercând să-i dăruiască celuilalt cât mai multă plăcere.

Când Jade se dădu jos din pat să meargă la baie, ceasul arăta ora unsprezece.

– Dacă nu ne ridicăm din pat, riscăm să nu mai plecăm nicăieri, îi spuse ea veselă în timp ce intra în baie.

– Nici o problemă, iubito, o ajunse din urmă vocea lui plină de promisiuni.

Jade dădu drumul la apă și intră sub jetul călduț.

– Tot nu-ți place apa fierbinte, o cuprinseră din spate două brațe, înghesuind-o pentru a-și face loc lângă ea.

Tânăra femeie zâmbi, încântată că își amintea astfel de amănunte, după atâția ani. Făcură un duș foarte lung.

Morți de foame, fiindcă săriseră peste micul dejun, reușiră să servească prânzul după ora treisprezece.

– Mai mergem undeva astăzi? se interesă Roben după ce ultima bucățică de mâncare dispăru din farfuria lui.

– Cum vrei tu, veni prompt răspunsul ei.

– Mă gândeam ca astăzi să rămânem aici, am putea lenevi la soare lângă piscină, iar atunci când ne încingem prea tare, insinuarea din tonul lui o făcu pe Jade să se înfioare, ne putem răcori în apă sau în casă, după cum va fi cazul .

Ținând bine cu ambele mâini farfuriile pe care le strânsese de pe masă, Jade ripostă cu un aer fals scandalizat.

– Ai devenit un adevărat maniac sexual !

– Am foarte mulți ani de recuperat, și ce vrei, dacă n-o fac acum când mai pot, la bătrânețe slabe șanse să mai reușesc.

Ea duse vasele la bucătărie, însoțită de râsul lui vesel și lipsit de griji. După ce umplu mașina de spălat vase, aranjă puțin dezordinea pe care o făcuseră, își puse un costum de baie din două piese și reveni la piscină.

Roben părea adormit sub razele fierbinți ale soarelui. Jade își permise să-l cerceteze admirativ. Cât de mult iubea fiecare centimetru din trupul acela magnific ! Rămase pierdută în gândurile care i se învârteau prin cap ca un carusel.

– Dau un bănuț pentru gândurile tale, murmură el fără să deschidă ochii !

Rușinată că se lăsase astfel descoperită, Jade se grăbi să se așeze alături de el, ridicând cu nepăsare din umeri când îi răspunse :

– Nimic interesant !

Bărbatul deschise ochii și o privi fix.

– Nu te cred, dar dacă nu vrei să-ți împărtășești gândurile cu mine, te înțeleg. Chiar dacă tonul lui se dorea nepăsător, Jade simți umbra de tristețe și dezamăgire ce se insinuă .

– Ești nedrept, Roben, îmi ceri să-mi pun sufletul pe o tipsie în fața ta, dar tu ascunzi atâtea secrete !

Bărbatul deschise gura să nege, dar adevărul îl pocni în față ca o minge de fotbal lansată spre poartă. Se gândi câteva clipe înainte de a vorbi :

– Ai dreptate, avem încă multe lucruri pe care le tăinuim.

– Asta pentru că încă nu ne-am acomodat unul cu celălalt, iar umbrele trecutului n-au dispărut în totalitate.

– Dar trupurile noastre n-au această problemă, zâmbi el malițios.

– Sunt de acord cu tine, îi răspunse ea tot cu un zâmbet. Măcar asta merge perfect. Trebuie să recunosc că ai dreptate.

Zâmbetul lui se lărgi, plin de automulțumire.

– Am fost, suntem și vom fi de-o compatibilitate perfectă.

Jade ar fi vrut să discute mai puțin despre sex și mai mult despre planurile de viitor, dar era evident că el ocolea cu abilitate acest subiect.

Stătură întinși la soare fără a mai discuta, mai bine de o oră. La un moment dat, Jade se ridică și-l privi atentă, convinsă că doarme dus. Se lăsă să alunece în piscină și înotă două lungimi de bazin până să-l audă plonjând. Se jucară în apă până când Jade ceru îndurare și fugi din apă.

Tocmai termina să-și steargă părul când Roben i se alătură.

– Trebuie să mă pregătesc să merg la spital, îl anunță ea.

– Bine, eu voi da o fugă până la mine să mă schimb și să inspectez frigiderul; până te întorci, voi pregăti cina.

Cu toate că era dezamăgită că nu se oferise s-o conducă la spital, Jade îi zâmbi, alungând supărarea.

– Sper că ai devenit un bucătar mai bun decât erai în tinerețe !

– Nu răspund unui astfel de atac, se încruntă el amenințător, las faptele să vorbească !

O prinse de ceafă și o sărută prelung.

– Asta ca aperitiv, rânji el ironic.

Se mai sărutară o dată înainte ca el să plece fluierând vesel o melodie care ei îi aduse lacrimi în ochi. Cântecul se intitula „Et si tu n'existais pas" și aparținea celui care fusese Joe Dassin.

Jade se repezi în casă pentru ca Roben să nu vadă cât de mult o emoționaseră amintirile trezite de acea melodie. Se spălă de mai multe ori cu apă rece pe față înainte de a intra sub duș.

„L'été Indian", „Salut", „A toi", „Taka takata", „Le roi du blues", vechile melodii compuse de Joe Dassin îi reveniră rând pe rând în minte, făcând-o să le fredoneze încet.

Noel o aștepta cu nerăbdare.

– Ei, ce ați vizitat astăzi ? o luă el în primire de cum intră.

Ea îi zâmbi, căutând repede un răspuns, doar nu era să-i spună adevărul !

– Azi n-am plecat nicăieri, Roben a avut câteva probleme de rezolvat, spuse ea adevărul puțin sucit.

După ce-și sărută tatăl, se așeză lângă el.

Noel îi prinse mâna și o ținu strâns.

– Mi se pare că ești cam obosită !

– Cam sunt, recunoscu ea cu greu, am înotat toată după -amiaza.

– Și astă seară, ce aveți în plan ?

– Roben m-a invitat la o cină preparată de el, așa că să nu te miri dacă vom ajunge amândoi la spital alături de tine.

Noel râse, înveselit.

– Atunci, de ce mănânci ?

– Îi acord o șansă pentru a dovedi că a devenit un bun bucătar, așa cum se laudă. Cu toate că, sinceră să fiu, mă îndoiesc de o asemenea minune.

– Ar putea să comande ceva la un restaurant, el doar să încălzească mâncarea !

Jade își dădu cu palma peste frunte.

– Să știi că așa va proceda, râse ea încetișor, este hotărât să mă impresioneze.

– Așa sunt toți bărbați îndrăgostiți, zâmbi Noel înțelegător.

Tânăra femeie se posomorî imediat.

– Ce este, draga mea? o întrebă blând tatăl ei.

– Nu știu dacă este îndrăgostit de mine, se lamentă ea. Nu mi-a spus că mă iubește !

– Dar există mai multe moduri de a spune aceste cuvinte, uneori fără a fi nevoie să le pronunți.

Văzând că îl privește uimită și nedumerită, bătrânul continuă :

– De multe ori, faptele, gesturile unui om spun pentru el te iubesc.

– Poate ai dreptate, dar uneori simți nevoia să le auzi spuse clar !

– Atunci, trebuie să ai răbdare până când cel de la care aștepți aceste cuvinte simte nevoia să ți le spună.

– Cred că sunt puțin cam nerăbdătoare.

– Nu, ești îndrăgostită, îi puse Noel diagnosticul.

Se priviră și izbucniră amândoi în râs.

Jade mai stătu aproape o oră în compania tatălui ei adoptiv. Când se ridică să plece, Noel îi spuse :

– Ai grijă, nu cere prea mult într-un timp prea scurt !

Tânăra femeie învârti pe toate părțile sfatul tatălui său, până ajunse acasă, dar nu reuși să înțeleagă subtilitatea lui.

Se dezbrăcă repede de hainele cu care fusese îmbrăcată la spital și îmbrăcă o pereche de pantaloni albi lungi până sub genunchi, un tricou verde cu alb și o pereche de sandale fără toc. Își privi ceasul și se grăbi spre casa lui Roben.

Văzută de aproape, aceasta era mult mai mare ca a lor.

Roben îi deschise imediat ușa, ca și cum îi pândise sosirea. Se sărutară prelung. Simțeau că trecuse mult prea mult timp de la ultimul sărut. Masa era aranjată frumos, cu lumânări festive, pe terasa plină de flori.

– Dacă mai întârziai mult, se răcea mâncarea !

– Ai pus lumânările pe masă ca să nu vedem ce punem în gură, îl ironiză ea.

– Vai, se arătă el jignit. Am vrut să creez o atmosferă romantică, și uite ce am obținut.

Pentru a-l îmbuna, Jade îi sărută buzele răsfrânte, apoi se așeză la masă.

Mâncarea a fost foarte gustoasă și ea nu s-a zgârcit cu laudele.

– Bravo, ai devenit un bucătar foarte bun, la ce restaurant lucrezi ?

Roben aruncă șervetul cu care se șterse la gură pe masă, se lăsă pe spate în scaun și izbucni în râs. O clipă mai târziu, i se alătura și Jade.

Printre hohote, Roben reuși să o întrebe :

– De unde ai știut că am comandat mâncarea la restaurant ?

– Dacă n-ai bătrâni, atunci cumpără-ți.

Râsul bărbatului îngheță la răspunsul ei vesel.

– Ce ai vrut să spui? se încruntă el.

Jade înțeleasă că-l supărase, dar nu pricepea cu ce greșise.

– Noel a sugerat că vei cumpăra mâncarea de la restaurant. De ce te-ai supărat?

– Nu m-am supărat, încercă el să readucă buna dispoziție risipită.

– Am atins un punct sensibil și vreau să știu ce te-a deranjat, ca altă dată să mă feresc.

Roben trebui să recunoască justețea afirmației tinerei femei, dar nu era pregătit să recunoască în fața ei ruptura ireparabilă dintre el și tatăl său. Nu fusese niciodată prea apropiat de Armand Montereaux, dar cuvintele grele pe care i le spusese la despărțire îi provocau o teribilă suferință.

Pentru că nu putea s-o mintă, îi răspunse evaziv.

– Încă nu pot discuta cu cineva despre altercațiile avute cu tatăl meu!

Jade îl privi cu tandrețe .

– Altădată eram buni prieteni și nu aveam secrete unul față de altul.

Roben se ridică și o trase în brațele lui.

– Era într-o altă viață, Jade, accentuă intenționat numele ei. Acum suntem doi străini, ai puțină răbdare cu mine; în ultimii nouă ani mi-am cultivat latura cinică, în detrimentul celei afective, nu mă pot schimba peste noapte.

Tânăra femeie acceptă spusele lui, sărutându-l scurt pe bărbie. Bărbatul o conduse spre sufrageria impunătoare.

– Acum avem în program vizionarea filmului Casablanca.

– Asta da, surpriză ! se arătă Jade bucuroasă. Încă îți mai plac filmele vechi ?

– Nu știu, nu m-am mai uitat la unul de la accidentul care ne-a despărțit, dar vreau să aflu.

Bruschețea răspunsului o șocă pe Jade, care se așeză repede pe canapea pentru a-și ascunde tulburarea. Roben puse caseta în video apoi se așeză lângă ea. Brațul lui o cuprinse pe după umeri și o trase mai aproape de el. Jade își impuse cu greu să se destindă, iar dacă el îi simți încordarea trupului, nu făcu nici o remarcă.

Acțiunea filmului o pătrunse, și Jade uită de supărare și se destinse, cuibărită în brațele lui. Când filmul se apropia se sfârșit, urmând dramatica scenă a despărțirii, tânăra închise ochii pentru a nu mai suferi alături de cei doi protagoniști.

Oboseala nopții trecute, ca și stresul de peste zi o doborâră, adormind imediat. Roben o simți când se relaxă, cuprinsă de somn. Așteptă amuzat să se termine filmul, apoi își permise s-o admire, ghemuită la pieptul lui. Închise televizorul și la lumina discretă a unei plafoniere de pe hol, o luă în brațe și o duse în dormitorul lui. Sentimentul absurd de proprietate asupra celei adormite, pe care nu putea să și-l domine, îl făcu să o strângă mai tare lângă el. Ea se foi nemulțumită, iar el înțelese că o deranja.

Ajuns în dormitor, își depuse dulcea povară cu multă grijă în patul enorm. Îi desfăcu fermoarul pantalonilor apoi îi scoase cât mai ușor posibil. Vru să-i scoată și tricoul, dar se temu să n-o trezească, astfel că o acoperi apoi intră în baie. După ce se pregăti pentru noapte, se strecură în pat și multă vreme privi chipul cel nou al Emmei. În somn, dispărea seriozitatea care-i dădea un aspect intransigent. Cu trăsăturile destinse, arăta adorabil de vulnerabilă.

Inconștient, ea se trase mai aproape de căldura trupului bărbătesc. Zâmbind mulțumit, Roben își puse capul foarte aproape de al ei și o lipi de el.

Adormi imediat.

Luna lumina blând în întunericul de catifea al nopții, în timp ce perdelele de la ferestrele deschise se umflau ca niște baloane uriașe, sub suflul leneș al brizei oceanice.

Urletul care spintecă liniștea era îngrozitor prin spaima cumplită care răzbea prin el. Roben sări speriat. Până înțelese că cea care urla era Jade, strigătul se mai repetă de două ori. Femeia se zbătea ca și cum încerca să scape de ceva sau de cineva. Roben o luă repede în brațe, vorbindu-i blând. Jade se zbătu o vreme, în timp ce lacrimile îi curgeau nestăvilit de sub pleoapele închise.

Ca în urmă cu ceva vreme, când fusese martorul unui alt coșmar, ea spuse disperată :

– Nu mă lăsa Roby , nu mă lăsa !

Se agăță de gâtul lui ca un naufragiat de colacul de salvare. Bărbatul o strânse în brațe în timp ce-i șoptea :

– Sunt aici, dragostea mea, stai liniștită, nu plec nicăieri, sunt aici cu tine și aici voi rămâne.

Teribil de afectat, îi simțea lacrimile care i se prelingeau acum pe torsul puternic.

– Gata, gata, scumpa mea, acum totul va fi bine, sunt aici ….

– Pentru cât timp ? auzi el o șoaptă.

O depărtă puțin pentru a o putea privi și întâlni ochii ei larg deschiși. Intuitiv , înțelese că de răspunsul lui atârna fericirea lor, dar nu spuse decât :

– Atâta timp cât vei dori.

Ea oftă și închise ochii. Trupul ei încordat îl vesti că încă nu adormise.

– Jade, șopti el.

– Da !

– Povestește-mi despre coșmar.

– Nu știu dacă pot, se lamentă ea.

– Dacă vrei, poți, o sărută el pe tâmplă.

Cu voce întretăiată de câte un suspin, Jade îi povesti cum, în coșmar, retrăiește momentul accidentului și cum un munte de sticle o strivește ca pe o insectă; visează că-l strigă, dar el dispare în afara muntelui de sticle sparte, iar ea încercă disperată să iasă din cioburile acelea, dar nu reușește niciodată.

– Coșmarul acesta a început la două zile de la accident și a continuat ani de zile, la început mai des, apoi din ce în ce mai rar, sfârși ea epuizată.

Pentru prima dată de la regăsirea lor, Roben avu imaginea completă a tragediei prin care trecuse. Se simțea vinovat ca însuși păcatul că o acuzase că pusese mai presus de iubirea lor chipul ei. Înțelegea cât de singură și de speriată se simțise în acea perioadă. În timp ce la el veneau nu numai părinții, dar și toți prietenii, ea zăcuse mutilată pe un pat de spital, iar singurul care o vizitase fusese arogantul său tată. Ura pentru Armand urcă în el ca un flux într-o noapte cu lună plină.

– N-ai cum să știi cât de mult regret cele întâmplate. Voi trăi toată viața sub povara acelui accident care ne-a despărțit atât de brutal.

Umerii lui încovoiați erau apăsați parcă de toată suferința lumii.

Jade îl cuprinse în brațe și-l sărută blând. Era rândul ei să-l ajute.

– Nu ești tu principalul vinovat. Cred că soarta a vrut să ne încerce dragostea, spuse ea cu tandrețe. Vinovat a fost șoferul care a provocat accidentul, vinovată sunt și eu că am dat dovadă de vanitate, și pentru un nou chip am acceptat povara unei tăceri îndelungate și teribil de ostile.

Cred că tatăl tău nu este nici el foarte vinovat, deoarece a speculat un moment prielnic pentru a scăpa de cea care stătea în calea fiului său. A făcut o afacere pentru care a plătit o sumă de bani, iar eu, partenera lui, am plătit cu suferință și singurătate. Din păcate, nu mai putem face nimic pentru a schimba trecutul, dar putem influența viitorul, dacă vrem amândoi.

– M-am certat rău de tot cu tata când am fost la Paris. I-am spus cuvinte grele și am părăsit pentru totdeauna casa părintească.

Mărturisirea lui spășită o tulbură pe Jade.

– Ce vei face acum ? încercă ea să-l facă să continue.

– Am renunțat la conducerea firmei MONT din Paris și am hotărât să lucrez la filiala pe care am deschis-o eu la Bordeaux.

– Și tatăl tău, ce părere are ?

– Nu mi-a mărturisit opinia lui în această problemă, dar faptul că este convins că tot ce ne-a făcut a fost spre binele nostru m-a enervat așa de tare, încât l-am anunțat că mă voi întoarce în casa părintească numai la moartea lui.

– Oh, Doamne, nu cred că ai putut spune așa ceva!

– Ba, da iubito, și nu sunt mândru deloc de ieșirea mea nebunească.

Îl mai auzise spunându-i iubito și în timpul coșmarului, dar acum cuvântul a fost ca o ambrozie cerească pentru inima ei. Era atât de mândră de el, de faptul că a putut să treacă peste orgoliul său și să accepte că a greșit vorbindu-i urât tatălui său. Descoperea cu imensă plăcere caracterul onest al celui de care se îndrăgostise în tinerețe și pe care acum îl iubea și-l stima.

Mânată de un impuls interior de nestăvilit, se aplecă peste el, îi sărută fruntea, ochii, nasul, apoi colțurile gurii, înainte de a șopti pătimaș:

– Te iubesc,… te iubesc, accentuă ea vibrant.

Fericit ca un copil în ziua de Crăciun când a primit tot ce-și dorea, Roben își înfundă fața în părul ei, șoptind la rândul lui :

– Și eu te iubesc, comoara mea. Iubesc trupul tău, iubesc chipul tău, iubesc felul în care te porți și inima ta mare.

O clipă, gândul tinerei femei fugi la bătrânul ei tată, înțelegând abia acum înțelepciunea sfatului său. Dar sărutul care-i căzu pe buze îi șterse imediat orice gând coerent.

Făcură dragoste în aerul înmiresmat al nopții ca și cum ar fi fost singurii oameni de pe pământ, apoi adormiră liniștiți și mulțumiți.

A doua zi, au reușit să viziteze întinsele păduri de pini care aveau mici recipiente pentru colectarea rășinii pe care acești pini uriași o produceau în beneficiul oamenilor.

Urcară pe duna care servise ca decor pentru o mulțime de filme, iar când Roben observase că era obosită, iar piciorul o supăra, nu s-a sfiit s-o ia în brațe pentru a ajunge pe coama dunei, unde un vânt puternic sufla cu ostilitate.

N-au mai avut răbdare să se întoarcă la Arcachon pentru a servi prânzul, ci s-au oprit într-o altă stațiune, Biscaross, unde după o masă excelentă au închiriat un vaporaș cu care au navigat pe lac mai bine de o oră.

Ajunși în fața casei, Roben o anunță simplu :

– Merg și eu la spital cu tine.

Cuvintele lui au făcut obrajii tinerei să se coloreze ca doi maci în soarele verii. S-au privit îndelung, cu acea percepere extrasenzorială specifică îndrăgostiților.

După vizita la Noel, care a decurs bine, cei doi bărbați făcând eforturi pentru a se înțelege și accepta, Roben a invitat-o pe Jade la cină, în oraș.

Bărbatul a ales pentru acea seară localul unde se întâlniseră întâmplător, cu ocazia primei lor vizite la Arcachon. Atunci el fusese însoțit de Lucian, iar ea de Noel.

Separeul în care au fost conduși era plin de flori, o orchestră cânta o melodie lentă, iar Roben părea că stă pe cărbuni încinși.

Jade se aplecă peste masă și-l prinse de mână.

– De ce ești atât de agitat ? Întâlnirea ta cu tata a fost un succes.

El o aprobă, dar era evident că nu asta constituia problema lui.

Zâmbind dulce, Jade îl strânse iar de mână.

– Haide, spune, este mai bine să te descarci înainte de a mânca pentru că nu vreau să faci indigestie.

Bărbatul trase aer în piept mai mult decât era necesar pentru a respira și întrebă :

– Îți amintești ultima noastră discuție avută acum nouă ani, înainte de accident ?

Jade se încruntă puțin înainte de răspunde.

– Te referi la faptul că acceptasem cererea ta în căsătorie ?

Expirând, Roben aprobă cu o mișcare puternică a capului, înainte de a vorbi.

– Da la asta mă refeream, Emma – Jade, spuse el solemn, scoțând la iveală din buzunarul de la piept o punguță de catifea roșie și punând-o în fața ei. Vrei să fii soția mea, la bine și la rău, și fie ca nici moartea să nu ne poată despărți?

Ochii albaștri străluceau cum Jade nu-i văzuse niciodată. Chiar dacă exuberanța tinereții se estompase, înlocuită de profunzimea maturității, lacurile adânci prin care Roben își etala sentimentele profunde o emoționară până la lacrimi pe tânăra femeie.

– Iubitule, șopti ea sacadat, da, pronunță de data aceasta clar și convingător.

Roben îi prinse mâna, îi sărută fiecare deget pe rând, apoi deschise punguța din care scoase un inel. Îl strecură pe inelarul mâinii ei stângi, sărutând apoi iarăși fiecare deget.

– Ai făcut din mine omul cel mai fericit, șopti el tulburat.

– Iar tu din mine femeia cea mai împlinită, murmură Jade în timp ce două lacrimi scăpară de sub cortina grea a genelor.

Își strângeau mâinile cu disperare plină de fericire, în timp ce lumea din jurul lor dispăruse, dându-le impresia, pentru câteva clipe, că sunt Adam și Eva.

După un timp, coborând de pe norul pufos pe care călătoreau, Roben îi spuse tandru, în timp cea Jade își privea inelul :

– Mă bucur că-ți vine bine. Acesta este inelul pe care ți-l cumpărasem acum mai bine de nouă ani.

Ochii ei se măriră într-o întrebare mută.

– Da, iubito, este inelul pe care mi l-am putut permite la veniturile mele de atunci. Acum puteam să-ți cumpăr ceva mai sofisticat, dar am vrut să-l porți pe acesta, pentru mine are o semnificație aparte …

Jade îi opri explicațiile punându-i un deget pe buze.

– Mulțumesc, iubitule, inelul este minunat și nu l-aș schimba pentru toate bijuteriile din lume.

Nu mai era nevoie să-și exprime în cuvinte sentimentele, ele transpirau prin toți porii trupului și prin ferestrele verzi ale sufletului.

Se înțelegeau și se percepeau acum la un nivel superior. Sufletele lor comunicau ca două jumătăți ale aceleiași entități. Știau că familia lor va fi binecuvântată cu o dragoste profundă, care trecuse cu bine proba timpului. Respectul pe care și-l purtau era chezășia unei vieți armonioase, pline de fericire.

Sfârșit